

HAYALLERİ AŞAN HAYAT

HAYRETTİN ATMACA

İYİLİK VE DOĞRULUĞA
ADANMIŞ BİR ÖMÜR

Yazar: **Kübra Demir**
Yayına Hazırlayan: **Erkan Ersöz**
Editör: **Cenk Sarıoğlu**
Kapak Tasarım: **Ceyhun Ayaydın**
Grafik Uygulama: **Muhammed Akdeniz**

YAPIM
Küçük Mucizeler Yayıncılık
Kaptanpaşa Mah. Darülaceze Cad.
No: 31 Daire: 63
Şişli/İstanbul
+90 212 211 68 53
www.kucukmucizeler.com

BASIM
Mavi Ofset
Ziya Gökalp Mah. Süleyman Demirel Bul.
İş Modern İş Mer. B Blok Kat:1 No: B23
İkitelli/İstanbul

BASIM TARİHİ
Mart 2018

HAYALLERİ AŞAN HAYAT: HAYRETTİN ATMACA

1. BÖLÜM

ZİRVEYE DÖŞENEN TAŞLAR.....	13
Uçaklar geçiyor, onlar bağıyordu: “Bize kâğıt at!”.....	14
Baba ocağında, ağabey Hayrettin.....	17
Kartal yavrusunu kurtarmak için.....	22
Zafere giden yolun 16 km’si.....	25
Ekmeğini taştan çıkarırlar.....	34
Senin taburun nerededir?.....	40

2. BÖLÜM

AĞRI’DA BİR EFSANE DOĞUYOR.....	45
Aile kuruluyor.....	46
Ticaretin ilk adımları.....	58
Koca yürekli adam.....	62
Komutanla Ağrı Dağı’nda kayak.....	66
Okyanusa açılma kararı.....	70

3. BÖLÜM

MERHABA İSTANBUL.....	73
Şehrin giriş kapısı: Tahtakale.....	74
“Her şey para değildir, İbrahim”.....	78
Müdür Rifat.....	82
Bir dönem onların defterleri ile okudu.....	84
Bir garip Çin gezisi.....	87
Başarı Atmaca’nın kanatları altında.....	92

4. BÖLÜM

SUNNY DOĞUP YÜKSELİYOR.....	97
Evin ortası montaj hattı.....	98
Kendi kendinin tercümanı.....	100
İki ekmeğe, bir kalıp peynir.....	102
33 Yaşında, ilk atölye.....	106
Tırlar gelin oldu, ilk ihracat Romanya’ya.....	109
Başarıyı sağlayan adalet ve merhamet.....	110
Hiç rekabet etmedi.....	116
Esenyurt’ta dev yatırım.....	118
Yepyeni bir sektör: Meşrubat.....	122
Genç kuşak yetişiyor.....	124
İşi sorumluluk vererek öğretmek.....	129

5. BÖLÜM

SON ZAMANLARI.....	133
Verdiği ceza, susmak olurdu.....	134
Hastalığın dramatik teşhisi.....	136
On yıl acı içinde, yarını planlama.....	138
Vatan sevgisi hiçbir şey dinlemedi.....	140
Eyüp’te bir dubleks.....	141
Hayrettin Dede.....	142
Ah Hayrettin ah!.....	146
Ardından kapanmayan hayır defterleri.....	148
Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi.....	152
Nurettin Atmaca Üniversite Camii.....	154
Hayrettin Atmaca Erkek Öğrenci Yurdu.....	156

6. BÖLÜM

ARDINDA BIRAKTIKLARI.....	163
Mahi Atmaca.....	164
Kâtibe Atmaca.....	166
Naşide Atmaca Karadoğan.....	168
Şule Atmaca Karaarslan.....	170
Adem Atmaca.....	172
Nuri Atmaca.....	174
Sinem Atmaca Ete.....	176
Necmettin Atmaca.....	178
Nizamettin Atmaca.....	179
Mehmet Atmaca.....	180
Kemal Atmaca.....	182
Adem Karadoğan.....	184
Kemal Özmen.....	186
Mehmet Hanifi Atmaca.....	187
Rifat Karakayalı.....	188
Mehmet Tekel, kızı ve eşi.....	189
İbrahim Çakır.....	190
Sinan Yücel.....	192
Erol Yüksel.....	194
Mahmut Erdoğan.....	196

ÖNSÖZ

Saf iyiliğe adanmış bir hayat

Müstesna şahsiyetlerden bahsederken, mutlaka geriye dönüp hayat hikâyelerine bakmak lazımdır. Hayat serencamında çok zorluklar çeken; her türlü badireden geçen insanların hikâyeleri gerçekten ibretlik misaller taşır.

Bazı insanların fitratında gerçekten de kabiliyet vardır. Bazen birilerini kendinize örnek alırsınız ve fitratınızı ona zorlarsınız. Ama bazı insanların yaratılışından gelen özellikleri sayesinde onlar zorlanmadan o noktaya erişir. Öngörülerini, insan ilişkileri, ahlaki düzeyleri, beşeri münasebetleri, bunların tamamı zorlama ile değil, tabii halde ilerler ve onlar başarıyı muhakkak hak ederler.

Hayrettin Atmaca, birçok insanın hayatını değiştirmiştir. Yüksek toleranslı ve küçük olayları gereksiz büyütmeyen biriydi. Kendisine kötülük yapmış insanlara kin gütmeyecek, onları çarçabuk affedebilecek kadar şefkatli bir yapısı vardı. Her ne kadar içinde kırgınlık olsa dahi onu dışarıya yansıtmama gayretindeydi.

Onun bulunduğu bir ortamda mutlaka huzur olurdu, çünkü herkese tebessümle bakardı. Belki bir suskunluk vardır, herkesin zihni farklı yeredir, ama o ortamı bir anda değiştirebilecek kabiliyete sahipti. Şöyle bir bakar, tebessüm eder, bir anda her şey çözülür ya da bir şakayla ortam değişirdi. Hani Mevlana der ya, “Her kap, kendi içindekini sızdırır. İçinde turşu varsa turşu, bal varsa bal, sirke varsa sirke.” Velhasıl, bir insanın kalbinde güzellik ve iyilik varsa; her hareketine yansıyor.

Çok çabuk ağlayabilen, sıradan olaylardan dahi müteessir olup

gözyaşı dökebilen bir yapısı vardı. Bu ondaki çok ince bir kalbin dışavurumuydu. Hayatta karşı karşıya kaldığı problemleri bir öfke olarak karşısındaki insanlara yansıtmıyor, fakat onu bir keder olarak kendi içerisine atıyordu. “Bu yükü benden gayrisi taşımasın”, hassasiyetine sahipti.

Hayrettin Atmaca, kendini, insanlara mutlu etmeye adanmıştı. Çoğu insan, iş hayatında bir başkasının, belki kendisinden bir adım önde olmasını hiç arzulamaz. Ama o, kendisinin kazandığı gibi, emsallerinin de, rakiplerinin de kazanmasını istiyordu. Birçok büyük şirket batmak üzereyken onlara mali destek verdi, ayağa kaldırdı. “Göz göre göre, onların böyle kayıp gitmesine benim gönlüm razı olmaz” derdi. Aynı şekilde memleketten İstanbul’a hayallerle gelen insanlara, gittikleri bütün kapılar yüzlerine kapanırken, o ardına kadar açardı. “İstanbul’a geldiğim zamanlarda çok sıkıntılar çektik. Aynısını sizin yaşamamanızı istemem” diyerek, elinden tuttukları gerçekten bugün büyük seviyelere gelmişlerdir.

Kapısına umutla gelen birisini hiçbir zaman umutsuz ve hayalleri yıkılmış olarak geri döndürmezdi. Gücü nispetinde, evlenecek olana çeyiz, ev yapana malzeme ya da yeni iş kurana sermaye desteği verirdi. Farklı maksatlarla kendisine gelen insanların tamamını mutlaka memnun eder, öyle gönderirdi.

Bir gün demişti ki, “Bugün şirkete tam 70 kişi geldi, farklı farklı ihtiyaçlardan dolayı.” Tam 70 kişi ve her birinin de kendine göre talepleri vardı. Ona bir umutla gelen insanları boşa çıkaramazdı. Bana derdi ki, “Kardeşim sana umutla gelen hiçbir insanı geri çevirme, parası benden.” Benim kontrolümde bir fon oluşturulmuştu. Bu fonla bize gelen muhtaç insanların mutlaka ihtiyaçlarını giderirdik. Vasiyeti üzerine bugün dahi aynen devam ettiriyoruz. Hâlâ müşkül bir durumla karşı karşıya kaldığımız zaman, Hayrettin Atmaca olsaydı nasıl bir tavır takınırdı, böyle bir durumda refleksi nasıl olurdu, diyerek kendimizi onun yerine koymaya çalışıyoruz.

Eski dostlarına karşı onun kadar vefalı bir insan görmedim. Ticarete ilk başladığı dönemlerde tanıştığı insanlarla münasebetleri ölünceye

kadar devam etti. Kendisinden bir yaş büyük bile olsa, o insanın elini öpecek kadar mütevazıydı. Bir misafiri geldiği zaman kapıya kadar muhakkak uğurlardı. Katiyen, sahip olduğu makam, mevki ve paranın, kendisini başkalarından üstün kıldığını düşünmedi. Hep, “İnsan geldiği yeri unutmamalı. Ben bir zamanlar üstü başı kömür tozlarına bulaşmış bir adamdım; bugün tertemiz elbiseler giyip, kravat takıyorum. Ama içindeki insan hiç değişmedi” derdi. Giyim kuşamla, lüks arabalarla, kendini farklı kılmaya çalışmazdı. Derdi ki; “Bir insanın toplum içerisinde kendisini nerede gördüğü değil, toplumun seni nerede gördüğü önemlidir.”

Bir diğer önemli sözü: “Hayatta ne kadar yaşadığımız değil, nasıl yaşadığımız mühimdir” derdi. Sonuçta dünya fanidir, geride iyi bir eser bırakmışsak, iyilikle söz ettirebildiysek maksadımız hasıl olmuştur demektir. Gece uyuyorsun, ha 12, ha 6 saat. Bizimki de uyku gibi bir şeydir, gelip geçiyor sonuçta. Bir bakmışız, aydınlık bir güne mutlaka uyanacağız. Belki akademik bir kariyeri yoktu ama, hadiselerle basiretle bakma özelliğinden dolayı çok güzel tahliller yapabiliyordu. İstişareye açıktı. Hayati bir meseleyle ilgili karar vermesi gerektiğinde mutlaka istişare ederdi.

Annem ve babamın 14 tane çocuğu olmuş. 14 çocuğun ikincisi, ablamdan sonra doğan Hayrettin ağabeyimdir. Bize bir nevi rehberlik ve babalık yaptı. Babamız Hacı Nurettin Atmaca, bir saatten sonra ticaretten el çekti. Bütün işleri ağabeyime devredince, o bir nevi bize babalık yapmak zorunda da oldu. O yönüyle bütün kardeşler içerisinde, babamın nazarında ağabeyimin apayrı bir yanı vardı. Ağabeyimin vefatından sonra, babamın her akşam “Ah Hayrettin, ah” diyerek yüreğinin parçalandığını defalarca gördüm. Her seferinde derdi ki, “Ben ihtiyar bir adamdım, kendi ölümümü beklerken, gözümün aydınlığının nurunu kaybettim.” Babamın hayatında çok derin bir yara bıraktı. İki sene sonra, o da gitti kavuştu oğluna.

Parmakla gösterilebilecek şahsiyetlerin tamamı, mutlaka zorlu süreçlerden geçmiştir. Hayrettin Atmaca, hiçbir zaman geldiği yeri unutmadı. Onunla tanışan insanlar, birkaç dakika içinde olumlu kanaate sahip olurlardı. Hayrettin Atmaca’da erdemli kişilerin taşınması gereken

bütün mezziyetler mevcuttu. Vefatıyla Ağrı’ya büyük bir matem çöktü. İnsanlara karşı fedakârlığı, yardımseverliği, merhamet duygusunun engin olması, kendisini tanıyan insanlar üzerinde ciddi bir etki yarattı. Ağrılı iş adamlarına örnek oldu. Ağrı’da bir eğitim kurumu yaptıran ilk kişiydi. Sonrasında Ağrılı iş adamları da bu uğraş içerisine dahil oldular.

Kendisine yanlış yapan bir insanı söz ile incitmezdi, sadece konuşmama tavrı alırdı. Yanlışını görme fırsatını verirdi ona. Fiziki olarak incitmek gibi bir şeyi aklından geçirmezdi.

Bir gün bana, “Kemal, ben kendime bir dubleks aldım” dedi. Ben de ne gerek vardı diye karşılık verdim. “Bu seferki farklı” dedi. Nereden aldığını sorunca, “Eyüp Sultan Kabristanı’nda iki katlı mezar aldım” diye yanıtladı. Son zamanlarda tamamen hayır işlerine yöneldi. Cenazesine, Ağrı ve çevresinde, tanıdık tanımadık, velev ki sadece ismini duymuş olsun herkes geldi. Belki üç gün boyunca oturma imkanı bulamadık. Kalabalık bir taziyeydi, insanlar sel oldu aktı.

Geride çok iyi bir evlat bıraktı; Adem... Adem, gerçekten de babasının çizgisini, çok emin ve sağlam adımlarla sürdürüyor. O bir nevi babasından kalan manevi mirası devam ettiriyor.

Başarı öyküsünde kendisine felsefe edindiği bir düstur vardı. O, parayı hiçbir zaman amaç olarak görmedi. Parayı bir gaye değil, iyilik emellerine ulaşmak için vesile olarak kabul eden bir anlayışa sahipti. Ancak insanlara verdiği güvenden olsa gerek, ticarete girdiği bütün safhaların hepsinden başarılı çıktı. En alt düzeydeyken de, en zirvedeyken de, prensiplerini hep muhafaza etti. Bu vesileyle, “İnsanın en büyük sermayesi itibarıdır” deyiminin de, onun hayatında en güzel yansımalarını görmüş olduk.

Onunki iyiliğe adanmış bir hayattı.

KEMAL ATMACA

GİRİŞ

Üç kız, iki erkek evladın babası, Kâtibe Hanım'ın eşi, tam 12 torunun dedesi, Hacı Nurettin Atmaca ve Mahi Hanım'ın gözbebekleri en büyük oğlu, 11 kardeşin hem babası hem ağabeyi Hayrettin Atmaca'nın hikâyesidir bu kitap...

Sayfalara sığmayacak kadar çok başarı ve iyiliğe imza atan koca yürekli adam Hayrettin Atmaca'nın hikâyesini okuduğunuzda, onun sadece ailesinin ve Ağrı'nın medarı iftiharını değil, Türkiye'nin unutulmayacak yegâne isimlerinden biri olduğunu anlayacaksınız. Ağrı'nın küçük bir köyünde elleri toz, pas içerisinde taş kıran küçük bir çocuğun, dünya devleri ile yarışan bir Türk markası oluşturmaya kadar geçen süreçteki başarının öyküsünü göreceksiniz.

57 gibi genç bir yaşta ayrıldı aramızdan. 5 Mart 2013 tarihinde, yaklaşık 10 yıl boyunca mücadele ettiği hastalığına yenik düştü. Sevenlerinin yası, hala dinmedi. Ardında, sayısız okul, cami, yurt ve Atmaca Şirketler Grubu'nu bırakmasının çok ötesinde, isimleri dahi bilinmeyen ve hiçbir zaman bilinmeyecek olan sayısız kişiye sonsuz iyilikler yaptı. SUNNY markası ile elektronik ve ev aletleri sektöründe geniş bir ürün yelpazesine sahip, bin 500'den fazla çalışanı ile istihdama katkıda bulunan, Türkiye'nin üçüncü büyük yerli üreticisi olan bir dev bıraktı.

İş yaşamında, 1994 ve 2001 ekonomik krizlerini gördü. En büyük gururu, bu krizlerde dahi hiçbir zaman çalışanlarından vazgeçmemesi ve kimseyi işten çıkartmaması oldu. Her zaman "daha fazla istihdam" mottosu ile hareket ederek; her daim ihracat yapma hedefi ile daha çok çalıştı.

Bu kitabın amacı sadece onun hikâyesini anlatmak değil. Hayrettin Atmaca'nın yaşam felsefesini anlayıp, bize bu hayatta nasıl daha mutlu ve başarılı olacağımızın ipuçlarını vermeyi amaçlıyor. Onun iyiliğe adanmış hayatının, doğruluk ve dürüstlükten asla şaşmayan yolunu herkese göstermek ve aynı yolda yürümeye davet etmek istiyor.

**BİRİNCİ BÖLÜM /
ZİRVEYE DÖŞENEN TAŞLAR**

*“Bu hayatta önemli olan, ne kadar yaşadığımız değil;
nasıl yaşadığımızdır.”*

Hayrettin Atmaca

*Uçaklar geçiyor, onlar bağınıyordu:
“Bize kâğıt at!”*

Derler ki; destanlara konu olan, efsanelerin vazgeçilmezi Kaf Dağı ile Hazreti Nuh'un gemisinin oturduğu Ağrı Dağı kardeşdir. Eğer Kaf Dağı'nın ardındaki güzellikleri merak ediyorsanız, Ağrı Dağı'na bakmak zorundasınızdır. Yine derler ki; ancak Ağrı Dağı gibi güçlü olanlar görebilir, gerçeğin arkasındaki gizi.

Yazın sıra sıra güneşe yüzünü çeviren kavak ağaçları size gölge ederken, kışa doğru hafif hafif üşürler. Rüzgârla birlikte bir o yana bir bu yana sallanırlar sonbaharda. Yapraklarına inceden beyaz kar tanecikleri düşmeye başlayana kadar, kavak ağaçları kentin bekçileridir. Gözle görünce anlarsınız, Ağrı Dağı'nın görkemini. Tüm Ağrı'yı kollarını iki yana açmış bir ana gibi korur, kollar. Ağrılılar için de, topraklarına gelen misafirlerin yeri, sanki o dağın esirgeyciliği gibi apayırdır.

Tarih boyunca, uzun kış ayları ve arşa uzanan dağı ile tanındı, Türkiye'nin en doğu kenti Ağrı. Efsanesi çok, hikâyesi bol, senenin yarısından fazlasını beyaz bir örtü altında geçiren bu şehirde, yaşamak çetin şartlar taşır. Sobalar erken yakılır. Her köye ulaşmak mümkün olmaz. Çocukların okuması zordur ama o zorluklardır belki de Ağrı'nın insanlarını samimi, dirayetli, her şartta birbiriyle dayanışan ve yardımseverliği bir görev gibi boynunda taşımalarını sağlayan.

1960'ların başı, Ağrı şehir merkezine 16 kilometre uzaklıktaki

Atmaca ailesinin, uzun yıllar yaşadığı Kamışlı Köyü'nden geriye sadece çorak bir arazi ve duvarları yıkılmış evlerin direkleri kaldı.

Kamışlı köyünde başlıyor öykümüz... Dik yamaçlı kayaların sardığı Kamışlı'da, Ağrı'ya has taşların ocağı saklı. O taşlar ki, camiden eve şehirdeki her türlü yapının temelini, duvarı oluşturmakta.

Kamışlı köyünde 11 hane var. Yaşayan herkesin soyadı Atmaca. Çocuklar, her ne şart altında olursa olsunlar, mutlular. Ayaklarında naylon ayakkabılarla koşuyorlar, tepeye doğru. Birden duruyorlar. Daha iyi görmek için yere uzanıyorlar. Elleri başlarının altında, büyülenmişçesine gökyüzüne bakıyorlar. Ardında bulutları yaran bir

uçak geçiyor. Hep bir ağızdan bağırmaya başıyorlar: “Bize kâğıt at, bize kâğıt at.” Okumak, öğrenmek gayeleri. Kağıt bile ulaşılmaz bir nimet onlar için.

O uçakların hiçbirini, onlara kâğıt atmadı. Fakat o çocuklardan biri, aradan yıllar geçtikten sonra; tüm azmi ve çalışkanlığıyla kazandığını, çocuklar okuyabilsin diye paylaşmasını bildi. O gün hayal dahi edemeyeceğı bir zirveye doğru yürüyüşün yolunu açan, kalbinin içindeki pırlıtydı belki de...

Ağrı'ya kuşbakışı bakınca, bir yapboz gibi görülür silueti. Onun Ağrı'nın küçük dağ köyünde başlayan hayatı da benzer bu görünüme.

Hayrettin Atmaca...

Bu, onun ve iyiliğın hikâyesi...

Baba ocağında, ağabey Hayrettin

Hacı Nurettin Atmaca, maneviyatı yüksek, adilane, arabulucu ve dürüst kişiliğı ile Ağrı'nın her kesimince sayğı ve itibar görürken, katı disipliniyle çekinilen biriydi aynı zamanda. Eşı Mahi Hanım ile 14 çocukları oldu. İki bebek küçük yaşta vefat etti. Hacı Nurettin Atmaca ve kardeşlerinin ailelerinden kurulu bir köydü Kamışlı. Hayrettin, ablasının ardından ikinci ocuk olarak doğdu Atmaca ailesinin içine. Bakmayın doğum tarihinin 1 Ocak 1956 olduğuna. O zamanlar çocuklar, hep yılbaşında kaydedilirdi nüfusa...

En büyük erkek ocuk olmak, hem ailenin gözbebeğı, hem de bütün dertlerin omzuna yüklendiğı ‘büyük ağabey’ olmak demektir. Hayrettin Atmaca, sorumluluğunu yaşı ilerledikçe çok daha iyi anlayacak, fakat bundan gocunmak bir yana, her zaman ailesini bir arada tutmaya çalışacaktı.

ocuk yaşlardan itibaren alışkan ve azimliydi... Bir şeyi kafaya koymaya görsün; yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Onun güçlü karakteri, bakışları gibi babasından geliyordu. Çünkü Hacı Nurettin Atmaca; sadece ailesinin sayğı duyduğu değil; Ağrı merkez ve köylerinde, nerede bir husumet olursa olsun, çözsün diye danışılan kişiydi. Oydu, olayları çözen, dargınları barıştıran. Bunu sağlayan ise, para, mevki, makam değildi. Mütedeyyin kişiliğı ile Hacı Nurettin Atmaca, Ağrı'da yediden yetmişe herkesin sayğıyla dinlediğı bir önderdi.

Bu saygı ve disiplinle yetişen Atmaca ailesinin çocukları; küçük yaşlarda ekmeklerini taştan çıkarmayı öğrendiler. Mecaz değildi bu. Ekmeği gerçekten taştan çıkardılar. Oğlan çocukları, beş yaşında çalışmaya başladılar. Önce kuzuları otlatma görevi verilir. Sonraki adım; her biri için okuldan daha öğretici olan taş ocaklarıydı. Kollarının kuvvetiyle üretmeyi, ter dökmeyi, sabretmeyi ve sonunda kazanmayı orada öğrendiler.

Hayrettin; ağabey olmanın yanı sıra, hem arkadaş hem baba gibiydi erkek kardeşleri Necmettin, Vechettin, Nizamettin, Mehmet ve Kemal'in nazarında.

Anne Mahi Hanım; "Hadi gidin süpürge otu toplayın" dediği zaman, bilirlerdi ki o gün evde temizlik olacak. Her şeyden çok sevdikleri anneleri o otlardan yaptığı süpürge ile evi temizleyecekti. Hemen başlardı dağların eteklerinde sıra sıra duran süpürge otlarını toplamaya.

Kamışlı köyünün 200 metre ötesinden bir yılan gibi kıvrılarak akardı, Fırat Nehri'nin en büyük kolu olan Murat Suyu. Atmaca ailesinin çocukları için en büyük eğlence kaynağıydı. Murat Suyu'nun taşıdığı her tür malzeme, Hayrettin Atmaca ve kardeşlerinin küçücük parmakları arasında yepyeni oyuncaklara dönüşürdü.

Kamışlı köyünün yakınlarında geniş bir askeri tatbikat alanı da vardı. Çocuklar o alanda gezdiğinde zaman zaman tatbikat sonrasında bırakılmış top mermileri bulurdu. Ne olduğunu bilmezlerdi. Önce elleriyle kavrar, gökyüzüne kaldırır, sattıkları zaman iyi para edip etmeyeceğine kendi aralarında karar verir, merkeze götürüp hurdacılar satarlardı.

Eve döndüklerinde Mahi Hanımın; çocuklarının torba torba topladığı kurumuş tezeleri yaktığını ve onun ateşinde ekmek yaptığını görürlerdi. Mevsimlerden kışsa ve bir de çocuklar kışın bir gelin gibi açan beyaz çiçekleri toplamışlarsa, değmeyin Atmaca ailesinin keyfine. Onlardan mutlusu, onlardan huzurlusu olmazdı... Onlar çocukluğun en saf, en duru halini Ağrı'nın kollarında çok uzun

Atmaca ailesinin gözbebeği Hacı Nurettin Atmaca; dürüst kişiliği ve arabuluculuğu ile sadece ailenin değil; bugün bile Ağrılıların saygı ve özlemleriyle andıkları bir isim.

Hayrettin Atmaca'nın annesi Mahi Hanım; Ağrı'da en küçük oğlu Kemal Atmaca ile birlikte yaşıyor. Yıllara meydan okuyan Mahi Atmaca, her gün oğluna ve eşine dua ediyor.

süre böyle yaşadılar. Zorluklar içinde olgunlaşarak, her şeyi bile bile, içlerine çeke çeke, doya doya...

Tek göz bir odada, beş ayrı sınıfın ders gördüğü ilkokul, Kamışlı'ya iki kilometre kadar yakındı. Atmaca ailesinin çocukları, sabah erken saatlerde yola çıkıp kar üstünde yürüyerek okula gitmeyi küçük yaşlarda öğrenirlerdi.

50 yıl önce neşeli ayakların adımladığı o Kamışlı Köyü'nden bugün geriye evlerin kurulu olduğu yerlerin izi var sadece. Herkes göçüp gitmiştir artık... Bir zamanlar balyoz sesleriyle yeri göğü inleyen taş ocakları bekler hala orayı. Murat Suyu'nun hemen yanı başında kartalların mesken tuttuğu tepeler de oradalar. Bir de hüznün var havada, orayı terk etmeyen. Kamışlı'dan geriye, Nurettin Atmaca ve Hayrettin Atmaca'nın aziz hatırasının bıraktığı yankı kalmıştır.

Barışın Simgesi

Ağrı'da kimin başı sıkışsa, kim kötü bir olayla karşılaşsa; hangi sebeple olursa olsun bir kavga, bir kurgunluk, bir anlaşmazlık yaşansa ilk akla gelen isim hiç şüphesiz Hacı Nuri ATMACA'dır.

Gerek yaşının verdiği olgunluk, gerekse saygın kişiliği, aile yapısı ve toplumsal statüsü itibarıyla Ağrı için bulunmaz bir nimet; iyilik adına, barış adına yıkılmaz bir abidedir Hacı Nuri ATMACA. Ağrı'da kiminle konuşursanız konuşun benzer şey-

leri söylerler: "Hacı Nuri kötülük istemez", "Hacı Nuri önce kendi aşiretine mensup insanlar, gençler olmak üzere herkesi barışa, iyiliğe yöneltir". "Hacı Nuri'nin gittiği yerde kan bağışlanır", "Devletin yapamadığı barışı Hacı Nuri ATMACA yapar", "Hacı Nuri adaletin ve dürüstlüğün sembolüdür"... Ne diyelim, biz de Ağrı'nın, Ağrılı'nın bu kadar çok sevdiği, saygı duyduğu, değer verdiği bu güzel insana saygılarımızı sunuyor ve daha nice uzun yıl-

Hacı Nuri ATMACA

lar yaşamasını, kişiliğinde ifadesini bulan iyilik ve barışa katkı sunmasını diliyoruz...
Teşekkürler Hacı Nuri baba...
Teşekkürler
Hacı Nuri ATMACA...

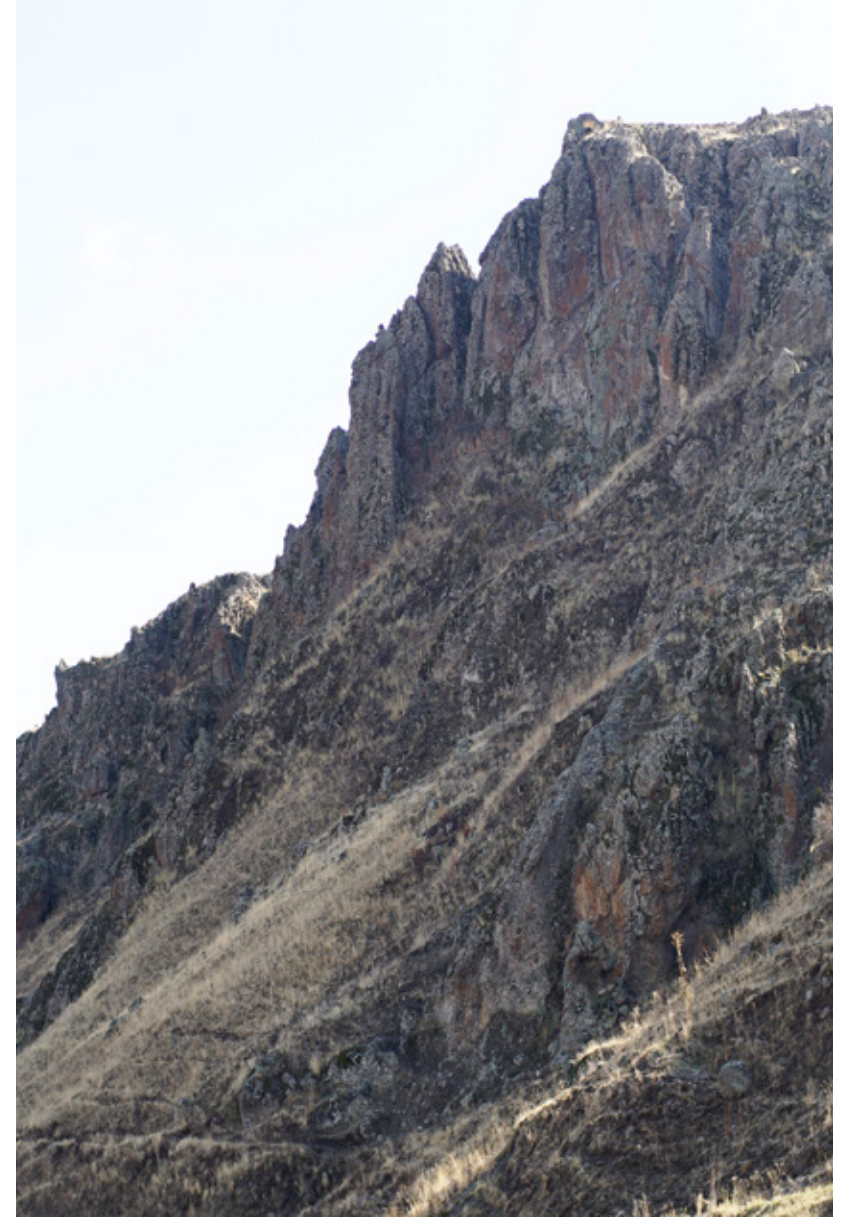
Fırat Nehri'nin en büyük kolu Murat Suyu'ndan bir kare... Murat Suyu; Atmaca ailesinin çocuklarının en büyük eğlence kaynağıydı.

Kartal yavrusunu kurtarmak için

Üç yakın arkadaş, Hayrettin Atmaca, Fehmi Atmaca ve Mehmet Hanifi, Murat Suyu'nun kenarında büyük bir haşmetle yükselen kayalık tepenin eteklerine doğru yürüyüşe çıktılar. Fehmi ve Mehmet, ondan sadece 15 gün küçüklerdi. Çok iyi anlaşılan o üç akrana sık gittikleri o tepeye, o gün kendilerinden biraz daha büyük olan Cezmi ve Vesim de katıldı. Hayrettin, nehrin yanından gökyüzüne uzanan tepeye doğru bakarken, yaralı bir kartal olduğunu fark etti. Kartallara çok alışkındılar. Çok uzaktan duyulabilen o tiz sesleriyle, gökyüzünün krallarının geldiğini anlardınız.

Yaşı daha beş olan Hayrettin, yaralı kartalın çığılığına dayanamadı. Gönlü el vermedi onu öylece orada bırakmaya. Naylon ayakkabılı o çocuğun küçücük gözleri heyecanla parıldadı: "Gidiyorum ben" dedi. Mehmet ve Fehmi, en yakın dostları gitme bile diyemediler. Yaşları daha büyük iki delikanlı, Cezmi ve Vesim, "Gitme, gidersen seni Hacı Amca'ya söyleriz" diye tehdit bile ettiler. Dinler mi gözü kara Hayrettin... Kimseler ikna edemedi bu küçük yüreği. Başladı Hayrettin, kartal yuvasının olduğu tepeye doğru tırmanmaya. Pratik ve güçlüydü, tırmanması kolay olmuştu. Aşağıda nehir, onun etrafında dizi dizi 7 köy... Aşağıda dört çocuk tepeye çıktığı zaman Hayrettin'e, "Ne yaptın sen" der gibi bakıyordu. Ama daha yuvaya ulaşmadan, önce tek ayakkabısı düştü Hayrettin'in. Aşağıda büyük bir korkuyla onu izleyen çocuklar, saniyeler sonra onun tepeden aşağıya doğru

Hayrettin Atmaca, henüz daha beş yaşındayken kartal yavrusunu kurtarmak için bu tepeye tırmanmış ve ayağı kayarak Murat Suyu'na doğru yuvarlanmıştı.

süzülerek düştüğünü gördüler. Bir kuş gibi uçuverdi dönüş yolunda. Düştüğü yerde bir top gibi yine havalandı ve tekrar uçmaya başladı. Son düştüğü o acı an, Murat Suyu'nun yanı başında kanlar içerisinde yatıyordu Hayrettin.

En yakın arkadaşı Mehmet Hanifi yıllar geçtikten sonra bu olayı şu sözlerle anlatacaktı: “Bir baktık ki, resmen havada uçuyor. Yemin ediyorum, uçuyordu. Önce bir yere düştü, tam bitti artık derken lastik bir top gibi tekrar havaya zıpladı, bir daha düştü. Vadiden yuvarlanmaya başladı Murat'ın kenarına. Eğer nehre düşseydi boğulacaktı, bizim de atlama şansımız yoktu. Biz yanına gelinceye kadar bayılmıştı. Öldü sandık. Fehmi ile ‘Biz üç yakın arkadaşık, şimdi iki kişi kaldık’ diye ağlaştık.”

O zamanlar köyde traktör bile yok kimsede. Sadece kağrı arabaları var. Şans eseri büyük amcalarından biri, o gün Ağrı'ya taş götürmek için kamyonu ile gelmişti. İki büyük delikanlı, sırtladılar Hayrettin'i, durdurdular kamyonu. Büyük amca hastaneye yetiştirmek için öyle bastı ki gaza, Kamışlı'da yer gök inledi. Ve yetiştirdiler Hayrettin'i. Bir süre tedavi gördü, şans eseri sadece kırıkları vardı. Hayrettin hastaneden çıktıktan sonra kendisini ziyarete biraz geç gelen Mehmet Hanifi'ye şöyle diyordu; “Korktum... Düşeceğimi anladım ve çok korktum.” Mehmet, en yakın arkadaşını görmeye, günler sonra gidebilmişti. Hayrettin'in tepeden düşerken hissettiği korkusundan daha çok korkmuştu Hacı Nurettin Amca'dan. Günler boyunca düşünüp durdu, “Neden oraya gittiniz derse? Ya da bana neden Hayrettin'e izin verdiniz derse?” diye. Korktuğu olmadı Mehmet'in. Aksine Hacı Amcası istedi Mehmet'ten, Hayrettin'in yanına gelmesini. Belki biraz moral olur, kafa dağıtır Hayrettin diye.

Zafere giden yolun 16 km'si

Hayrettin Atmaca'nın disiplinli ve güçlü kişiliğinin arkasında, küçüklüğünde yaşadığı olayların izleri vardı hep. İlkokulu sarı beyaz kerpiç tuğlalardan yapılmış Ceylanlı İlkokulu'nda okudu. 1964'te açılan, kırmızı mozaik taşlarla bezeli tek göz odalı bu okulun ilk mezunlarından biriydi. Daha ilk dersinde arkadaşları ile birlikte şu cümleyi öğrenmişti: “Anne, baba, bana Türkçe öğret!”

Çok çalışkan bir öğrenciydi. Hırslıydı, azimliydı. Ama kimseyi incitmezdi hırsı, aksine çok merhametli davranırdı arkadaşlarına. İlkokul bittiğinde, asıl hayat sınavı yeni başlıyordu. Kamışlı civarında ortaokul yoktu. Okula gönderilebilen şanslı çocuklar, mecburen Ağrı merkeze gitmek zorundaydılar. Atmaca ailesinin büyükleri, yaşları birbirlerine yakın dört akraba çocuğun aynı evde birlikte kalmalarına karar verdiler. Hayrettin, en yakın arkadaşları Mehmet Hanifi, Fehmi Atmaca ve hala çocuğu Kemal Özmen... Ortaokul çağındakiler, Ağrı merkezde küçük bir eve yerleştirildi. Toprakta yapılmış bir odaydı ev dedikleri de. Çocuklar, temizlikten yemeğe her işlerini kendileri görüyorlardı.

Ağrı ile Kamışlı arası 16 kilometre. Yürüyüşle yaklaşık 3 saatlik mesafe. İlkokulu yeni bitirmiş, dört küçük çocuk... O zamanlar hafta sonu tatilleri de bir buçuk gün. Cumartesi öğlene kadar da okula gidiliyor. Aynı köyde yaşayan Hayrettin, Mehmet Hanifi ve Fehmi, her haftasonu okul sonrası başlarlar köy yolunu yürümeye.

Köyden getirdikleri yiyeceklerle bir hafta geçiriyorlar. Bahar zamanı nispeten daha kolay o 16 km'yi yürümek. Ama bir de kış oldu mu; sadece saatler boyunca yürümenin getirdiği yorgunluk değil, insanın içini titreten soğuk dayanılmazdı. Murat Suyu'nun üstünde köprü yoktu onlara geçit veren. Kış iyice bastırılmış olsa, donardı nehir. Buzun üstünden kayarak geçerlerdi. Ama sonbaharda, buz gibi suyun içinden alabildiğince hızlı yürüyerek geçmeye çalışırlardı.

Kimseden ses çıkmazdı 16 km boyunca. Önlü arkalı yürürlerdi. Ne köpekler, ne de soğuk onları yollarından alıkoyabilirdi. Kışın eksi 40 derece soğukta, dozer girmezdi Kamışlı köyü yoluna, sadece küçük bir patikayla bağlanırlardı ana yola. Çocuklar ellerinde çuvalarla her hafta gidip, geldiler. Hayrettin'in içindeki en büyük dert, soğuktan büzüşmüş ve kanamış ellerini, eve gidince annesi üzülmesin diye nasıl saklayacağını düşünmesiydi.

Yine bir hafta sonu, mevsimlerden sonbahar. Köy yoluna revan oldular. Murat'ın kıyısına vardılar. Daha buz kesmemiş nehri geçmek zordu. Çıkarıp pantolonları, iç çamaşırları ile birlikte atladılar soğuk suya... Ellerini yukarı tutarak çantaları ıslatmama gayretindeydiler. Sudan çıkan, hemen giyinip koşmaya başlıyordu. Hepsinin ayağını kesmişti adeta soğuk su. Kanayan ayaklarından kimse şikayet etmiyor; deli gibi koşuyorlardı sadece. Kimse bakmıyordu ayağından akan kana...

Hayrettin üzgündü... Anne Mahi Hanım; o hafta oğlu için çuvala tandır ekmeği, peynir, bal, kıt sofrasında ne varsa koyacaktı. Annesinden ellerini, kanayan bacaklarını sakladı Hayrettin... Bu hayatta tek dayanamadığı annesinin üzülmesiydi, onun bir damla göz yaşını görmek istemiyordu. Altı sene ortaokul ve lise hayatı boyunca, her hafta böyle gitti, geldi. Hiçbir zaman sesini çıkarmadı, şikayet etmedi. Mahi Hanım'ın boynuna sarılırdı, kelimeleri uzata uzata seslenirdi annesine: "Mahiii Hanımmm... Mahi Hanımmm..."

Sadece Hayrettin Atmaca'nın değil, tüm Atmaca çocuklarının ilk uğrak yeri Ceylanlı İlköğretim Okulu... 1964'te açılan okuldan geriye sadece harap bir bina kaldı.

Bazen Nurettin Atmaca gelirdi yanlarına, kimi zaman Mahi Hanım da beraberinde. Çocuklar en çok Hacı Amcanın kış zamanı gelmesine seviniyorlardı. Çünkü kışın köye giderken Hacı Nurettin Atmaca kudretli bir şekilde önde yürüyor, çocukları sıra sıra arkasına katıyordu. Hacı Nurettin o kadar hızlı yürüyordu ki, çocuklar korku ve saygıyla karışık ona yetişmek için neredeyse koşuyorlardı.

Toprak damda bir başlarına yaşayan bu dört genç, aralarındaki anlaşmazlıkları bile şakalaşarak çözüyorlardı. Mehmet Hanifi kızdırırdı bazen Hayrettin'i. O da sessizce arkadan yaklaşarak, en yakın arkadaşının boynuna atlar güreşmeye başlardı. Kendi aralarında bir oyun olmuştu bu artık. Hayrettin; güleç yüzlüydü ve arkadaşlarıyla şakalaşmayı oldum olası severdi. Hatta bir seferinde demirden yapılan ranzayı kırmışlar ve sonrasında çok utanmışlardı.

Hayrettin Atmaca'nın çocuksu tarafı hiçbir zaman değişmedi. İstanbul'a yerleşip, işleri zor zamanda omuzlarken bile, hiçbir zaman hayata küsmeyip, çocuksu güleçliğini ve neşesini bırakmadı. Lise yıllarında ev arkadaşları ile güreşirken biliyordu ki; hayatı boyunca onlara sırtını dayayabilir ve güvenebilirdi. Her akşam bir gaz lambasının altında ödevlerini yapmaya çalışan dört çocuk; en özel zamanlarını birlikte böyle geçirdiler.

Bir gece onlar uyurken, eve hırsız girdi, neleri var neleri yok aldı çocukların. Ne yapsak diye düşünmeye başladılar. Kolay değil, hele ki her hafta erzak almak için 16 km'lik yolu 3 saatte gidip 3 saat geliyorsun, bir bakmışsın çalınmış. Kimselere söylemediler ve kendi aralarında bir anlaşmaya vardılar. Fikir, Hayrettin'den geldi: "Nöbet tutalım! Herkes sırasıyla uyusun."

Mehmet Hanifi ve Fehmi başları ile onayladılar. Ve gece başladı, sırayla uyuyorlardı. Hırsızı yakalayıp, çaldıklarının hesabını soracaklardı. Çocuklar heyecanlı, nöbet tuttular ilk gece, kimsenin gözüne uyku girmede. Hırsız o gece gelmedi. İkinci gece... Hayrettin, bekledi yine de gece 12'ye kadar, tam artık yine

Hayrettin Atmaca, lise çağlarındayken İhsan Atmaca ile beraber.

gelmeyecek derken; bir çocuk girdi kapıdan usulca. Bir baktılar ki; akrabaları, kızsalar mı, üzülseler mi bilemediler. Hayrettin üzüntüyle dedi ki;

“Neden hırsızlık yapıyorsun? Biz sana istesen zaten verirdik ki...”

Dört küçük çocuk... Kimi zaman hırsız girdi evlerine, kimi zaman gaz lambasının altında ders çalıştılar. Ramazan'da okuldan eve koşa koşa gidip, birkaç kap yemek yapmaya koyuldular. Herkes iftar vakti orucunu açarken, onlar daha yemek yapma telaşındaydılar.

Osman Açı, Hayrettin Atmaca ve Cesim Atsay 1972 yılında bir arada.

Soldan sağa: Kemal Özmen, Hayrettin Atmaca, Süleyman Özmen

Mehmet Hanifi Atmaca; Hayrettin Atmaca'nın birlikte büyüdüğü, askere gittiği ve hiç ayrılmadığı can dostu...

Kemal Özmen; Hayrettin Atmaca ile dayı hala çocuklarıydı. Çocukluk ve gençlik yılları birlikte geçti ikilinin...

Ekmeğini taştan çıkaranlar

Kamışlı Köyü'nde balyoz sesine aşına olurdunuz. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte başlayan taş kırma sesleri, gün batana kadar devam ederdi. Sadece 11 haneden oluşan Kamışlı Köyü'nün temel geçim kaynaklarından biriydi, evlerinin dibindeki taş ocakları. Çocuklar olabildiğince taş kırardı. Nurettin Atmaca ve kardeşleri de taşları Ağrı merkezde inşaat malzemesi olarak satar, evleri geçindirirlerdi.

Kolay iş değildi, taş çıkarmak. En az dört kişi çalışmak zorundaydı. İki kişi taşı inceden inceye kırardı, sabırla. Önce bir oluk açılmalydı kayada. Ona defalarca sabırla vura vura kırılırdı taşlar. Kırıldıkça biri taşları kamyona yükler, son kişi ise kamyonda taşları düzgünce dizerdi.

Hayrettin, canla başla çalışırdı. Bitti derdiniz, şimdi duracak ve vazgeçecek. Oysa o hiç bırakmazdı balyozu elinden. O dönemlerde alınmıştı Atmaca ailesinin bugün bile özlemle hatırladıkları portakal rengindeki 1975 model BMC kamyonları. Plakası bile hatıralarda: AD 975. Atmaca ailesi kırılan taşları şehir merkezine götürmek için bu kamyonu kullanıyordu. Fakat bir problem vardı: En büyük ağabey Hayrettin'in yaşı daha 18'di ve kamyon kullanmayı bilmiyordu. Yanına bir şoför tuttu Hacı Nurettin Atmaca. Üç ay boyunca şoförle birlikte gidip geldi Ağrı'ya. Üç ayda kamyon sürmeyi öğrenmişti.

Tatillerde mutlaka taş ocağına gelir ve taş kırmaya devam ederlerdi. Takım elbiselerini bile taştan çıkarırlardı. O zamanlarda

gençlerin takım elbise giymesi modaydı ve taştan kazandıklarını takım elbiseye yatırmaktan çekinmiyorlardı. Bu onlar için söze dökülmemiş bir ritüeldi. Mayıs ayından Ağustos sonuna kadar, tüm gün ellerinde balyozlarla tak tak tak... Elleri artık bitap bir şekilde vücutlarının yanı başına düşene kadar çalışırlardı.

Hayrettin'in en yakın arkadaşları, Hacı Nurettin Atmaca'ya imrenirdi. Hacı Amca, taş kırmaya geldiği zamanlarda hayretle bakarlardı ve şöyle derlerdi: "Ne güzel ve de kuvvetli bir şekilde taş çıkarıyor. Çok güçlü, çok... Biz de bir gün bu kadar güçlü olabilecek miyiz?" Çocuklar, örnek aldıkları Nurettin Atmaca'nın ocağa daha sık gelmesini isterlerdi. Keşke gelse de, bize yardım etse diye...

Lise bitene kadar yazlarıydı çalışmak. Liseden sonra çok daha çalışır oldu. O kadar yoruluyordu ki; yazları taş ocağında, kış oldu mu kamyonun başında. Küçük gözleri kısılıyordu, yorgunluktan bitap düşmüş vücudu bas bas bağıyordu, 'Biraz dinlenmelisin' der gibi, oysa yüreğini dinlerdi her zaman o: "Ancak çok çalışarak başarılı olabilirsiniz!"

Babası Nurettin, kıyamıyordu oğluna. Sadece "Oğlum başka şehirlere gitmene gerek yok" dese de; dinletemiyordu. Bugün hala Atmaca ailesinin kırdığı taşlar, Ağrı Adliye Sarayı'nın binasının

Hayrettin Atmaca, İbrahim Erincik ile bir arada...

duvarlarında saklı. Adaletten hayatı boyunca asla vazgeçmeyen ve ne olursa olsun adil davranarak; hayat felsefesini bu değer üzerine kuran Hayrettin Atmaca'nın kırdığı taşların Adliye Sarayı'nın oluşmasında kullanılmış olması; bir tesadüf müdür? Hayatı boyunca adaletin gölgesinden gidecek olan bu genç, koca bir adam olduğu zaman dahi, bu gölgenin peşinden gitmekten asla vazgeçmedi.

Ondan sonra 20 yaşında askere gidene kadar, sadece Ağrı'da değil, Türkiye'nin pek çok şehrinde bu kamyonu ticaret için kullanmaya başladı. Bitlis, Şırnak, Batman'a taş götürüyor, kömürle dönüyordu.

Bir gün Bitlis yolundayken; yoğun kar yağışı yüzünden mahsur kalmıştı. Bir kahvehaneye sığınmak zorunda kaldı. Döndüğünde şöyle anlattı herkese, "Kahvehanede beton üzerinde uyumak zorunda kaldım. Ama bana otelde kalıyormuşum gibi geldi."

Bir sabah yine taş kırmaya gitti Hayrettin, kardeşi Necmettin'le birlikte. Yanlarında biraz domates, biraz peynir, biraz da zeytin. Başladılar kırmaya. Zamanında bitti işleri ve sıra taşları Ağrı'ya götürmeye geldi. Hayrettin ve Necmettin, atladılar kamyonu. Köy ile merkez arasındaki yol bir yılan gibi akıp gidiyor. Kamyonda iki kardeşin dışında bir de misafirleri var. Hız tutkunu Hayrettin, o gün misafire saygı ve hürmetten daha dikkatli, daha hassas. Fakat neye yarar, kaderin önüne geçebilir misiniz? Yolun karşısından gelen koca tır sıkıştırdı Atmaca kardeşleri. O dönem Kız Öğretmen Lisesi olarak faaliyette bulunan okulun hemen önünde yan yattı portakal renkli kamyon. Hayrettin, güzel bir hamle ile tırdan kurtulmuştu, fakat geçim teknelerinin yan yatmasına engel olamamıştı. Bu kaza Hayrettin'in tek kazası olmayacaktı, fakat bunu da hayatı boyunca unutmayacaktı. 1979 yılında tam 950 liraya satıldı kamyon. Hem de çok daha güzel bir sebebe aracılık etmesi için. Ekmeğini taştan çıkaran Hayrettin; tam o tarihlerde askerden gelecek ve sonrasında ticaret hayatına başlayacaktı. Ticaret hayatının ilk tohumlarını bu değerli portakal renkli vefakâr kamyon sayesinde atacaktı.

Hayrettin Atmaca bir gün; 1975 model BMC kamyonları ile birlikte giderken kaza yaptı. Bu kazanın fotoğrafları Atmaca ailesinin fotoğraf arşivinde özenle saklanmakta.

Senin taburun nerededir?

Hayrettin Atmaca, Ağrı'da Atatürk Ortaokulu ve Naci Gökçe Lisesi'nde eğitimini sürdürdü. 1974 yılında liseyi bitirdikten sonra, çok istedi üniversitede de okumak. Olmadı... İlk sene Mehmet Hanifi ile birlikte girdiler sınava, ama kazanamadılar. Doktor olmak istiyordu. İkinci sene yine denedi şansını, hatta bu sefer daha istekli ve hırslıydı. Annesi Mahi Hanım; oğlunun onu bırakıp başka bir şehre okumaya gitmesini istemiyordu. O zamanlarda kentte üniversiteye hazırlanan öğrencilerin gözdesi; Aytest dersanesiydi. Hayrettin geceler boyunca Aytest'in sorularını çözerdi. Bir gün Hayrettin; test kitaplarına dalmış, aynı soruyu kim bilir kaçınıcı kez çözerken Mahi Hanım: "Oğlum üniversiteye gitme... Beni bırakıp nereye gideceksin? Eğer üniversiteye gitmezsen, baban sana Ağrı'da dükkan açacak" dedi.

Bu öneri hoşuna gitti, ama karar vermesinde asıl etken bu değildi. Esas sebep gözünden sakındığı annesini kırıp üzmemesiydi.

Üniversite hayali gerçekleşmeyince, Mehmet Hanifi ile beraber bir anda askere gitme kararı aldılar. Kimselere sormadan gidip kayıt oldular. Bu askerlik işinden babasının bile sonrasında haberi olacak, kızmak bir kenara, sevinecekti en büyük oğlu için... Vatan aşkı aynı Hayrettin gibi Hacı Nurettin Atmaca'nın da en büyük sevdasıydı ve şimdi ne kadar belli etmese de canından çok sevdiği Hayrettin'in bu aşk için evden ayrılacak olması onu mutlu etmiş, bir yandan da gururlandırmıştı. Bir hafta sonrasında yollara düştü Hayrettin ile

Mehmet Hanifi. Şans bu ya; çocukluklarından beri hiç ayrılmayan ikilinin yolu askerde de birdi. İkisi de askerliğin acemilik devresinde Ankara'ya gitmişti.

Kışlaya adımlarını attıkları o ilk zaman... Düzinelerce asker, sıra sıra dizilmişler, merakla bekliyorlar. Her biri farklı topraklardan kopup gelmiş: Ağrı, Samsun, Manisa, Konya... Tek ortak yanları, heyecanları ve tedirgin bakışları. Herkes önce arka arkaya sıraya girdi, Hayrettin yine muziplik yaptı ve Mehmet Hanifi'nin önüne geçti; gülerек döndü: "Ben senden 15 gün büyüğüm, senin önünde olmalıyım." Mehmet Hanifi de güldü. O saniyelerde tek istediği her ikisinin de aynı taburda olmasıydı. 15 günlük yaş farkının bir önemi hiçbir zaman olmamıştı. Ne yazık ki iki yakın arkadaş ayrı taburlara düştüler. İlk bir hafta boyunca hiç görüşemediler. Haber alınmadan geçen bir hafta, o tedirgin gençlere bir yıl gibi gelmişti.

Özlemleri artık dayanılmaz bir hale geldiğinde, ansızın karşılaştılar. Hafta sonunda Mehmet Hanifi bir ağaca yaslanmış dururken, birisinin kendisine doğru geldiğini gördü. Gözlerini kıstı ve kim olduğunu çözmeye çalıştı. İlk anlayamadı, ta ki o yanı başına gelene kadar. Canından can, can dostu Hayrettin karşısındaydı. Kepini çıkardı Hayrettin, büyük bir heyecanla tuttu ince parmakları arasında ve Mehmet Hanifi'nin yanı başına kadar geldi. İki dost ağlayarak sarıldılar dakikalarca. Sessizliği ilk Mehmet Hanifi bozdu: "Yahu senin taburun nerededir?"

Hayrettin, tuttu arkadaşının elinden; bu sefer onu kaybetmeye hiç niyeti yoktu: "Gel Mehmet, seni bizim tabura götüreyim." 100 metre kadar yürüdüler. Kendi tabur binalarına geldiğinde bu kez Hayrettin sordu: "Ya senin taburun neresidir?" Mehmet Hanifi, pek mutlu. Kahkahalarına engel olamadı. Bir hafta boyunca deli gibi merak ettiği Hayrettin'in taburu ile kendi taburu arasında 10 adım ya var ya yoktu. Dönüp birkaç adım attıktan sonra dedi ki,

"Aha, benim taburum da burasıdır!"

İki yakın arkadaş öyle çok güldüler ki... Diğer askerler de onlara

Hayrettin Atmaca; askerliğini Ankara'da yaptı. Askerliği süresince güzel dostluklar biriktirdi.

bakıp gülmeye başlamıştı. O an, buluşma noktası olarak birbirlerini ilk gördükleri ağacın yanını kararlaştırdılar. Artık ayrılmak ve kaybolmak yoktu. Öyle de oldu.

Bazen somun ekmek alırlardı yemekhaneden, parkalarının altına saklarılardı. İkisi de zayıf. Kocaman parkaların altında somun ekmekler pek de komik dururdu. Birbirlerine bakıp gülümserlerdi. Kantinden aldıkları küçük reçellerle birlikte yerlerdi ekmeklerini. İkisi de hayatları boyunca o reçel ve ekmeğin tadını unutamayacaktı.

Acemilik bitti. Hayrettin'in askerliği aynı birlikte Ankara'da devam etti. Mehmet Hanifi telefon operatörü olarak İzmit'e gidene kadar hiç ayrılmadılar. Ayrılırken Hayrettin, elinde çantası ile öylece kala kalmıştı Mehmet Hanifi. İki yakın arkadaş birbirlerine çok uzun süre baktılar. Ayrılmak zordu. İki yakın dost sarılıp hüngür hüngür ağlamaya başladılar. Hayrettin ve Mehmet Hanifi; kendilerini bir araya getiren ağacın altında şimdi; son kez birbirlerine sıkı sıkı sarılırken; ayrılığın acısına nasıl katlanacaklarını düşünüyorlardı. Çocukluklarından beri ilk defa birbirlerinden ayrılmışlardı.

İKİNCİ BÖLÜM / AĞRI'DA BİR EFSANE DOĞUYOR

“Ben kömür tozlarının içerisinde büyüyen bir adamdım, sonra büyüdüm ve bir takım elbisem, bir de kravatım oldu. Ama bilirim; bu dünya fanidir, burada kalıcı değiliz. Geride iyi bir eser bırakmışsak, kendimizden iyilikle söz ettirebildiysek ve insanlara yardım edebildiysek maksadımız hasıl olmuş demektir.”

Hayrettin Atmaca

Aile kuruluyor

Kâtibe...

Güzeller güzeli Kâtibe. Henüz 16 yaşındaydı evlendiğinde. Su gibiydi, narin ve sessiz. Pek yakıştılar daha 18'indeki Hayrettin ile birbirlerine. Hayrettin, evlendikten iki yıl sonra askerdeydi. Katibe, aylar boyunca Hayrettin'in dönmesini bekledi. Çocukluklarını biliyorlardı birbirlerinin. Beraber büyümüşlerdi. Aile büyükleri iki gencin evlenmelerine karar verdikleri zaman; hiçbir şey dememişti. Bir gün eşi, Ağrı'dan İstanbul'a gitmeye karar verdiği zaman, ona duyduğu sevgi ve güven, mükemmel bir desteğe dönüşecekti. Hayrettin bu destek ve sağlam cesaretiyle, başarıya yürüyecekti. Beş çocukları oldu. Üç kız, iki erkek. Sırasıyla, Naşide, Şule, Adem, Nuri ve Sinem...

Naşide; ailenin ilk gözbebeği. Duygusal, o babasına, babası ona pek düşkün. Hayrettin askerden döndü. Bir süre daha taş ocağından çıkardı ekmeğini. İkinci çocuğu Şule geldi dünyaya o sıra. Şule'ye hep, "Sen benim bereketimsin" derdi. Şule, 8 aylıkken Ağrı'ya taşındılar. Kamyon satıldı ve babasının söz verdiği dükkan açıldı. Şule'nin bahtı olduğuna inanıyordu Hayrettin ve dükkanın adını "Şule Ticaret" koymak istiyordu. Fakat Nurettin Atmaca'ya korkuyla karışık duyulan saygı, bunun dile getirilmesini bile engellemişti. Dükkanın adı, "Hakan Ticaret" oldu.

Adem... Hayrettin Atmaca'nın büyük oğlu ve belki de kendisine

Hayrettin Atmaca'nın büyük oğlu Adem, babasını işyerinde sürekli ziyarete gider ve sandalyenin üzerine çıkarak "Baba, benim boyum senden daha uzun" derdi.

Hayrettin Atmaca, en küçük kızı Sinem'le birlikte...

en fazla benzeyen evladı. O şehir merkezinde doğan ilk çocuğu aynı zamanda. Benzerlikleri hem fiziksel, hem de duygusal ve manevi yapılarında. Babası küçük yaştan itibaren ona mütevazı olması ve dürüstlükten şaşmaması gerektiğini öğütüyordu.

Ve sonra ele avuca sığmaz, evin en haşarısı Nuri... Haylaz, ama babası ona güveniyor. Nuri 12 yaşında, ortaokula kayıt olacak. Son günler geldi çattı. Nuri, babasına kayıt için birlikte okula gitmeleri gerektiğini söylüyor. Hayrettin Atmaca her zaman yoğun çalışıyor. Kayıt için gerekli parayı çeke yazıp, "Git, kaydını kendin yaptır" diyor. Henüz çocuk olan Nuri, okul yolu boyunca nasıl kayıt olacağım derdinde. Okul müdürü karşısında küçücük Nuri'yi görünce, "Bir büyüğünle gel. Bu şekilde okula kaydedemem" diyor. Nuri döndüğünde babasına durumu anlatıyor. Hayrettin Atmaca, hiç istifini bozmadan cevap veriyor: "İyi o zaman Adem ile gidin." Fakat Adem de daha on sekizinde bile değil. Çare yok, Nuri bu sefer ağabeyiyle gidiyor okul kaydına. Fakat müdür yine kabul etmiyor. En sonunda artık okul kayıtlarının son gününde, babası tutuyor elinden Nuri'nin, müstehzi bir edayla götürüyor oğlunu. Çünkü ona verdiği dersi anladığını düşünüyor. Zorluklara rağmen, kendi işini kendin görebilmelisin.

Sinem, evin en küçüğü. O yüzden yeri apayrı. Babasının, annesinin, ablaları ve ağabeylerinin biricigi. Hayrettin Atmaca, neşeli her anında mırıldanıyor bir türküyü kızı için:

"Zap suyu derin akar; yar sinem mi sinem mi?"

Hayrettin Atmaca, bütün çocuklarına karşı müşfik ve sevecen olmasına rağmen, hislerini saklar, övgüsünü de, yergisini de açıktan belli etmezdi.

Adem'in küçüklüğünde hayatını olumsuz etkileyen bir hastalığı vardı. Onun yüzünden hastaneler meskeni olmuştu. Ağrı ve çevre illerde olanaklar kısıtlıydı. Babası o hastalıkla ilgili araştırmaların daha iyi yapıldığını öğrendiği Kayseri'deki Erciyes Üniversitesi hastanesine götürdü Adem'i 5-6 yaşlarındayken. Bir hafta kalacaklardı orada baba oğul. Hayrettin Atmaca, gün boyu oğluna refakat ettikten sonra, gece otele kalmaya gidiyordu. Her gün elinde hediyelerle birlikte geliyordu oğlunu ziyarete. Hafta sonu bir gün, doktorlar Adem'in babası ile birlikte otele gitmesine izin verdi. O gece Adem, ilk kez babasıyla baş başa uyudu. Sıkı sıkı sarıldı, mutluluktan iyileşti belki de...

Yeğenlerinin toplu sünnet töreninde mutluluğu gözlerinden okunuyordu Hayrettin Atmaca'nın.

Hayrettin Atmaca; her zaman aile bağlarına önem verdi ve aileyi bir arada tuttu. Yıllar sonra doğup büyüdüğü memleketi Ağrı'dan İstanbul'a taşındıktan sonra dahi kimseyi unutmadı.

Katibe Atmaca

Naşide Atmaca Karadoğan

Şule Atmaca Karaarslan

Adem Atmaca

Nuri Atmaca

Sinem Atmaca Ete

Ticaretin ilk adımları

Yıl 1979'u gösterdiği zaman Ağrı'ya taşındı Atmaca ailesi. Kamışlı köyünde kimseler kalmadı. Herkes daha iyi bir yaşam için şehre göçüverdi. Öksüz kaldı köy, uzun yıllar besleyip büyüttüğü ve taşından toprağından yararlanmalarına izin verdiği Atmaca ailesine; veda etti. O kadar kolay olmadı köy özleminin bastırılması, hala Atmaca ailesinin bazı bazı ikinci üçüncü kuşak fertleri gelip ziyaret ediyorlar oraları.

Mobilya ve beyaz eşya dükkanı olarak faaliyetine başlayan dükkanın ilk ürünleri; Atmaca ailesinin çok sevdiği portakal renkli kamyonlarının satılmasıyla ve Katibe Hanım'ın düğünde takılan altınlarını eşine vermesi ile alınmıştı. Dükkan açıldığı ilk gün daha kamyonundan inmeden kapışıldı buzdolabı, çamaşır makinesi, radyolar Ağrılılar tarafından. İlk günün akşamında eve çıktı Hayrettin. Eşine seslendi; "Katibe Hanım, senin altınların uğurudur bunlar. Günümüz çok bereketli geçti."

Yoksulluğu iyi bilen Ağrı, birden uygarlığın eşyalarıyla tanıştı. Hayrettin Atmaca, hem şaşkın, hem de daha da cesurdu şimdi. Türkiye'de bilinen bütün beyaz eşya ve elektronik alet üreticilerinin bayisi haline geldi. İlk yıllar, Nurettin Atmaca, Hayrettin'in üzerindeki gölgesini çekmedi. Sürekli gelirdi dükkana, açardı önüne defteri ve kim borcunu ödememiş, kim ne almış, dükkan ne kadar kazanmış, ne kadar kaybetmiş hepsini tek tek atlamadan incelerdi. Hayrettin,

Hayrettin Atmaca'nın 'Hakan Ticaret' adını verdiği ilk dükkanı bugün Ağrı'da simit restoranı olarak hizmet veriyor. Ağrılılar; bir efsanenin gözleri önünde doğup büyümesinin mutluluğu içerisinde, dükkanın önünden geçtikleri her zaman Hayrettin Atmaca'yı mutlaka anıyorlar.

telaşlanır, üzüldü. İçinden, "Eyvah babam borcunu ödeyemeyen Ahmet Amca'yı ya insanların yanında azarlarsa" diye başkaları adına kaygılanırdı.

Zaman zaman artardı borcunu ödeyemeyenler. Kimse borcunu ödeyemediği için üzülsün, canı sıkılsın istemezdi. Mutsuzluklar üzerine mutluluk kuramazdı asla. Ama babasına da hiçbir şey diyemez, saklamaya çalışırdı. Sonra bir çözüm yolu buldu. Babası defterleri kontrole gelmeden önce, kimin borcu varsa yanına gider ve borcu kadar daha borç verirdi. "Al bu parayı ve babam dükkana geldiği zaman sanki borcunu gerçekten ödüyormuşsun gibi bana bu

parayı getir. Yoksa babam seni herkesin içinde rezil eder.” Borçlu da hakikaten Hayrettin’in verdiği parayı alır almaz, Hacı Nurettin’in dükkana adım atmasını kollardı. O borcunu öder, Hacı Amca mutlu olurdu. Çünkü Hacı Amcanın hayatta en hassas davrandığı konuların başında geliyordu; borcuna sadık olmak.

Hacı Nurettin Atmaca dükkandan ayrılınca, borçlu geri gelip Hayrettin’e minnetini sunar, biraz mahcubiyet biraz da mutlulukla en kısa sürede borcunu ödeyeceğine söz verirdi. Hayrettin Atmaca’nın iyiliği bulaşıcıydı. Verilen o söz mutlaka tutulurdu.

Dükkanın ikinci senesi sonunda işler öyle güzel gidiyordu ki, her gün dükkana gelerek muhasebe defterini kontrol eden Nurettin Atmaca’nın da artık oğluna itimadı tamdı. Kısa zamanda defter kontrolüne değil, çay içmeye gelir oldu.

Hayrettin Atmaca; askerliğini bitirir bitirmez iş hayatına atıldı ve kısa zamanda doğruluğu, dürüstlüğü ve iş ahlakı ile Ağrı'nın sevilen esnaflarından biri oldu.

Koca yürekli adam

Kısa zamanda, adil ve namuslu tavrıyla iyi paralar kazanmaya başladı. Ağrı'da Atmaca ailesinin ismini duymayan kalmamış, Hayrettin'in başarısı parmakla gösterilir olmuştu. Çevre ilçelerden de bir sürü müşterisi vardı. Sözü senet kabul edip, tanımadığı insanlara bile eşya satardı.

Bir gün yakın arkadaşı Mehmet Hanifi'yi aradı. Hanifi o zamanlar Tekel Müdürlüğü'nde, Ağrı'ya 36 km uzak Eleşkirt ilçesinde memur olarak çalışıyordu. Hayrettin ona, dükkanı ilk açtıkları sıralar birine televizyon sattığını, ama yıllardır da parasını alamadığını anlattı. Eleşkirt'te yaşadığı için, adamın evini birlikte ziyaret etmeyi teklif etti. Mehmet Hanifi, Hayrettin Eleşkirt'e gelmeden önce biraz araştırdı ve adamın çok da tekin biri olmadığını öğrendi. Hayrettin gelince birlikte Mehmet Hanifi'nin buldukları adrese gittiler. Niyet, iki senedir parasını ödemediği televizyonu, hala ödemeyecekse alıp geri götürmekti. Çaldılar evin kapısını. Adamın eşi açtı. Bir baktılar ki, odaların hemen hepsi boş. Sadece birer kilim var. Çocuklar desen; odanın ortasında bir sehpanın üzerinde duran televizyona öylece bakıyorlar. Üstleri başları dökülüyor. Televizyonu alma hiddetiyle giden Hayrettin Atmaca, çocukların durumuna bakınca içi kan ağladı. Gönlü el vermedi, değil televizyonu geri almayı, cebindeki 50 lirayı da evin hanımına verip hızla çıktı.

Cumhuriyet Caddesi'nde açılan ikinci mağaza, halen Ağrılılara farklı alanlarda hizmet veriyor.

Başarısıyla işleri durmaksızın büyüttü. Dükkana sığmaz oldu, mecbur kaldı değiştirmeye. Bu sefer adres, kentin en işlek yerlerinden Cumhuriyet Caddesi oldu. Atmaca ailesi için de güzel bir dönemin başlangıcıydı. Aldıkları dükkan; üç katlı, hemen caddenin üzerinde, cadde her daim işlek, her daim cıvıl cıvıl. İlk iki kat mağaza şeklinde, son katta ise ailecek yaşamaya başladılar.

Evin iki oğlu Adem ve Nuri, Cumhuriyet Caddesi'nin maskotu oldular bir nevi. Ama eve çıkmak için dükkanın içinden geçmek zorunda olmaları problemdi onlara bazen. Çocuktur, dondurma sever. Dükkan Ağrı'nın ünlü Tadım Pastanesi'nin yanındaydı. Bir de güzel dondurma yapıyorlardı ki sorma! İki ufaklık, babaları kızarıp diye, saklaya saklaya çıkıyorlardı, saklamaktan eriyip akıyordu bazen dondurmaları.

Eve çıkan merdivenler bir hayli dikti. Küçük Nuri, o merdivenlerden sıklıkla düşer; burnunu, bacağına kanatırdı. Yaramaz ufaklık, ilkokula giden ağabeyi ve en yakın arkadaşı Adem'i çok özlüyordu. Onun okuldan eve gelmesini beklerdi dört gözle. Kapıda gördüğünde öyle mutlu olurdu ki, heyecanına yenik düşerdi çoğu zaman. Bir seferinde farkında olmadan annesinin soğumasın diye sobanın yanına koyduğu kocaman çorba tenceresinin içine dalmıştı ayaklarıyla. Deli gibi bağırmanın başlayınca, Katibe Hanım telaşla seslendi eşine. Babası kucaklayıp eczaneye götürürken Nuri'yi, o sıra bile bilgiçlik taşıyordu: "Beni doktora götürün. Beni neden buraya getirdiniz? Beni doktora götürün!"

Bütün çarşı esnafı Adem ve Nuri'yi kendi çocukları gibi sevip sayıyordu. Adem'in ağırbaşlı güleçliği, Nuri'nin yaramaz muzipliği caddenin neşe kaynağı olmuştu kısa zamanda.

Bir gün Adem geç geldi okuldan. Ama dükkanın, vaktinden erken kapandığını gördü. "Fındık çözümü" geldi aklına. Bu, dükkanlarının tam karşısındaki kuruyemişçiden alınan fındıkların Hayrettin Atmaca'nın camına atarak, onu uyarma şekliydi.

Baba evdeyse, anlıyordu çarşı esnafının onu çağırdığını ve cama çıkıyordu. Adem'in de aklına bu sahne geldi. Yöneldi kuruyemişçiye. Dükkana girdiği anda; babasını ona gülümserken buldu. O da başladı gülmeye. İçinden geçirdi, "Babam beni unutmamış, okuldan gelmemi beklemiş." Küçük yaşta anlamıştı ki, Hayrettin Atmaca, hiçbir çocuğunu unutmaz...

Komutanla Ağrı Dağı'nda kayak

Ağrı merkeze gelinen ilk yıllar, 1980'lerin başları. O tarihlerde şehre tabur komutanı olarak genç bir binbaşı atanıyor; Mehmet Tekel. Kentteki en rütbeli subay, şehrin en muteber tüccarıyla yakın zaman içinde tanışıp kaynaştı. Yakın bir sohbet doğdu aralarında. Toplam görev süresinin sadece beş yılını Ağrı'da geçiren Mehmet Tekel, ilişkilerinin bu denli derinleşeceğini belki ilk tanıştığında fark edememişti.

Kayak yapmaya giderlerdi çokça. Ağaçların beyaz örtüden görünmeyecek kadar kışın en coşkulu haline gelmesine aldırış etmeden alırlar kayak takımlarını yola koyulurlardı.

Yıl 1983. Yer, Ağrı Askeri Kayak Merkezi. Mehmet Tekel, 41; Hayrettin Atmaca, 27 yaşında. Aradaki yaş farkı hiçbir zaman sorun olmadan aralarında, hem beraber eğlendiler, hem beraber koyu muhabbetlere daldılar. Sert mizaçlı komutanın şehirde görüştüğü az sayıda kişiden biriydi o. Kilidi açan, Hayrettin Atmaca'nın karakteriydi. Çünkü o, hayatın her rengi, her makamı, her rütbesinden insanla rahatlıkla ilişki kurmasını becerebilen bir mizaca sahipti.

Beş yıllık görevin sonunda Mehmet Tekel ailesi Ağrı'dan ayrılmak zorunda kaldı. Taşınırken, Hayrettin Atmaca kendisi eşyaları yüklenerek yanındaydı onların. İlerleyen yıllarda oğlunun kirvesi de olacaktı. Hayrettin Atmaca ile her temas bir iz bırakıyordu...

Hayrettin Atmaca ve iş hayatına atıldıktan sonra tanıştığı Mehmet Tekel; fırsat buldukça kayak yapmaya giderlerdi. İki yakın dostun ayı avına gittikleri zamanlar da çok olurdu.

Atmaca ve Tekel ailesi; bir gün şehir değiştirip ayrılmak zorunda dahi kalsalar görüşmekten ve 'bir' olmaktan asla vazgeçemediler... Yıllar onları asla ayıramadı...

Hayrettin Atmaca, Tekel ailesinin kızının düğün töreninde şahitlik yaptı.

Okyanusa açılma kararı

Hayrettin Atmaca, çok sportif biriydi. Kayak, koşu, güreş, fiziksel çabaya dayalı birçok sporu severdi. Ama gözdesi, yüzmeydi. Çocukken Murat'ın azgın sularında öğrenmişti yüzmeyi. Ömrünün sonuna kadar da bu tutkusundan vazgeçmedi.

Ama iç dünyası hakkında, dışarıya saçtığı neşeli kimliğinin yanında hiç bir ipucu vermezdi. Çocukluğundan beri sessiz tavrını korumuş, içinde fırtınalar esse bile yansıtmamayı becermişti. Çok iyi bir gözlemciydi. İnsanları dinlemeye özen gösterirdi. Fikirleri toplar, kendi süzgecinden sessizce geçirir, böhürlenmeden anlatır ve en nihayetinde karşısındakileri ikna ederdi.

Ticarette insanlara önce güven, sonra büyük bir dostluk hediye ederek geniş bir çevre edinen Hayrettin Atmaca, Ağrı'ya sığamaz olmaya başladığını fark etti. Sadece kendi çocuklarının değil, kardeşleri ve onların ailelerinin de sorumluluğunu omuzlarında hissediyordu. Amacı büyük paralar kazanmak değil, en geniş haliyle tüm ailesi ve elinin değdiklerinin refah ve huzur içinde yaşamasıydı.

Daha fazlasını yapmayı istiyordu. Köyünde doğduğu, merkezinde büyüdüğü Ağrı'dan, daha büyük denizlere açılması gerektiğini usul usul hissediyordu. Ağrı'da deniz yok; ama o, okyanus arıyordu...

İlk hedef belirdi: İstanbul... 1980'lerin Özal'lı yıllarında ticaret nispeten serbestleşirken, yüzyılların ticari başkenti bir fırsat olarak yeniden doğuyordu. Ama Hayrettin Atmaca'nın aslında ilk muradı, kız

veya erkek tüm çocuklarının okuyabilmesiydi. İstanbul'da çocuklarına daha iyi bir imkan sağlayabileceğine inanıyordu. Kendisi üniversite hayatında ilerlemek istemiş, ama olmamıştı. Çocuklarına olanak vermek, en büyük amacıydı.

Yüzmeyi zor ırmaklarda öğrendi. Belki ondan korkmadı, daha büyük denizlere açılmaya. Hayrettin Atmaca, 1980'lerin ikinci yarısında, Ağrı'daki dükkanı kardeşlerine emanet ederek, bir arabaya yüklenebilecek eşyayla düştü İstanbul yoluna. Bir bilinmez bekliyordu onları. Ama cesur bir kaptan olarak, dümenin başındaydı.

**ÜÇÜNCÜ BÖLÜM/
MERHABA İSTANBUL**

*“Bugün şirkete tam 70 kişi geldi. Hepsine gücüm el
verdiği ölçüde yardım ettim. Büyük umutla gelmiş
insanları, elleri boş, nasıl göndereyim?”*

Hayrettin Atmaca

Şehrin giriş kapısı: Tahtakale

Yıl; 1988.

Kamışlı köyünden Ağrı merkez 16 km uzaktı.

Karayoluyla Ağrı'dan İstanbul Bakırköy'e mesafe 1.400 km...

Hayrettin Atmaca'nın İstanbul'da tanıdığı, ona yol gösterecek kimsesi yoktu. Annesi Mahi Hanım'ın, onu yolcu ederken ağlayışı kulaklarındaydı hala. Kimseye belli etmeden yol boyunca o da gözyaşı dökmüştü.

Kendinden sonra dört erkek kardeşi vardı. Onlardan üçüncüsü Mehmet, ortaokulu henüz bitirmişti. Sordu kardeşine, "Mehmet okuyacak mısın? Yoksa benimle birlikte İstanbul'a mı gelmek istersin?" Mehmet için bir nevi baba olan Hayrettin Atmaca ile birlikte gitmekten başka bir istek mümkün bile değildi. O an, iki kardeşin kaderleri birbirlerine bağlandı. Kardeş Mehmet'in de katılmasıyla, 8 kişilik büyük bir aile İstanbul yoluna düştü.

Arabanın direksiyonunda şehre girerken, uzun uzun baktı. Kısarak gözlerini kendi kendine söz verdi: "Çok, ama çok çalışacağım!" Yüklenip geldi Hayrettin Atmaca, eşi ve çocukları ile İstanbul'a. Daha iyi bir eğitim, daha fazla refah ve iş, yardıma muhtaç insanlara daha çok elini uzatabilsin diye. Bakırköy'de bir apartman dairesine yerleştirdi ailesini. Sonra yürüdü, İstanbul'un giriş kapısı Eminönü'ne. Tahtakale'de bir dükkan tutuldu. Kardeşi Mehmet ile birlikte burada kağıt ve defter ticaretine başladı.

Hayrettin Atmaca ve kardeşi Mehmet'in İstanbul'a ilk ayak bastığı dönemlerde Tahtakale'de açmış oldukları dükkan şimdilerde bir hobi merkezi.

Tahtakale'deki dükkanın alt katında Atmaca kardeşler; hem fotokopi kağıtlarının ticaretini gerçekleştiriyor, hem de bu alanı bir mutfak gibi kullanıyorlardı.

Eminönü Tahtakale’de sıradan bir gün. Gün yeni ışımış, sabah namazını kılan cemaat; yeni uyanan gözlerle dükkanların yolunu tutuyor. Sokakta genç garson Çaycı İbrahim’in neşeli selamlamaları çınlıyor. İbrahim’in çayını almada kimse işe başlamak istemiyor. Malzemeler, bir süre daha araba içerisinde bekleyebilir. Kadim medeniyetler Bizans ve Osmanlı’nın ticaret kalbinde, şimdi Ağrı’nın köyünden yetişme Hayrettin Atmaca var olacaktır.

İnsanlar sel olup akıp gidiyor oradan gün içinde. İbrahim, elinde çay tepsi ile birlikte sokağın başında. Tek tek uğruyor tüm dükkânlara. “Çay ister misin ağbi” demeye gerek yok, esnaf çoktan bekliyor.

İbrahim, çayı kim, nasıl içiyor, çok iyi biliyor. Herkesin ismi aklında. Bazı bazı sigarasını yakıp dağıtıyor çayları. Sigara içmeden duramaz İbrahim. Babasının bile yanında sigara içen İbrahim’i sadece bir kişi durdurabiliyor: Hayrettin Atmaca.

Elindeki tepsiyi döndürdü ve çaylarını dağıtmaya başladı. Hayrettin Atmaca ve Mehmet, sabah namazından yeni geldiler. Hayrettin Atmaca da 32 yaşında. Mehmet; henüz çok genç, lise bir çağında daha. Allah vergisi bir gülüşe sahip. Her daim neşeli ve şakacı. Sokağı Mehmet’in kahkahaları kaplıyor kimi zaman. Hayrettin bazen kızıyor; bu kadar gülme, diye. Mehmet ağabeyinin yanında çokça gülmemeye çalışıyor ama bazı bazı dayanamıyor. Bundan birkaç ay önce Ağrı’dan İstanbul’a gelen Hayrettin ve kardeşi Mehmet’e çay veriyor İbrahim. Kısa zamanda Tahtakale’nin en sevilen esnafından olan bu iki kardeş, çaycı İbrahim’den günün ilk çayını alıp başlıyorlar çalışmaya. Ağrı gibi değil İstanbul. Ağrı’da birikmiş paran varsa iş yapar ve sonunda kazanabilirsin. Ya öyle mi İstanbul? Paran yoksa ayrı dert, paran varsa çok daha ayrı bir derdi var bu kentin.

İstanbul; Atmaca ailesine ilk vakitlerde bir hayli ürkütücü gelmişti. Hatta ailenin en küçük erkek çocuğu Nuri; uzun bir süre evden dışarıya adımını atamamıştı. Öyle ki annesi Katibe Hanım; Nuri’nin evden çıkması için elinden geleni yapıyor, Nuri ise dışarıya çıkmamakta ısrar ediyordu. Bir gün anne Katibe Hanım, oğluna neden dışarı çıkmadığını

Mehmet Atmaca, ağabeyiyle birlikte 15 yaşında düştü İstanbul yoluna.

sordu. Nuri, cevap verdi korku ile: “Dışarıya çıkayım da benden kurtulun öyle mi? Bu şehirde kaybolmamı istiyorsunuz değil mi?”

Zamanla Atmaca ailesinin çocukları sokağa çıkmaya, arkadaş edinmeye ve bu yeni kenti sevmeye başladılar. Mehmet; ağabeyinin ailesi ile her zaman yakındı, ama artık aynı evin bir parçasıydı. Atmaca ailesi İstanbul’a geldiklerinde sadece 20 günlük olan Sinem bile, çocukluğunun ilk yıllarında amcası Mehmet’i en büyük ağabeyi zannediyordu. Onun aslında ağabeyi değil, amcası olduğunu öğrenmesi uzun zaman aldı.

Ağrı’dan ayrılmaya yakın zamanda doğan Sinem’in, İstanbul’da bahtını açtığına inanırdı Hayrettin Atmaca. Doğduğu gece tüm aile anneye refakate, hastaneye gitmişti. Hayrettin Atmaca ilk çocuğu Naşide ile evde kaldı o gece. Babası, o akşam: “Gel kızım, bu akşam birlikte uyuyalım.” dedi. Büyük bir sürpriz ve armağandı bu, Naşide için. Hem çok yakınları, hem de işlerden dolayı uzağında olan babasına sarılarak uyumak, Naşide’ye dünyalara bedeldi. Babasının uykuya dalmadan önceki sözleri, “Seni seviyorum” olmuştu. Naşide ise o gece mutluluktan, bir damla uyuyamadı.

“Her şey para değildir, İbrahim”

Kamışlı Köyü’nde daha çok küçükken uçaklara “Kağıt at bize!” diye haykıran Hayrettin Atmaca, Tahtakale’de bir kağıt dükkanının içinde şimdi. İki kardeş önce fotokopi kağıdı ticaretine giriyor. Ardından defter üretip satıyorlar. Başlarda sadece İstanbul’a satarken, kısa zamanda Türkiye’nin muhtelif yerlerine mal gönderir oluyorlar.

20 metrekaare üzerine kurulu üç katlı küçücük bir dükkan. Aynı, Ağrı’nın Cumhuriyet Caddesi’ndeki dükkan gibi üç katlı, ama çok daha küçük. İlk katında müşterilerini karşılıyorlar, alt katı üretim ve depo, üst katı yazıhane ve mutfak.

Aradan geçen 30 yıla rağmen, duruyor o dükkanlar, çay ocakları... Bugün o dükkan Sancak Model adı altında hobi ürünleri satıyor. İbrahim’in bir zamanlar çaycılık yaptığı çay ocağı ise hala aynı yerinde. Dükkanın hemen karşı çaprazında duruyor. Bu ocak Tahtakale esnafının çay ihtiyacını karşılamaya devam ediyor. Sadece bir farkla. Artık İbrahim dağıtmıyor buradaki çayları. İbrahim; yıllar sonra faaliyete geçen Atmaca İş Merkezi’nin sorumluluğu ile bir hayli meşgul çünkü. İş merkezinin bütün kiralarını o topluyor, bütün ihtiyaçlarını o gideriyor, sorunu olan İbrahim’i buluyor ve çay ocağını da işletiyor. 16 yaşında İstanbul’a adım atan İbrahim’in küçük bir çay ocağı garsonluğundan, bir iş merkezinin sorumluluğunu almaya giden hikayesini merak ediyor musunuz?

Çaycı İbrahim Çakır’ın hayatı, Hayrettin Atmaca ile tanıştıktan sonra tamamen değişti.

Çaycı İbrahim’in göz yaşartan bir hikayesi var. Kendisinin de deyimiyle; “Hayat ona hiçbir zaman gülmedi, ta ki Hayrettin Atmaca ile tanışana kadar...”

Hayrettin Atmaca’yı, Tahtakale’de dükkan açtığı zaman tanıyan İbrahim; ona büyük saygı ve sevgi duyuyor, bir dediğini iki etmiyordu. Bir sabah erken saatlerde, Hayrettin Atmaca’nın dükkanının önüne bir minibüs yanaştı. İbrahim ilk çay servisine daha anca çıkacaktı. Dükkanın önünü kapatan minibüsün şoföründen, her zamanki kibarlığıyla, çekmesini rica etti Hayrettin Atmaca. İbrahim, elinde tepsisi 12 çayı ile birlikte Tahtakale esnafına “Günaydın” demeye çıktığında, Hayrettin Ağabeyinin biriyle tartıştığını gördü. Yabancı adam; Hayrettin Atmaca’ya sesini yükseltiyordu. İbrahim; bir dakika düşünmeden kaynar çayları atarak, tepsiyi bir kalkan gibi sallayıp koşmaya başladı. “Hayrettin Bey’e nasıl karşı gelirsin? Nasıl hakaret edersin?” diye başladı kavga etmeye. Kısa münakaşa sonrası ortalık sakinleşti. Aradan biraz zaman geçti; İbrahim tekrar çay servis ederken bir baktı ki, aynı adam girmiş dükkâna, Hayrettin Bey’in elini öpüyor. Hayrettin Atmaca, adam gittikten sonra, gülerek

İbrahim'i çağırdı: "Yahu sen bu adama ne yaptın böyle? Bağırıyor, küfrediyordu, senden sonra geldi, özür diledi."

Atmaca İş Merkezi, elektronik ürünlerde yükselişe geçtiği dönemlerde; ilk dükkandan birkaç yüz metre ilerde, yine Tahtakale'de inşa edildi. İnşaatına bire bir emek verdi Hayrettin Atmaca ve Çaycı İbrahim. O vakitlerde herkes bu yerin sorumlusu olmak istiyordu; bir tek İbrahim hariç. Onun hayallerinden bile geçmezdi böyle bir şey. Bir gün kulağına şöyle bir cümle çalındı: "Hayrettin Atmaca sorumlu olarak seni düşünüyor." İbrahim, nasıl olur dedi kendi kendine, "Benim hiç param yok ki?"

Günler sonrasında Hayrettin Atmaca, Çaycı İbrahim'i yanına çağırıp müjdeli haberi verdi. İbrahim; üzülse mi sevinse mi bilemedi. Elleri önünde: "Hayrettin Ağabey; ben hemen gidip bir yerlerden para bulayım o zaman." Hayrettin Atmaca; ellerini İbrahim'in omuzlarına koyarak dedi ki: "Her şey para değil, İbrahim. Sen yıllar önce bana borcunu ödedin..."

Hâlâ o iş merkezinin sorumlusu ve çay ocağının işletmecisi olan İbrahim'in ocağının dört bir yanı Hayrettin Atmaca ile ilgili geçmişten günümüze gazetelerde çıkan kupürlele süslü. İbrahim'in hayatı da, Hayrettin Atmaca ile tanışan, onun yüreğini görme fırsatını yakalayan her insanınki gibi, mucizevi bir şekilde güzelleşmişti.

Atmaca İş Merkezi'nin sorumlusu İbrahim Çakır, Hayrettin Atmaca'ya vefa borcunu işini en güzel şekilde yaparak ödüyor.

Müdür Rıfat

Hayrettin Atmaca'nın Tahtakale yıllarında tanıştığı ve hayatını değiştirdiği isimlerden biri de Müdür Rıfat'tı. Rıfat Karakayalı... Atmaca Elektronik'in temellerinin atıldığı Tahtakale zamanlarında, hem üniversitede okuyor, hem de bir büroda muhasebe işlerine bakıyordu. Esnafla ilişkisi çok iyiydi. Hayrettin Atmaca da dürüstlüğü ve cana yakınlığı ile Rıfat'ı çok sevmişti. Bir zaman Rıfat uğramaz oldu Tahtakale'ye. Merak etti Hayrettin Atmaca, nereye kaybolduğunu. Soruşturdu, işten ayrıldığını öğrendi. İşyerinden adresini isteyip, aradı buldu ve bir gün evin kapısını çaldı. Rıfat evde oturmuş, kendi açacağı ofisin hayalini kuruyordu. Hayrettin Atmaca'yı karşısında görünce çok şaşırıldı. Evine buyur etti, biraz şaşkınlık, biraz mahcubiyetle. Çay içip konuşmaya başladılar. Hayrettin Atmaca dedi ki; "Gel benimle birlikte çalış. Maceraya girme, benim senin gibi emin birine ihtiyacım var."

Biraz düşünüp, kabul etti Rıfat. 20 yaşındayken Hayrettin Atmaca'nın davetiyle katıldı ve 27 senedir Atmaca ailesi ile birlikte çalışmaya devam ediyor.

Hayrettin Atmaca, onun için bir patrondan çok, bir babaydı. Çok şey yaşadılar yıllar boyunca. Hayrettin Atmaca; ona "Müdür Bey" diye seslenirdi. Her iş toplantısına onu da muhakkak götürürdü. Hayrettin Atmaca, pek az yemek yedi, ama israfı da hiç sevmezdi. Gittikleri toplantılarda sunulan yemeğini bitiremediği zamanlarda, Rıfat'ın tabağına koyardı israf olmaması için. Pek çok kişi aılıktan

tabiri yerindeyse kırılırken ve pek çok baba evine bir ekmek dahi götüremezken; istemezdi Hayrettin Atmaca yemeğin çöpe gitmesini ve imdadına Rıfat yetişirdi. Hayatı boyunca hiçbir zaman Hayrettin Atmaca'ya "Hayır" diyemeyen Rıfat; doymuş olsa dahi kıramaz, başlardı yemeğe. Tanıştıklarında genç bir delikanlı olan Rıfat; Hayrettin Atmaca'yı o kadar çok seviyor ve sayıyordu ki; evlenmeye karar verdiğinde düğün davetiyesinin üzerine baba olarak onun adını yazacaktı.

Hayrettin Atmaca; Atmaca Elektronik'i kurma süreci içerisinde çekirdek yapıyı Tahtakale'de oluşturdu. Sevip saydığı ve güvendiği insanları çevresinde toplayan ve onlara büyük sorumluluklar yüklemekten kaçınmayan Hayrettin Atmaca, aldığı kararlardan hiçbir zaman pişmanlık duymadı. Onun önderliğinde çevresine kenetlenenler de, yıllarca dişlerini tırnaklarına katarak durmadan çalıştılar. Onun hikayesi; başarılı ve güçlü olmak isteyen genç girişimcilere; sağlam ve güvenilir insanlarla iş yapmanın neden çok önemli olduğunu sessizce fısıldıyordu.

Bir dönem; onların defterleri ile okudu

Sokaktaki pek çok esnaf gibi Atmaca kardeşler de, Malatyalı Ramazan Amca ile tanışana kadar fotokopi kağıdı satmaya devam etti. Ramazan Amca, Tahtakale’de herkesin sevip saydığı, hürmet ettiği, sözü güvenilir, esnaflıktan yetişen bir üreticiydi. Ramazan, iki çalışkan kardeşe bir gün; “Kağıtlarınızı getirin, defter yapayım” diye teklif etti. Bu fikir hoşlarına gitti iki kardeşin, Ramazan Amcanın fabrikasını ziyarete gittiler. Fabrikaya girdiklerinde büyülendiler adeta. “Bir gün bizim de bir fabrikamız olur mu diye” içinden geçirdi Hayrettin Atmaca. Bu düşünüş pek yakında gerçekleşecekti.

Böylelikle Atmaca kardeşler defter işine girdiler. Ramazan Amcanın yaptığı defterleri Türkiye’nin pek çok şehrine satmaya başladılar. Ticaretin önü açılmış, ilişkiler ilişkileri doğurmuştu. Hayrettin Atmaca ile tanışanlar, ona derin bir güven duyuyorlardı. Kendilerini hiç yanıltmadığını gören müşterileri, daha çok onlara yöneliyordu, hacimler artıyordu.

Fakat defter meselesi bir devri başlattığı gibi, bir devri de bitirecekti. Atmaca’ları defter ticaretine yönlendiren Ramazan Amca’nın, içi içine sığmayan, deli dolu, Metin adında bir oğlu vardı. Hayatı boyunca oğlunun yaptığı yaramazlıklarının ceremesini o çekecekti. Bir gün; Metin ile Mehmet Atmaca arasında çok ciddi bir kavga çıktı.

Mehmet, ağabeyi akşamüstü eve gittikten sonra, her zamanki gibi biraz daha çalışmaya devam ediyordu. Akşam saat 8 civarı, kolilerce defterin kamyona yüklenmesi gerekliydi. İşçiye para vermemek için tek tek Mehmet taşıyordu elleriyle. Eldivene bile para vermemek için çorap geçirmişti ellerine. Ama nafile; çoraplar bile dayanamamıştı bu kadar çok koliye. Elleri parçalanmış, kıpkırmızı olmuştu. Canı acıyordu ama iş de bitmeliydi. O zor sıralarda Metin geldi ve “Benim iki düzine matematik defterim eksik. Sizin ürünlerin içerisine karışmış olabilir mi?” dedi.

Mehmet; şaşırıp, yorgunluktan bitap düşmüş kan ter içinde, sadece “Zannetmem” diye mırıldandı. Metin ısrarlı, aldırış dahi etmiyor Mehmet’in haline. “Kolileri aç o zaman” dedi hiddetle. “Her birine tek tek bakalım!” Mehmet; bin bir güçlkle kamyona yüklediği kolilere baktı, bir de parçalanmış ellerine. Sinirlenmeye başlamıştı. Bu sefer daha gür daha tok çıktı sesi. “Şayet karışmışsa, ben sana bu defterlerin üç katı parasını vereyim. Noolur bana kolileri açtırma!” demek zorunda kaldı. Metin, ısrar etmeye devam etti. Mehmet’in artık dayanacak daha fazla gücü kalmamıştı ve sinirini yerde hala kamyonlara dizilmeyi bekleyen kolilere tekme atarak çıkardı. Bağırmağa başladı: “Ne istiyorsun? Canımı mı alacaksın, ne istiyorsun benden?”

Metin kendi dükkanlarına koşarak, kasada sakladıkları silahı aldı, Mehmet’in üzerine yürümeye başladı. Çevre esnaf koştu arbedeye. Zor ayırdılar her ikisini de. Yoktan yere, hiçbir sebep yokken Mehmet’in canına kast edilmişti. Mehmet’in morali bozuk, sus pus oldu. Eve olması gerekenden erken dönmek zorunda kaldı. Mehmet’i gören ağabeyi şaşırıp, ama hiçbir şey demedi. Yalan söyledi Mehmet ağabeyine. Çünkü biliyordu ki, doğruyu söylese ağabeyini durduramaz ve Hayrettin Atmaca, Metin’den hesap sormaya giderdi.

Mamafih; gerçeklerin ortaya çıkma gibi de bir huyu vardır. Ertesi gün dükkana gidince öğrendi Hayrettin Atmaca, hem de Ramazan Amca’nın kendisinden. Olaydan haberi dahi olmadığını bilmeyen Ramazan Amca; kederden, üzüntüden nasıl özür dileyeyeceğini bilemez

haldeydi. Duydukları karşısında şok olan ve ne yapacağını bilemeyen Hayrettin Atmaca, o kadar sinirlendi ki, yerinde duramıyordu. Bir süre sonra yufka yüreğiyle sakinleşti. Ramazan Amca'ya ve oğluna verdiği ceza, onlarla bir daha asla çalışmak istemediğini söylemesi oldu. Hayrettin Atmaca'dan mahrum kalmak bir cezaydı...

Fakat yardımsever elini de üzerlerinden hiç çekemedi. Ramazan Amca birkaç yıl sonra öldü. Babasından sonra işleri tamamen devralan Metin, tartıştığı bir müşterisini vurup, hapse girdi. Uzun zaman sonra hapisten çıkıp, tekrar Atmaca ailesinin yanına geldi. Ne kadar zor durumda olduğunu anlattı. "İki kızım var ve işsizim" dedi. Hayrettin Atmaca, ne gerekiyorsa yapılmasını söyledi. Evinin eşyaları sağlandı, iki kızı da işe alındı. Kızları uzun süre çalıştılar ve sonrasında evlenip işten ayrıldılar. Hayrettin Atmaca, kendisine kötülük yapan insanlara bile iyilikle cevap veriyordu. Herkesin gönlünü kazanmak, onun için adeta bir ibadetti.

Bir garip Çin gezisi

İstanbul'da zaman çok hızlı ilerliyordu. Defter ticareti bitmişti. Hayrettin Atmaca kardeşiyle birlikte zaman geçtikçe istedikleri verimi ve kazancı alamamalarının hüznünü daha çok yaşıyordu. Bazen aklına; memlekete geri dönmek fikri geldiğinde, bu düşüncüyü hemen kovuyordu aklından. Şayet geri dönerse; onun için "Yapamadı" derlerdi. Bu başarısızlık ve hayal kırıklığı ile yaşayamazdı Hayrettin Atmaca. Daha çok çalışarak başarmaya yeminliydi.

Tahtakale'deki dükkanın önceki sahibinin oğluydu Sinan Yücel. Kısa zamanda Hayrettin Atmaca'nın yakın dostu ve o dönemde yaşamış olduğu sıkıntıların birebir şahidi olmuştu. Ağrı'daki çocukluk arkadaşlarından sonra, İstanbul'da edindiği ilk dostuydu. Sinan Yücel; Atmaca Şirketler Grubu'nun oluşmasının temelinde harcı olan değerli isimlerden biri olarak Hayrettin Atmaca'nın kalbinde her zaman var oldu.

Sinan, daha çok genç, 24 yaşlarında ve babası ile birlikte aynı Hayrettin Atmaca gibi esnaflık yapıyordu. Dükkan vesilesi ile tanıştığı Hayrettin'e ağabey diyor ve sürekli ziyaretine gidiyordu. Fakat son görüşlerinde, onu hep düşünürken buluyor ve üzülüyordu. Hayrettin de Sinan'a tüm sıkıntılarını ve korkularını anlatmaktan çekinmiyor, o kadar seviyor ve güveniyordu.

Bir teklifte bulundu sonunda Hayrettin Atmaca: "İstanbul'da senden başka dostum yok. Kimseye güvenemiyorum. Gel ortak iş

kuralım.” Sinan, babası ile birlikte çalıştığı ve onu bırakmak istemediği için, teklifi başta kabul etmedi.

Bir gün yine Hayrettin’i düşünceli bir şekilde dükkanda otururken bulan Sinan; “Çin’e gideceğim, benimle birlikte gel, belki orada yapacak bir iş bulursun ve İstanbul’a getirirsin.” dedi. Sinan’ın da Çin’e ilk gidişiydi. Daha öncesinde Tayvan’a gitmiş, ama Çin’e ayak basmamıştı. Yıl, 1989. Önce Çin’in başkenti Pekin’e gittiler. Birlikte Çin Seddi’ni bile gezen iki arkadaş; bu ülkeye adım atmadan önce karşılaşılabilecek problemlerden habersiz, heyecanlı ve bir hayli isteklilerdi.

1989 yılı Çinliler için vahim ve trajik bir tarihi ifade eder: “Tiananmen Katliamı”. Taksim Meydanı’ndan yaklaşık 13 kat daha geniş bir alanı oluşturan Tiananmen Meydanı’nda, Hayrettin ve Sinan’ın bu topraklara ayak basmasından sadece dört ay öncesinde 200 bin özgürlük yanlısı ile asker karşı karşıya gelmişti. Olayların başlangıcında sadece reform taleplerinde bulunan işçiler ve gençler ile karşı karşıya gelen devlet güçleri; o gün, o meydana toplanan binlerce gencin ölümüne neden olacaktı ve meydan o günden itibaren katliam kelimesi ile birlikte anılmaya başlanacaktı. Hayrettin ve Sinan, olayları biliyor, fakat bu olayların üzerinden dört ay geçmesinden ötürü bir problemle karşılaşacaklarını akıllarına dahi getirmiyorlardı. Fakat çok yanıldılar.

Hayrettin Atmaca, İngilizce bilmiyor, tek tek kelimelerle konuşabiliyordu. Tercümanlık görevi Sinan’ındı. Fakat Pekin’de kaldıkları süre zarfında buna hiç gerek olmadığını anladılar. Havalimanından taksiye bindiler ve o zaman fark ettiler ki; bu ülkede başta taksiciler olmak üzere, kimse İngilizce bilmiyordu. El kol hareketleri ile dertlerini anlatmaya çalıştılar, fakat nafiye. O esnarlarda her ikisi de; taksicinin kendilerini çok para almak için kentte gezdirdiğini düşünüyor ve iyice sinirlenmeye başlıyorlardı. İkilinin gitmek istediği yer; ne yazık ki dört ay öncesinde o büyük katliama ev sahipliği yapan Tiananmen Meydanı’nın ta kendisiydi. Taksici en

Hayrettin Atmaca ile Sinan Yücel; Çin Seddi’ni yürümeyi de ihmal etmedi.

sonunda ikili ile baş edemeyeceğini anladı ve onları tam da meydanın ortasında bıraktı.

Her yer soğuk bakışlı askerlerle doluydu meydanda. Ellerindeki süngülerle Hayrettin ve Sinan'ın üzerine yürüyen askerler misafirperver değillerdi ve uzun saatler sonrasında ülkelerine turist ve belki de ticaret yapmak için gelen bu iki adama, hiç de iyi bir şekilde davranmıyorlardı. Kaçarak uzaklaştılar oradan. Belli ki; taksici Hayrettin ve Sinan'a bundan bahsediyor, fakat bizim iki yakın arkadaş böyle bir hadise yaşayabileceklerini akıllarına dahi getirmiyordu.

O dönemlerde çok uzun bir süre Tiananmen meydanına yabancıların giriş, çıkışı yasaklanmış, Hayrettin ile Sinan da bu karardan nasiplerini fazlasıyla almışlardı. Tüm paralarını otel ve taksilere veriyorlardı. Çin mutfağından hiç haz etmediler. Yiyecek yer ararken tavuk ürünleri satan bir fast food restoranının şubesini gördüler. Fakat içerde, ellerinde kalan son paralara ve bir de renkli menüde fiyatlara bakakaldılar. Ellerindeki para ne yazık ki hiçbir menüye yetmiyordu. Sadece iki but alabilecek kadar para vardı. İki but aldılar, ekmezsiz karınları doymayacağı için birer dilim ekme istediler. Fakat çalışan onlara ekme vermeyi reddetti. Hayrettin, bir hayli sinirlendi ve Türkçe olarak; "Allahın ekmeğini bizden nasıl esirgersiniz?" diye haykırdı.

Ellerinde iki butla kalakalan ikili, dönüş yolunda aç ve parasız bir şekilde otele yürüdüler. İki dost, o gün en tatlı yürüyüşlerini yapacaklardı. Guruldayan karınlarına aldırış dahi etmeden, muhabbet ede ede, otelin yolunu tuttular.

Sinan Yücel, bugün yaşamını Beykoz'da devam ettiriyor. Hayrettin Atmaca ile yaşadıkları ise her daim aklında...

Başarı, Atmaca'nın kanatları altında

Çin'e ilk gidiş pek başarılı değildi. Ancak Hayrettin Atmaca yılmadı. Rotayı Hong Kong'a çevirdiler. Pekin'den sonra Hong Kong... O zamanlarda bölgenin en büyük binası olarak ifade edilen Uluslararası Ticaret Merkezi'nin temelleri daha yeni yeni atılıyordu. Hayrettin Atmaca, Hong Kong'a vardıkları zaman Sinan'a; "Toprağı öpmek istiyorum. Sanki İstanbul'a gelmiş gibiyim" dedi. Doğruyu söylüyordu; o dönemlerdeki Hong Kong ile İstanbul birbirlerine bir hayli benziyordu. Sadece küçük farklarla. Örneğin; Hong Kong'da kayıklarla seyahat ediliyor, kadınlar ellerinde tavuklarla otobüslere biniyorlardı. Ve hatta bu şehirde yaşayanlar evlerinin önüne koydukları demirlere çamaşırlarını asmaktan çekinmiyorlardı. Sürekli radyolardan vatandaşlara uyarılarda bulunuluyor ve çamaşırlarını dışarıya asmamaları isteniyordu.

İki arkadaş Hong Kong'da kendilerini çok daha iyi hissettiler ve önemli bir tanışma da bu vesileyle gerçekleşti. Aç kalmalarını, taksici ile kavgalarını ve hatta ellerinde tüfeklerle onları kovalayan askerleri bile unutmalarının belki de en önemli nedenlerinden biri, bu tanışma olacaktı. İstanbul'a ellerinde çuval çuval hesap makinesi parçaları ile dönen Sinan ve Hayrettin; bugün bile özlemle hatırlanan ve abartısız bir zamanların çocuklarının mutlaka müzik dinlediği walkmanleri Türkiye'ye getiren isimler olacaktılar aynı zamanda. O dönem katıldıkları fuarda tanıştıkları SUNNY Japan

firmasının yetkilileri ile geçen olumlu görüşmelerin ardından; iki yakın arkadaş; çuvaldar dolusu bu elektronik cihazlarla; şimdi yeni yepyeni bir döneme merhaba demenin şaşkınlığı ve heyecanı içindeydiler.

Bu gezide; bugün Esenyurt'taki fabrikada binlerce kişiye istihdam kapısı olan Atmaca Elektronik'in temeli atıldı. Bilgece söylenmiş bir Kızılderili atasözü vardır: "Dünyadaki her şeyin ve her olayın bir sebebi vardır. Her bitki bir hastalığı tedavi etmek için büyür. Ve her insan bir görevle yaratılmıştır..." Hayrettin Atmaca, her türlü zorluğa rağmen, yılmadan çalışmak ve iyilik yaymakla görevliydi.

Hayrettin Atmaca, nihayet yatırım yapmak istediği sektörü bulmuştu. Hong Kong gezisinde SUNNY Japan firması ile tanışması elektronik sektöründe yepyeni ürünlere yatırım yapması için bir adım oldu. İlk zamanlar kardeşi Mehmet ile küçük bir apartman dairesinde kendi ürünlerini monte ediyorlardı. Japan adı bırakılarak doğrudan SUNNY adı ile üretime başlandı. Anadolu'nun her evine, dünyanın dört köşesine giren bir marka, iki kardeşin montajlarıyla başladı.

**DÖRDÜNCÜ BÖLÜM /
SUNNY DOĞUP YÜKSELİYOR**

“Başarılı olmak istiyorsanız sadece doğru ve dürüst olun. Yalan söylemeyin. Kimsenin arkasından konuşmayın. Eğer böyle olursanız başarı da gelecektir”

Hayrettin Atmaca

Evin ortası montaj hattı

Uzun ve meşakkatli bir yol vardı önlerinde. İstanbul'a döndükten kısa bir süre sonra Sinan da arkadaşının ısrarlarına daha fazla dayanamadı ve her ikisinin de soyadlarından oluşan bir elektronik şirketi kurdular. "Yücel Atmaca" adıyla kurdukları bu şirketin ilk ürünleri de walkman oldu. Türkiye'nin hemen her köşesine ulaşan bu walkmanler; SUNNY markasıyla bir anda yaygınlaştı ve tanındı. Hayrettin Atmaca'nın uyguladığı stratejiydi hızlı büyümenin ardında yatan neden. Gözünü kâr hırsı bürümeden, en uygun fiyata üretip mümkün olan en ucuza satarak, özellikle dar gelirlili insanlara teknolojinin nimetlerini sunabilmeyi amaç.

Kasetçalardan sonra ikinci en önemli ürün hesap makinesiydi. Walkman ve hesap makinelerinin parçalarını Çin ve Hong Kong'dan getirip, İstanbul'da montajını kendileri elle yapmaya başlamışlardı. Bu dönemin asıl yükseltici etkeni Turgut Özal'ın istihdamı ve büyümeyi artırmak amacıyla uyguladığı politikaydı. Yarı mamul halde gelip yurtiçinde mamul hale getirilen ürünlerde gümrük vergilerinin indirilmesiyle ithalat kolaylaşmıştı. Böylece toplam ithalat azalıyor, işçilik Türkiye'ye kaldığı için pek çok kişiye istihdam kapısı doğmuştu.

Montaj dertli bir işti. Doğru ayarı tutturmakta zorlanıyorlar, deneye yanıla öğreniyorlardı. Pratik ve kendini geliştirmeye çok açık bir insan olan Hayrettin Atmaca, kısa sürede bu işin de altından kalkmasını bildi. Öyle bir noktaya geldi ki, eve iş götürüp, ailenin her ferdine

düşen bir işle salonun ortasında montaj hattı kurar oldu. Katibe Hanım, sabahtan akşama kadar çalışan kocası ve kardeşinin önce karnını doyuruyor, sonrasında ocağa bir demlik çay koyuyordu. Çay demlenirken, Atmaca ailesi salonun ortasındaki masaya sıra sıra diziliveriyorlardı. Kimi; parçaları birleştirmekten sorumlu oluyordu, kimi ise paketlemeden. En tatlı işbölümüydü bu. Huzur içinde bir fabrikaydı sanki. Çocuklar için bir oyuna bile dönüşüyordu. Babalarına yardım etmenin getirdiği mutluluk ve hayranlıkla, bazen yoruluyor, ama söze dökmek bir kenara daha çok çalışmak için çırpınıyorlardı. Bazı bazı walkmanleri poşetlemekle yükümlü olan Nuri; ağabeyi Adem'e göz ucuyla bakar; acaba o da benim gibi yoruldu mu diye geçirirdi içinden. Adem ise, başı önde titizlikle çalışırdı.

Kendi kendinin tercümanı

Yabancı dil, Hayrettin Atmaca'nın gençliğinden beri eksikliğini hissettiği ve ilk fırsatta çözmek istediği bir meseleydi. Belki Çin'de değil, ama Hong Kong'da İngilizce bilmemesinin çok problemini çekmiş ve İstanbul'a adım atar atmaz bu sorunu çözmeye karar vermişti. Her akşam işten eve geldikten sonra İngilizce çalışmaya başlayan Hayrettin Atmaca'ya geç yaşta talebelik de çok yakışmıştı. Küçük bir radyo-kasetçaları ve koca koca İngilizce kitapları ile evin en yaşlı öğrencisi oldu birden. Evin en büyük çocuğu Naşide, merak ve hayranlıkla bakardı o sıra babasına. Her akşam işten geldikten sonra İngilizce kasetler takar, dinlerdi. Sürekli kendi kendine konuşurdu o vakitlerde. En az bir saatini mutlaka yabancı dil öğrenmeye ayırırdı. Öyle azimliyd ki, kısa zaman içerisinde İngilizce konuşmayı, okumayı, yazmayı ilerletmiş, pek çok ülkeye gittiğinde, yanında tercümanı olmadan ticari anlaşmalar yapabilecek hale gelmişti.

Yıllar sonra büyük oğlu Adem'i kendi yerine yetiştirmeye çabalarken, Güney Kore'deki bir toplantıya beraberinde götürdü. Samsung firmasıyla üst düzey bir toplantıydı. Vefatının birkaç yıl öncesi. Karşı firma bir şey sorduğunda Hayrettin Atmaca oğluna dönüyor, Adem her konuda soruları yanıtlayıp babasına söylüyor, o da dönüp İngilizce bir şekilde Koreli muhataplara cevap veriyordu. Babasının açtığı alanda işlerin yavaş yavaş başına geçmeye başlayan Adem'deydi aslında bütün cevaplar. Soru soruluyor, Adem yavaşça babasının

kulağına eğilip cevaplarını söylüyor. Bir zamanlar Sinan Yücel'in yaptığı tercümanlık görevi Hayrettin Atmaca'ya kalıyor. Bu durum iki üç kez yaşandıktan sonra Hayrettin Atmaca dayanamayıp, Korelilerin de anlamayacağına güvenip, oğluna çıkıştı: "Ulan eşşeoğlueşşek, ben senin tercümanın mıyım? Sen kendin anlatsana!"

İki ekme , bir kalıp peynir

Hayrettin Atmaca'yı yurtdiŐıyla tanıştıran, ithalat ve gümrük konularında ufkunu açan en yakın dostu Sinan Yücel, ortaklığın  c nc  yılında ayrılmak istedi. Tahtakale'de esnaflık yapan babasının ısrarlarına daha fazla dayanamamıştı. Ticaret hayatındaki ayrılık, dostluğa asla zarar vermeyecekti. Sinan, her daim kontrol etti yakın arkadaşını, neler yapıyor, iyi mi diye. İki de kendi kulvarlarında SUNNY Japan firması ile çalışmaya devam ediyorlardı. Aralarında bir centilmenlik anlaşması vardı. K c k walkmanleri Sinan alıyor, büyükler ise Hayrettin Atmaca'ya kalıyordu. Sinan bir gün; SUNNY firmasının Hayrettin'e walkmanleri kendisine sattıklarından 1 dolar daha fazlaya verdiklerini fark etti ve bu duruma çok kızdı. Soluğu arkadaşının yanında alıp hemen söze daldı: "SUNNY ikimize farklı fiyat veriyor. Ben tanesini 5 dolara alırken, sana 6 dolara satıyorlar. Haksızlık bu."

Hayrettin Atmaca ise arkadaşına karşı  ıktı: "Sen karıŐma, ben istediğim fiyata alırım" dedi. Bu Hayrettin Atmaca'nın hayat felsefesinin bir başka sırrıydı. Zaman daima onu haklı çıkartıyordu. Yıllar içinde Sinan Yücel'in SUNNY firması ile arası bozuldu. Ancak Atmaca'ların ilişkileri, onları bugün küresel bir markanın sahibi yaptı. Hayrettin Atmaca, k c k hesaplarla uđraŐmaz, az da olsa kazançla yetinir, ufkunu geniş tutardı.

Tahtakale esnafı; bazı bazı Hayrettin Atmaca'ya; "Ağrı'nın ağası"

diye sesleniyordu. İyilikseverliği, insanlarla para üzerinden kurulan iliŐkilerde rahatlığı ve vermeye gönüllü haliyle, herkes onu dıŐarıdan zengin sanıyordu. Halbuki kimseler bilmez ve görmezken Atmaca ailesi, kıt kanaat yaşıyordu. Oyle ki o denli ticaretin içinde, yemeği dahi dışarı para kaçırmamak için dükkanda yapmaya karar verdiler. Yaşadığı sıkıntıları dıŐa vurmayan Atmaca kardeşler, piknik tüpü üstünde yemek yapar oldular. Hayrettin Atmaca, kardeşi Mehmet'e biraz para verip, yumurta, tava, t p almasını söyledi; bir de iki ekme , bir kalıp peynir. Sonraki zamanlarda Mehmet, dükkanın alt katını güzelce temizledi. K c k bir mutfak yaptı. Artık oğlen yemeklerine, Mehmet'in yaptığı menemenler damga vuracaktı.

Fakat misafir gelince durum deđiŐiyordu. O zaman Hayrettin kardeşine, "Mehmet hadi koŐ, misafirimize bir kebab söyle" diyordu. Mehmet, i ten içe kızırıyordu ağabeyine. Onlar oğle yemeğinde yumurta ve ekmeğe talim ederken, misafire kebab ısmarlanıyordu. Gidince sordu ağabeyine neden böyle bir Şey yaptığını. Hayrettin Atmaca: "Bu farklı bir Şey Mehmet, kimse bizim ne kadar sıkıntı çektiğimizi bilmesin" dedi.

Hayrettin Atmaca, varlıkta, yoklukta, hiçbir zaman israfı sevmedi. Ailesi ve yakın dostlarına her zaman israftan kaçınmalarını telkin etti. Bir kalemin dahi nasıl zorluklarla kazanıldığını, hayat hikayesinin içinde çok iyi bir şekilde öğrenmişti. Kardeşi Mehmet'e, "Eğer bugün bir kalemin dahi hesabını yapmazsak, hayatımız boyunca büyük meblağları göremeyiz" diyordu.

Hayrettin Atmaca kişiliğinin sahip olduğu en önemli özelliklerinden biri de, büyük-küçük, genç-yaşlı, zengin-fakir hiçbir şekilde ayırım yapmadan herkese karşı derin bir saygı barındırmasıydı. İnsanlara yaklaşımı "Belki kırar, üzerim" diye bir ceylan ürkekliğindeydi. Sadece yakınlarını değil; ondan bir şey isteyen hiç kimseyi geri çevirmedi.

İnsanlara hayır diyememesi, ondan çok yakınlarını rahatsız ediyordu. İlerleyen yıllarda işletme artık Holding seviyesine geldiğinde, Hayrettin Atmaca'nın odasına çıkan asansöre gizli bir şifre konuldu ve bu şifre pek çok kişiden saklandı. Çünkü Hayrettin Atmaca'nın yakınları; onun odasına giren hiç kimseye "Hayır" diyemeyeceğini bildikleri için, bir çeşit koruma altına aldılar. Fakat o, çoğu zaman ailesinin ve onu seven dostlarının oluşturmaya çalıştığı bu kalkanı delip geçti.

Dostlarını eve yatılı misafirlğe davet etmeyi çok sevdi. İki üç günde bir mutlaka bir misafir geliyordu. Kimi zaman evde yer kalmaz, balkonda bile yatak serildiği olurdu. Tahtakale zamanlarında yine bir gün, Gaziantep'li, halıcılık yapan, Mehmet adlı bir arkadaşı Atmaca ailesinin evine ziyarete geldi. Akşam boyunca; hoş bir sohbet devam etti. Muhabbetin bir anında misafir Hayrettin Atmaca'ya, "Ağabey senin araban ne kadar güzel. Arabanı bana versene" dedi. Hayrettin Atmaca, bir saniye beklemeden, "Olur" diye cevap verdi. Sohbetin tanığı Mehmet Atmaca, ağabeyinin cevabı üzerine "Şaka yapıyor herhalde" diye düşündü. Sadece bir arabaları vardı. Onunla da mal taşıyorlardı. Fakat hakikaten adam; sabah arabayı alıp götürdü. Mehmet Atmaca, ilk gençliğin de getirdiği hırsıyla, üzüntüden gözyaşına boğuldu. Onu ağlarken gören ağabeyi; "Üzülme. Ben

sana en iyisini alacağım. Adam evimize misafir gelmiş, hayır demek olmazdı" dedi. Gaziantep'li halıcı Mehmet; daha sonra da arabanın parasını göndermedi. Atmaca kardeşler, çok uzun bir süre Bakırköy'deki evden Eminönü'ndeki işyerine Halkalı-Sirkeci treniyle gidip geldiler. Ellerinde kocaman çuvalar, eve montaja götürülen hesap makineleri, kasetçalarla...

Bir buçuk yıl sürdü arabasızlık. Mehmet artık dayanamıyordu. O dönemlerde Milliyet Gazetesi, 24 ay taksitle Fiat 126 Bis model araç sattığı bir kampanya başlatmıştı. Mehmet nihayet ağabeyini bu küçük aracı almak için ikna etti. İki yıl boyunca borcu ödenecek olan kırmızı Fiat, sıklıkla sorun çıkarsa da, çok uzun süre Atmaca kardeşlere yoldaşlık etti. Onlar arabalarını çok seviyorlar, fakat görenler kendilerini gülmekten alamıyordu. Hatta Hayrettin Atmaca'nın eski ortağı Sinan; Tahtakale'deki dükkânın önünde arabayı gördüğü zaman takılarak şöyle diyordu: "Yakışıyor mu sana Hayrettin ağabey, sen Ağrı'nın ağası!" İki yıl sonra kendilerine yeni araba alabilecek hale geldiler. Ama küçük Fiat'ın onlara verdiği haz ve hissin yeri hiç dolmayacaktı.

33 Yaşında, ilk atölye

Çalışkanlık, azim, cesaret, dürüstlük, israftan kaçınma ve adaletten şaşmama. Hayrettin Atmaca'nın bu karakteristik özellikleri, elinin değdiği her işin bereketlenmesine neden oluyordu. Aynı Ağrı'daki gibi, kısa zaman içinde işler büyüdü ve Tahtakale'deki dükkan yetmez oldu.

Önce Anadolu Yakası Göztepe'de büyükçe bir evi atölyeye dönüştürdüler. Her gün ustalarla birlikte arabaya atlayıp ekmek teknelerinin yolunu tutarlardı. Aşağı yukarı; 7-8 kadar usta çalışıyordu yanlarında. 10 yaşında taş dizgen, 18 yaşında kamyon sürmeyi öğrenen Hayrettin Atmaca, 33 yaşında, fabrikasının temelini böylece attı. Hayatın bir tesadüfüdür ki, onun ilk fabrikasını açtığı yaş; oğlu Adem'in de Atmaca Şirketler Grubu'nun Yönetim Kurulu Başkanı olarak göreve başladığı yaştır...

İlk fabrikanın açıldığı dönemlerde işe gidiş ve dönüşlerdeki yol keyifliydi. Dolmuşlar arabaya, hep birlikte türkü söylerlerdi. Hayrettin Atmaca, keyifliyken türkü söylemeyi çok severdi. İstanbul o vakit Atmaca ekibinin türkü sesleri ile inlerdi.

Atölyeyi Okmeydanı'nda bir apartmana taşıyarak büyüttüler. Hayrettin Atmaca, beş katlı binanın dört katını birden kiraladı. Apartmanın son katındaki aile ile de anlaşarak, tüm çalışanlarının öğle yemeği telaşını da ortadan kaldırmış oldu. O günlerde montaj hattında çalışan Hanife Yurt, bugün hala Atmaca Elektronik bünyesi

1990'lı yıllarda Atmaca ailesi ile birlikte çalışmaya başlayan Hanife Yurt, aradan geçen 27 yıla rağmen Atmaca Holding bünyesinde çalışmaya devam ediyor.

içerisinde çalışmaya devam ediyor... Daha çok küçükken tanıdığı Adem'in büyümesine ve sonrasında olgunlaşarak devraldığı bayrağı gururlu ve başarılı bir şekilde taşımasına şahitlik eden isimlerden biri. O dönemlerde Adem; Mehmet Amcası'nın çayına tuz atar, Hanife Hanım'ı da oyuna ortak ederdi. Tuzlu çayı aldıktan sonra Mehmet'in yüzü buruşur; Adem'in yaptığını anlar ve o şen kahkahalarını koyuverirdi.

Hayrettin Atmaca'nın doğru zamanda doğru ürünlere yönelmesi ve dürüst ticareti sayesinde işler giderek büyümeye başladı. Bu apartmana da sığamayan Atmaca ekibinin yeni adresi Hayrettin Atmaca'nın yakın arkadaşlarından biri olan Kemal Bey'in; Davutpaşa'daki fabrikası oldu. Bu işyeri; diğerlerinden çok daha genişti ve ilk defa orada Hayrettin Atmaca kendisine ait bir ofise kavuştu. Hal böyle olunca Mehmet, ağabeyine bir de sekreter tutmayı teklif etti. Hayrettin Atmaca bu teklifi duyduğu zaman bir süre düşünüp karşı çıktı: "Yok

almayalım Mehmet... Babam; ofisi arar da, bir kadının telefonlara çıktığını duyarsa kızar bize. Nasıl anlatırız? Ben çıkarım telefonlara.” Hacı Nurettin Atmaca'nın çocukları üzerindeki derin korku ve saygısı, binlerce kilometre uzaktan bile onların hayatına tesir ediyordu. Çocukluğundan bu yana babasına saygıda asla kusur etmedi. İstanbul'a gelip, holding patronu olduğu zaman bile, babası telefonla aradığında ayağa kalkıp, bir asker gibi hazır olda konuşurdu. Nitekim gelen telefonlara çok uzun bir süre Atmaca ailesinin fertleri veya çalışan ustalar baktı.

Tırlar gelin oldu; ilk ihracat Romanya'ya

Bayrampaşa'daki tesis artık ilk kez gerçek bir fabrika denebilirdi. 1994'ten 2002 yılına kadar Atmaca Elektronik, faaliyetlerine burada devam etti. Bayrampaşa'daki fabrikanın şirketin gelişmesinde özel bir yeri oldu. Ürün çeşitliliği arttı, burada televizyon, uydu cihazları, müzik seti ve oto kasetçalar kollarında da faaliyet göstermeye başladılar. Hayrettin Atmaca hayatının en mutlu günlerinden birini burada ilk ihracatlarını yaptıklarında yaşamıştı. Romanya, Atmaca Elektronik'in ihracat yaptığı ilk ülke olarak aile tarihine kazandı. Bir gelin gibi süslemişlerdi iki koca tırı; Müdür Rifat, güleç yüzlü o gün daha da bir şen ağabeyinin sağ kolu Mehmet, ürünleri elleriyle monte eden ustalar ve Hayrettin Atmaca... Elleri ile dizdiler koli koli televizyonları ve tır onları arkasında bırakıp; varması gereken yere doğru yola çıkarken Hayrettin Atmaca'nın gözleri dolmuştu. Hayrettin Atmaca ülkesine, insanına ihracat yoluyla para kazandırdığı için çok mutlu ve heyecanlıydı. Çevresine hep, “Biz ne kadar büyürsek, insanlara o kadar fazla yardım edebilir, elimizi uzatabiliriz” derdi. Amacı, her zaman Allah'ın ve insanların rızasını kazanmaktı. Ülkesine ve milletine faydalı olmak istiyordu.

Başarıyı sağlayan adalet ve merhamet

Ticaret hayatındaki çoğu insanın, daha çok kâr hırsıyla gözü döner. Merhametini ve adalet duygusunu zaman zaman kaybedebilir. Hatta kimileri, bunu ticaretin bir gereği olarak görür. Hayrettin Atmaca'yı nevi şahsına münhasır bir insan kılan en değerli yanlarıydı; sarsılmaz bir adalet anlayışı, bitmeyen merhameti ve vicdanı.

1994 ve 2001 yıllarında yaşanan krizler; Türkiye'yi derinden sarstı. Bu krizli yıllar içerisinde pek çok firma kepenk kapatmak zorunda kaldı. Dişini tırnağına takarak; alın teri ile çalışmanın ve en sonunda kazanmanın zorluğunu bilen Hayrettin Atmaca; her iki krizde de kimseyi işten çıkarmamıştı. Çok sayıda firma; çareyi işçilerini çıkartmakta bulurken; Hayrettin Atmaca; ona kendileri gibi toplu işten çıkarma yapmasını söyleyen dostlarına şöyle cevap verecektir: "Kendi çalışanımı nasıl işten çıkarayım? Belki evine ekmek götürecektir, belki kirada oturuyordur ve belki kredisi vardır. Belki bebeğine mama alacaktır. Siz onun derdini nasıl bilebilirsiniz. Krizlerde zengine hiçbir şey olmaz, asıl fakir fukaraya olur. İnsanları mağdur etmeyin, yazık bu insanlara."

2001 ekonomik krizi, Türkiye'yi 1994 yılından çok daha büyük bir sorunla karşı karşıya bıraktı. Hayrettin Atmaca, o zaman dahi; kimseyi göndermek istemedi ve farklı bir çözüm yolu buldu. Atmaca Elektronik çalışanları üç ay boyunca işe gelmediler ve

Hayrettin Atmaca'ya Türkiye ekonomisine ve istihdamına katkılarından dolayı 2009 yılında dönemin Meclis Başkanı Köksal Toptan tarafından "TBMM Üstün Hizmet Ödülü" verildi.

bir süre evlerinde ücretli dinlenmeye çekilmek zorunda kaldılar. İşten çıkarılmadılar. Hayrettin Atmaca sadece elektrikten, sudan ve diğer zorunlu giderlerden kısarak bu süreci atlattı.

Hayrettin Atmaca'nın sözleri ve davranışları, Atmaca ailesinin çalışma hayatında mihenk taşı oldu daima. Bir kriz anıyla karşılaştığında, "Şimdi bu sorunla Hayrettin Atmaca karşılaşsa nasıl tavrı takınırdı?" diye soruyor kendine herkes. Vermiş olduğu kararlar, bugün Atmaca ailesinin diğer fertlerinin her daim izinden gidecekleri yollar açtı. Yıllar sonra, Türkiye 15 Temmuz 2016'da bir felaket yaşadı. Askeri darbe teşebbüsü; sadece halkı derinden etkilemedi, ekonomiyi ve firmaları da zor bir sürecin içerisine soktu. Bu süreçten Atmaca Grubu da etkilendi. O günlerde tüm mesai arkadaşlarını toplayıp onlara hitap eden Mehmet Atmaca; ağabeyi, firmanın kurucusu Hayrettin Atmaca'nın 2001 yılındaki hikayesini anlattı. Hayrettin Atmaca'nın aynı o gün yaşadıkları gibi kriz anlarında kimseyi işten çıkarmadığını, kendilerinin de öyle davranacaklarını anlattı. Konuşması bitip, masasına geri döndüğü zaman Atmaca çalışanları; bu hikayeden o kadar etkilendiler ki daha yüksek tempoyla çalışmaya başladılar. Aradan çok değil, bir hafta sonrasında yüklü miktarlarda siparişler gelir oldu. Hatta işçi çıkarmayı bırakın, Atmaca Grubu; gelen siparişlere yetişebilmek için işçi almak zorunda kaldı.

Hayrettin Atmaca, 2001 yılında yaşanan krizde sadece çalışanlarına karşı anlayışlı olmadı. Aynı zamanda müşterilerinin ve iş ortaklarının da yanında durdu. Doların bir gecede 600 TL'den 1200 TL'ye çıktığı dönemlerde ithalata dayalı ürünlerde fiyatlar iki katına çıktı. Birçok firmanın borcu katlandı ve her gün ayrı bir icra takibiyle karşı karşıya kaldılar. Hayrettin Atmaca, müşterilerini dostları gibi gördüğünden, bu vahim tabloya üzülen ve çokça dertleniyordu. Doların bu kadar çok yükselmesinin ardından, o da diğer arkadaşları gibi, borcunu ödeyemeyen müşterilerine icra takibi başlatabilir ve böylelikle krizden zarar almadan

İMMİB tarafından düzenlenen '2011 İhracatın Yıldızları Ödül Töreni'nde, Atmaca Elektronik 'Tüketici Elektroniği İhracatı' dalında ilk üçe girdi.

çıkabileceğini düşünebilirdi. Fakat o bunu kesinlikle tercih etmedi. Kardeşi Mehmet'i yanına çağırıp şöyle anlattı: "Farz et ki deprem oldu Mehmet ve biz malımızın yarısını kaybettik. Eğer böyle bir afet ile karşılaşılsaydık; mallarımızın ne kadarını kurtarabilirsek kar diye düşünürdük, değil mi? O halde sen de şimdi öyle düşün."

Atmaca Elektronik, müşterilerine "Yarısı sizden, yarısı bizden" adı ile bir kampanya başlattı. Kur farkıyla artan borcun yarısını Atmaca karşılayacaktı. Müşterilerine kara günde el uzatmıştı. Bu eli kimse unutmadı. Atmaca'nın müşterileriyle kurduğu gönül bağı ticaretin daimileşmesini sağladı. Hayrettin Atmaca, merhametiyle belki o an kayba uğradı, ama dolaylı olarak yine kazanmıştı.

Hayrettin Atmaca'nın bitip, tükenmeyen merhameti, yüzlerce kişinin hayatını güzelleştirdi. Bir gün, Hayrettin Atmaca'ya bir müşterisi borcunu ödeyemedi. Alacağı karşılığında İstanbul'un en güzel yerlerinden birinde olan evini vermeyi teklif etti. Hayrettin Atmaca, bu durumdan hoşnut olmadı, fakat müşterisini utandırmamak için teklifini de kabul etti. Aradan geçen belli bir zaman sonrasında, bu evin değeri normalden fazlasıyla arttı. Hayrettin Atmaca evi satma yoluna gitti ve evini kendisine veren müşterisini yanına çağırdı. Evin satışından gelen parayı masanın üzerine koymuştu. İçerisinden borcu kadarını aldığını; geri kalanını ise onun alabileceğini söyledi. Davetle Holding'e gelen ve sürpriz bir şekilde kendisine verilen tomar tomar paraya bakakalan müşteri; ne diyeceğini bilemedi ve bu gönlü büyük adamın davranışı karşısında şaşırıp kaldı. Hayrettin Atmaca, hayatının hiçbir anında açgözlülük yapmadı...

Hayrettin Atmaca, oğlu Adem ve Mehmet Atmaca Koreli iş adamlarıyla toplantı esnasında...

Hiç rekabet etmedi

Hayrettin Atmaca, aynı sektörde faaliyet gösteren firmalara karşı da çok hassastı. Herkesin iyiliğini isteyen sıra dışı bir iş adamı olan Hayrettin Atmaca, bilinen yırtıcı rekabet koşullarının tam aksi yolda ilerledi.

1997 yıllarında İstanbul Üniversitesi'nde düzenlenen bir fuarda tanıştı Next-Nextstar Yönetim Kurulu Başkanı Erol Yüksel ile. Aynı sektörde faaliyet gösteren firma sahibi olan iki patron, kısa zamanda dost oldular. Hiçbir zaman rekabet etmediler. Erol Yüksel'in Hayrettin Atmaca'ya duyduğu derin sevgi ve bağlılık onun şöyle hitap etmesine neden oluyordu: "Keşke, sen benim ağabeyim olsaydın..."

Erol Yüksel'in 2001 yılında Güney Kore'de bir iş bağlantısı vardı. Bir gün şirketteyken, telefon geldi. Sekreteri Atmaca Elektronik'ten Hayrettin Bey'in aradığını söyledi. Hayrettin Atmaca, ona "Erol Bey, kısa zaman içerisinde sizinle bir görüşme yapmamız lazım." dedi. Erol Yüksel, konuyu çok önemsemeden "Bakarız ağbi" diye yanıtladı. Üzerine de "Hayrettin Ağbi beni neden arıyor?" diye düşünmedi. Aradan üç ay geçtikten sonra Erol Yüksel, iş ortaklarının birinden bilgi aldı. "Güney Kore'de beraber çalıştığınız firmalarla ilgili bir sıkıntı var. Bundan sonra çalışma ortaklığınızı fes ediyorlar. Bundan sonra Atmaca Elektronik'le çalışmayı uygun bulmuşlar."

Erol Yüksel'in haberi yeni aldığı sıralarda Hayrettin Atmaca tekrar telefonla aradı. Görüşmek için fabrikasına davet etti. Ve dedi ki: "Erol

Next-Nextstar Yönetim Kurulu Başkanı Erol Yüksel

Beyciğim, Güney Kore'de işimizi takip eden bir arkadaşımız var. Sizin de iş yaptığımız bir firma var. Onların Türkiye'deki temsilcisi şu anda biziz. Onlar da sizinle iş yapmamızı uygun görüyorlar. Siz de uygun görüyorsanız, birlikte iş yapabiliriz." Erol Yüksel, önce sakince, değerlendirebileceklerini söyledi. Fakat Hayrettin Atmaca peşi sıra, onların ürün aldığı yere siparişleri çoktan geçtiğini söyleyince bir anda soğuk soğuk terlemeye başladı. Erol Yüksel, "Beraber iş yapacaksak mutlaka o siparişlerin iptal edilmesi gerekir ağbi. Aksi halde biz çok zor durumda kalırız" diye heyecanla seslendi. Hayrettin Atmaca, onun sözünü ikiletmedi ve "Tamam Erolcuğum" diye yanıt verdi. Erol Yüksel, işte o an Hayrettin Atmaca'nın ticarete karşı tarafı da ne kadar önemseydiğini ve sözünün eri olduğunu anladı. Bu görüşmeden sonra çok uzun bir süre Atmaca Elektronik ve Next-Nextstar birlikte çalıştılar.

Esenyurt'ta dev yatırım

Bayrampaşa'daki tesisin de artık yetmeyeceğini gören Hayrettin Atmaca, kardeşi Mehmet'i yanından pis suların aktığı, o sıralar doğru dürüst yol geçmeyen bir alana götürdü. "Yeni yerimiz burası olacak" dedi. Mehmet şaşkın gözlerle ağabeyine bakarken, "Ben belediyeye gittim, burası ıslah edilecek ve İstanbul'un en güzel yerlerinden biri olacak Mehmet."

O gün Mehmet'in anlam veremediği bu seçim, bugün Atmaca Holding'in fabrikası ile birlikte, İstanbul'un 10 yıl içinde en fazla değerlendirilen bölgelerinden Esenyurt'tu. Hayrettin Atmaca, ileri görüşlü olması ve cesur adımlar atmasıyla tanınıyordu. Bir kararı daha doğru çıkmıştı. Atmaca ailesinin o zaman için ne var ne yok yaptıkları bu yatırım, büyümenin en önemli hamlesi oldu. Yatırımın büyüklüğünü şu matematik daha doğru anlatır: Fabrika 2003 yılında açıldığında yılda 10 bin televizyon üretiliyordu. 15 yıl sonra, aynı fabrika, aynı alan ve kapasite ile yılda 1 milyona yakın ürün üretiyor. Hayrettin Atmaca, büyük bir açılım yapmış ve kazanmıştı.

Hayrettin Atmaca'nın iş yaşamındaki ayrıcalıklarının başında geliyordu cesaret. 2003 yılında fabrikaya makineler de dâhil olmak üzere, her şeyiyle beraber yaklaşık 50 milyon dolar yatırım yaptı. 2003 yılında 50 milyon dolarla istese tüm Esenyurt'u alabilirdi. Ama o öncelikle üretimi ve istihdamı hedefledi. İnşaat ile de ilgiliydi. Ancak her zaman önceliği endüstri yatırımına verdi.

Atmaca Şirketler Grubu, SUNNY markası ile elektronik ve ev aletleri sektöründe geniş bir ürün yelpazesine sahip ve bin 500'den fazla çalışını ile istihdama katkıda bulunuyor.

Yepyeni bir sektör: Meşrubat

İşlerini büyütse de mütevazılığından hiç ödün vermeyen Hayrettin Atmaca, yeni fabrikada da öğle yemeklerini çalışanlarla birlikte yiyor, kapısını günün her saati çalışanlarına açık tutuyordu.

Diğer yandan artık adını büyük alım satımlarla da duyuruyor, medya tarafından da tanınmaya başlıyordu. 2005 yılında İhlâs Şirketler Grubu'na ait olan Kristal Kola'yı almaya karar verdi. Anlaşma, bedelin bir hafta içerisinde peşin ödenmesiydi. Hem de o dönemin parası ile 12 trilyon liraya. Bu büyük buluşma dönemin gazetelerine şu manşetlerle çıktı: "Kristal Kola, Ağrılı iş adamının oldu" O yıllarda Kristal Kola'da Yönetim Kurulu Üyesi olan Mahmut Erdoğan ile dostlukları da bu iş anlaşmasıyla başlayacaktır. Bu satın almanın ardından; Erdoğan ekibi ile Hayrettin Atmaca bir araya gelecekti. Kristal Kola ekibi hummalı bir çalışma içerisine girdi. Kristal Kola'nın yıllık bütçesi, karları, zararları rapor olarak çıkarıldı. Daha başarılı olmak için yapılması planlanan stratejiler kâğıtlara döküldü. Toplantı mekânı özenle hazırlandı. Binanın bir özel girişi, bir de personelin kullandığı genel girişi vardı. Sabırsızlıkla yeni patronlarını karşılamak için özel giriş kapısında beklemeye başladılar. Ekip kalabalık, pazarlama müdürü, reklam müdürü, müessese müdürleri, yönetim kurulu üyeleri... Hayrettin Atmaca'yı kapı önünde karşılayacak ve toplantıya beraber çıkacaklardı. Hayrettin Atmaca, randevularda dakikliğiyle bilinirdi. Baktılar ki, beş, on dakika derken yirmi dakika

Kristal Kola Kurucusu Mahmut Erdoğan.

geçti. Mahmut Erdoğan tedirgin olmaya başladı. Telefonunu yukarıda bıraktığını fark etti. Onu almaya ve aramaya çıktı. Yukarıya varınca, Hayrettin Atmaca'yı elemanların arasında otururken gördü. Mahmut Erdoğan, şaşkınlıkla, "Hayrettin Ağabey biz seni aşağıda bekliyorduk. Kendimize göre bir protokol ayarlamıştık. Seni nasıl görmeyiz, biz kapıdaydık?" Hayrettin Atmaca, arabayı yolun karşı tarafında bırakıp, üst geçitten geçtiğini, diğer müşterilerin de kapıdan girdiğini söyledi.

Toplantıya başlandı. Sözü hemen Hayrettin Atmaca aldı: "Arkadaşlar, ben sizin işinize karışacak değilim. Siz profesyonel insanlarsınız, işinize devam edin, hayırlı olsun... Ben sadece eğer paranız pulunuz yetmezse size kredi verebilirim. Yapabileceğim bir şey olursa destekte bulunurum. Yoksa size her gün gelip ne yapıyorsunuz diye sormam." Toplantı tanışma faslı sonrası kısa sürdü ve Hayrettin Atmaca gitti. Çalışanlar şaşkınlık içindeydi. Emirler yağdıran bir patron beklerlerken, merhameti karşısında afalladıkları biriyle karşılaşmışlardı. Kristal Kola, beş sene Atmaca Holding yönetiminde kalıp, 2010 yılında İhlâs Grubu'na tekrar satıldı. Hayrettin Atmaca bu süreçte şirketin işleyişine karışmadı ve bir gün dahi sıkıştırmadı. Şirketin işletme sermayesi eksik kaldığı zamanlarda da finansal olarak desteklemeye devam etti.

Genç kuşak yetişiyor

2000'ler bir yandan SUNNY markasıyla Atmaca Holding'in yükselişe geçtiği, bir yandan da Hayrettin Atmaca'nın hastalığının ortaya çıkıp, yoğun bir tedavi süreci altında olduğu yıllardı. Mümin bir insandı. Ölümün Allah'ın takdiri olduğuna inanır, kaderden kaçılmayacağını bilirdi. Gizliden gizliye hissediyordu belki de vaktin daraldığını. Kendinden sonra şirketin büyümeye devam etmesini, bunca zamandır verilen emeğin boşa gitmemesini istiyordu. Küçük kardeşlerinden Mehmet, zaten en başından beri onunlaydı. Onun bir büyük ağabeyi Nizamettin'i de o yıllarda İstanbul'a yanına getirdi. Ama en önemlisi Adem ve Nuri'nin de bir an önce yetiştirilmesi ve iş hayatına hazırlanması gerekiyordu.

Adem, küçüklüğünden beri her zaman işini iyi şekilde yapmaya çalışıyor, babasının takdirini kazanmayı istiyor ve hata yapmamak için çok soru soruyordu. Yıllarca bıkmadan usanmadan babasına sorular sordu. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar öğrenmeye çalışırdı. Babasının odasına girmeden, kapının önünde, dakikalarca soracağı soruları düşünür tasarlardı. Bazen babası, "Yahu bu kadar çok soru sorma" dese de o sormaya devam etti.

Adem'in gözü önünde birçok ders verdi iş yaşamına ilişkin. Onların çoğu zor zamanlarda alınan cesur kararlardı. Bir dönem SUNNY televizyonların üretilmesi için istenilen rakamda televizyon paneline ulaşılma sorunu doğdu. Tedarikçi, Türkiye'nin belli bir pazarı

olduğunu ve kapasitenin sınırlı olduğunu belirtip, "Benden televizyon paneli alsanız da, almasanız da 2 milyon televizyon satılıyor ve biz zaten satıyoruz. Bu yüzden size şu anda televizyon paneli veremeyiz" diyordu. Ardından Hayrettin Atmaca, "Ne yapabiliriz peki?" dedi. Firma yetkilisi sadece bir şartla televizyon paneli verebileceğini söyledi:

“Ben yöneticilerimi sadece bir gerekçe ile ikna edebilirim. O da size diğerlerine sattığımdan daha yüksek fiyata satarsam...” Hayrettin Atmaca, adamın teklifini kabul etti. Normalde önerilen bu çözüm karşısında öfkelenmesi beklenirken, o tam tersine bu teklifi kabulde tereddüt etmedi. Normalde aldığı fiyattan daha pahalı olduğunu ve toplamda zarar edeceğini bile bile el sıkıştı. Adem, babasına bunun nedenini sorduğunda; “Tamam, haklısın. Bu çok zor bir karardı. Ama önemli olan; pahalı alacağını bilerek kabul etmektir. Biz belki bu tedarikçi ile çalışmayıp, çok farklı kaynaklardan bulabiliriz. Ama oğlum unutmayın; sebat edin, gayret edin, ama işi kaynağından yapın.” SUNNY'nin o gün bugündür aralıksız büyümesinin ardındaki nedenlerden biri de buydu.

Bir öğretmen gibi, çocuklarını doğru olana yönlendirirdi sürekli. Zaman zaman Adem'i uyarırdı: “Yaptığınız iş alt basamakta mı, yoksa üst basamakta mı, çok dikkat edin. Dün yaptığınız işi, bugün yapmayın.” Bu yüzden bugün bile SUNNY'ye fason iş vermek isteyen markalar olsa da Atmaca Grubu bunu kabul etmiyor. Başkalarının ürününü Ağrı'dayken satmıştı Hayrettin Atmaca. Artık gün, kendi malını ve markasını üretip, ihracatla büyümenin günüydü.

Çalkantılı iş dünyasında; fırsatları değerlendirebilmek kıymetlidir. 2002 yılı sonrası uydu alıcı cihazları imalatına da başlayan Atmaca Elektronik, o dönemlerde Hayrettin Atmaca'nın üstün ileri görüşlülüğü ile bir fırsatı altına dönüştürüvermişti. O yıllarda Türkiye'de sadece analog uydu alıcıları vardı ve bu alıcıların dijitale dönüşme süreci bir hayli sancılı geçmişti. Bunun nedeni ise dijital uydu alıcılarının yazılımlarını çok sınırlı sayıda firmanın sağlıklı bir şekilde yapabilmesiydi. Ve bu firmalar Kore merkezliydi. Hayrettin Atmaca, bu firma ile sadece kendi çalışsın istiyor, firmanın yazılımlarını Türkiye'den başka bir firmaya vermemesini talep ediyordu. Bir süre bu şekilde geçti, Koreli firma yazılımı sadece Atmaca Elektronik'e vermeyi kabul etmemişti. Hal böyle olunca Hayrettin Atmaca, çözümü şu şekilde buldu: Yılda iki bin adet sattığı üründen tam tamına 70

bin adet sipariş verdi. Bir çılgınlık gibi görünen bu hamle, ciddi bir öngörünün sonucuydu. O dönem analog yayın yapan tek bir TV kanalı kalmıştı ve o da kısa bir süre sonra analogdan dijitale geçti. Show TV dijitale geçtiği zaman bir anda uydu alıcısında patlama oldu. Ama insanların çok cüzi rakamlarda sipariş verdiği bir üründen Atmaca Grubu, 70 bin tane sipariş vermiş durumda. Hiç kimsede stok yok, sadece Atmaca'da var. Böylelikle bir anda müşterisi olmayan firmalar da, Atmaca'dan mal almaya başladı. Dijitale geçmeyen kimsenin evinde televizyon çalışmıyordu ve herkes bir hafta içinde dijital cihaz almak zorunda kalmıştı. Yılda iki bin kadar sattığı bir üründen 70 bin adet sipariş vermek çok büyük bir cesaret istiyordu. Ama Hayrettin Atmaca, çok idealistti. Ne işi yaparsa yapsın, mutlaka o iş oluyordu, çünkü yapılabileceğine inanıyordu. Başarılı olmak için nasip, doğruluk, ama her şeyden önce cesur olmak gerekiyordu.

İşi sorumluluk vererek öğretmek

Adem Atmaca, üniversite sonrası şirkette çalışmaya başladığı ilk aylarda, babası onu Kore'ye yüklü miktarda sipariş vermesi için gönderdi. Bu, 200 bin adetlik 13 milyon dolar civarı bir meblağı ifade eden uydu alıcısı ürünüydü. Hayrettin Atmaca, sıklıkla yurtdışı seyahati yapar, Adem de onu görüp, imrenirdi. Keyifli olduğunu düşünüyordu yurtdışında iş seyahatlerinin. İlk seyahatte oldukça heyecanlıydı. Daha ilk günlerde Adem'in fikirleri tamamen değişti. Anladı ki, yabancı memlekette tek başına olunca, yanında bir eşi, arkadaşı yoksa, hakikaten yurtdışındasınız demekmiş. Tek başınayken olay bambaşka oluyormuş. Telefonda da hemen babasına serzenişte bulundu: "Baba sen kaç senedir buna nasıl dayanıyorsun?" Halbuki Hayrettin Atmaca bunu yıllarca tek başına yaptı ve hiç şikâyet etmedi.

Her akşam babasına o günün nasıl geçtiğini anlatmak için arayıp rapor verdiği zaman, babası anlaşmayı bozacak denli karşı taraftan daha da indirim kopartmasını istiyordu. İlk defa yurtdışına çıkmasının yanı sıra, daha nasıl indirim alacağını bilemeyen Adem, elinden geleni yapıyor, fakat gün geçtikçe babası daha da zorluyordu. Rüyalarında bile iş görüşmeleri yapıyor, İngilizce konuşuyordu. Zorlukla ve sıkıntı ile geçen bir haftanın sonunda, çok büyük bir siparişin altına hem de düşünülenenden daha fazla indirim alarak imzasını attı. İstanbul'a döndüğü zaman; daha 24'ünde olan Adem anlayacaktı ki aslında bu Hayrettin Atmaca'nın kendisine oynamış olduğu küçük bir oyundu. O

alınabilecek fiyatı zaten biliyordu. Amacı oğlunun da piyasanın içinde pişerek öğrenmesiydi. Tecrübe ve motivasyon olsun diye oğlunu Kore'ye gönderip, o kadar zorlamıştı. 24 yaşında bir genci, dünyanın en büyük uydu alıcılarının üretimini yapan bir firmanın karşısına tek başına çıkartmak, yapılabilecek en etkili teşvikti. Bu Adem Atmaca için o kadar büyük bir hediyeydi ki... Çocuklarına her zaman kendi ayaklarının üzerinde durma ve iş yapma fırsatı verdi. Bir şeyleri yapabildiklerini görmek onu her zaman mutlu ederdi. Asla fazladan cümlelerle beğenisini ifade etmez, ama yüzüne baktığınız zaman ne kadar mutlu ve memnun olduğunu görür, aslında içten içe minnet duyduğunu anlardınız.

BEŞİNCİ BÖLÜM / SON ZAMANLARI

“Ben sizlerden insanların size dua etmesini istemiyorum, çünkü siz iyilik yaptığınız zaman insanlar size dua eder ya da etmez o onların bileceği bir iştir. Ama insanların size küfretmesini engellemek sizin elinizde. İnsanları kendinize küfrettermeyin, ben sizden başka bir şey istemem”

Hayrettin Atmaca

Verdiği ceza, susmak olurdu

İşini aşkla yapan ve aklına koyduğunu gerçekleştirene kadar pes etmeyen Hayrettin Atmaca'nın hikâyesi, herkese ilham vermeli. İş yaşamında böyle gayretli biri, özel hayatta gizlediği sevgisini çok farklı yöntemlerle gösteriyordu. Sizi ne kadar çok sevdiğini yahut ne kadar başarılı olduğunuzu cümlelere dökmezdi. Ama küçük bir hareket veya mimiğinden aslında sizi yüreğinde coşku ve mutlulukla hissettiğini anlatırdı.

Hayrettin Atmaca'nın duygularını çokça gösteremeyen bu huyu, babası Hacı Nurettin Atmaca'dan aldığı terbiye ve görgünün bir sonucuydu. Kamışlı Köyü'nde ve sonra Ağrı'da, aileler hep bir aradaydı. Çocuklar o sıra babalarına, dede Nurettin Atmaca'nın yanında hiçbir zaman "Baba" diye hitap edemez ve şımarıklık kabul edilecek bir sevgi gösterisinde bulunamazdı. Bu dedenin yanında büyük saygısızlıktı.

Atmaca ailesinin çocukları ancak İstanbul'a geldikleri zamanlarda, "Baba" diye hitap edebildiler. Babasından gördüğü saygı ve görgü kuralları ile çocuklarını yetiştiren Hayrettin Atmaca'nın, üzerinde durduğu en hassas konulardan biri de, çocuklarının akşam kendisinden sonra eve girmemesi gerektiğiydi.

Babalarının bu isteğini yerine getirmeye azami dikkati gösterirdi çocuklar. Adem'in liseyi bitireceği dönemde en büyük tutkusu arabalardı. Babası şayet üniversite sınavını kazanır, bir bölüm

tutturursa araba alacağı sözünü vermişti. O zamana kadar hiç ders çalışmayan, defter yüzü bile açmayan Adem, sıvadı kolları ve başladı çalışmaya. O kadar çalıştı ki, kimse ondan beklemezken Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'nde Maliye bölümünü kazandı. Amacına ulaşmıştı. Sınav kazanıldı ve sabırsızlıkla babasının kendisine alacağı arabayı hayal etmeye başladı. Gencecik bir delikanlı olan Adem, bir akşamüstü okuldan iki arkadaşı ile birlikte geziyordu. Adem'in eve giriş saatine göre tüm organizasyonları yapan gençler, o gün Adem'i dönüş yolunda, arabaları ile eve biraz geç bıraktılar. Üzerine İstanbul trafiği de eklenince Adem, olması gerektiğinden saatler sonra eve girebildi. O gün misafirlikte olan dedesi Hacı Nurettin Atmaca, torununun eve gelmemesinden endişelenmiş ve uyuyamamıştı. Hayrettin Atmaca ise çok kızmıştı oğluna. Hayrettin Atmaca'nın çocuklarına kızdığında verdiği tek bir ceza vardı: Günlerce konuşmaz, yok gibi davranırdı. Adem de aldığı bu cezayla günlerce babasıyla konuşamamış, "Baba hani bana araba alacaktık" diyememiş, arabasına bu nedenden dolayı aylar sonra kavuşmuştu.

Hastalığın dramatik teşhisi

SUNNY üretiminin halen devam ettiği Esenyurt'taki fabrika 2005 yılında faaliyete girdi. O tarihte şehrin dışında, öngörüsü olmayan birinin asla yatırım yapmayacağı o arazinin geleceğini iyi okumuştur Hayrettin Atmaca. Ancak yaptığı en büyük yatırımın ilk günlerinde acı bir gerçekle de yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Fabrika inşaatı henüz başlamadan önce, bir gün kardeşi Mehmet ile birlikte keşif ve planlar yapan Hayrettin Atmaca, bir hendeğin üzerinden atlarken dengesini kaybederek düştü. Sert çarpma yüzünden beli incindi. Acılara dayanıklı Hayrettin Atmaca, ilk başta konuyu geçiştirerek doktora gitmeyi reddetti. Birkaç günlük istirahatin ardından ağrıları hala dinmeyince, ailesinin baskısına boyun eğip, hastaneye gitti. Yapılan tetkikler, beldeki incinmenin çok ötesinde, Hayrettin Atmaca'nın ağır bir hastalıkla karşı karşıya olduğunu gösterdi. Kemik iliği kanseri hastalığına yakalanmıştı. İş, ailesi ve dostları için adeta hayatını vakfeden bu cefakar, çalışkan ve iyi niyetli insana henüz 47 yaşındayken kanser teşhisi kondu.

Hayrettin Atmaca, o anda dahi nasıl farklı bir kişilik olduğunu gösterdi. Herhangi bir insan böyle bir haber karşısında ölüm korkusuyla sarsılırken, onun için en büyük dert, anne ve babasının üzüntüye boğulacak olmasıydı. Hastalığı öğrendikten sonra uzun bir süre herkesten bu bilgiyi sakladı. En çok da annesinin ve babasının duymasından korkuyordu. Onların bu duruma nasıl alışacağını, nasıl

katlanacağını düşünüp acı çekiyordu. Ölümden korkmuyordu. Günde beş vakit alını secdeye geçen bir mümin olarak, ölüm onun için mukadderat ve kavuşmaydı aslında. Üzüntüsü, annesi, babası, eşi, çocukları, kardeşleri ve tüm dostlarına acı verecek olmasındandı.

Hayrettin Atmaca, yaşı ilerlediği, evlenip çocuk çocuğa karıştığı ve hatta İstanbul'da büyük bir Holding'in temelini attığı zamanlarda bile, annesinin yanında ufak bir çocuk gibiydi. Onun boynuna sarılmayı ve "Mahiii Hanımmmm" demeyi hiç ihmal etmedi. Onu mutlu etmek için elinden gelen tüm çabayı sarf etti. Annesine o denli düşküncü ki; uyku saati dışında evde olduğu tüm zamanlarda annesine sarılır, yanından ayrılmazdı.

On yıl acı içinde, yarını planlama

Hayrettin Atmaca, ömrünün son on yılında hastalığın çeşitli evreleriyle mücadele etti. İlık nakli oldu, ancak o da yeterince fayda sağlamadı. Bu dönemde, bir yandan hastalıkla uğraşırken, diğer yandan da büyük emeklerle kurup olağanüstü bir noktaya getirdiği şirketin kendisinden sonra da aynı doğrultuda devam edebilmesi için tedbirler almaya başlamıştı. Oğulları, Adem ve Nuri'nin iş hayatına hazırlanması bu döneme tekabül etti. Hastalığını bir hediye gibi kabul eden Hayrettin Atmaca, çevresini yavaş yavaş acı sona hazırlarken, güleç yüzü hiçbir zaman solmadı.

Esenyurt'ta fabrika faaliyete geçtikten sonra, birkaç yıl içinde Tarabya'daki evden Büyükçekmece'de kendi inşa ettikleri siteye taşınmışlardı. Burada da çocukları ve eşi için özel bir malikane tasarlamış, "Kristal" adını verdikleri bir ev yaptırmıştı. Burası ailenin yaşaması için özenle hazırlanmıştı, fakat Katibe Hanım, evi ilk andan itibaren pek sevmedi. Ev çok büyüktü, kocaman bir bahçesi ve o bahçenin baharda açan birbirinden leziz kirazları vardı. Hayrettin Atmaca, bu kirazlara bakmaya doyamıyor ve kim dalından yemek istese; hafif tebessüm ve veryansınla "Kirazlarıma dokunma, ben onları ağacın dalında izlemeyi seviyorum. Git kendine manavdan kiraz al" diyordu. Ailecek Kristal Konak'ta sadece 20 gün kaldılar. Katibe Hanım'ın isteğiyle daha küçük bir eve geçtiler. Ama Hayrettin Atmaca, bu konakta ömrünün sonuna kadar, ailenin tüm fertleriyle

Kristal Konak... Atmaca ailesinin gözbebeği... Hayrettin Atmaca son günlerini; bu evde geçirdi. Hayrettin Atmaca; en çok bahçesinde yetişen kiraz ağaçlarını sever ve bakmaya doyamazdı.

her pazar günü kahvaltıda bir araya gelecekti. Atmaca ailesi için pazar kahvaltuları en güzel, en özel zamandı. Hayrettin Atmaca, kimi zaman küçük kızı Sinem'e ithaf ettiği türküler söyler, Sinem de ona eşlik ederdi bu buluşmalarda. Tüm ailenin yüzü gülerdi, hastalık ve onca yorgunluklara rağmen. Hayrettin Atmaca, son dönemde özel bir bakıma ihtiyaç duyduğu sıralar, vaktini uzun süreler bu konakta geçirdi.

Vatan sevgisi hiçbir şey dinlemedi

Yaşadığı süre boyunca vatanına ve insanlara yardım etmeyi kutsal bir görev kabul eden Hayrettin Atmaca, Ağrı'da ve Tahtakale'deki ilk yıllarında, tehditlere maruz kaldı. Bazı kötü niyetli insanlar, ondan tehdit yoluyla para talep etmişlerdi. Allah'tan başka kimseden korkusu olmayan Hayrettin Atmaca, onları "Benim size verecek param yok" diye kovmuştu. Karşılarında dimdik bir vatan sevdalısı gören bu insanlar, Şule, Adem ve Nuri'nin okullarını, adreslerine kadar söyleyip açıkça şantaj yapmalarına rağmen, Hayrettin Atmaca'nın cesur duruşu karşısında daha ileri adım atamamışlardı.

Hastalığının ilerlediği aşamalarda Ağrı'dan ziyaretine gelen akrabası, üzüntüyle aslında kendisini çok önceden görmeye geleceğini, fakat yolun belirli gruplar tarafından kapatıldığı için gelemediğini ve bir süre mahsur kaldıklarını söyledi. Hasta yatağında akrabasını dinleyen Hayrettin Atmaca, birden celallendi ve adeta beynine kan sıçramışçasına, "Nasıl çıkamazsın? Al eline kazma küreği yine bu insanların karşısına çıkacaksın. Bu vatanın sahipsiz olmadığını göstereceksin!" dedi.

En küçük kardeş Kemal Atmaca; ağabeyinin sırdaşıydı. En zorlu konuları onunla istişare eder, fikirlerinden yararlanırdı.

Eyüp'te bir dubleks...

Hayrettin Atmaca; en küçük kardeşi Kemal'i yanına çağırdı. "Bir dubleks aldım" dedi Kemal'e... Ağabeyinin dubleks aldığını duyan Kemal Atmaca; bir hayli şaşırıldı ve önce ne diyeceğini bilemedi. Dublekse ihtiyacı yoktu ağabeyinin. Sadece nereden aldığını sordu; Hayrettin Atmaca şöyle cevap verdi kardeşine; "Eyüp'ten..." Hayrettin Atmaca'nın kabri bugün Eyüp Sultan Mezarlığında. Kardeşine o gün 'aldım' dediği yer tam olarak 5 Mart 2013 tarihinde binlerce kişinin toplanmasına ve dua etmesine vesile olacak olan kabristanlıktı.

Vefatının iki yıl öncesinde Eyüp Sultan'da aile kabristanlığı alan ve bunu büyük bir mutlulukla kardeşine anlatan Hayrettin Atmaca; o dakikalarda ölüme gülümsüyordu. Onu tanıyanlar der ki, "Hiçbir zaman ölümden korkmadı, bir defa olsun 'bu hastalık neden başıma geldi?' demedi." Kabristanlık aldıktan sonra; hayır işlerine daha çok zaman ayıran Hayrettin Atmaca; bazı bazı sabah namazlarına kalktığı vakitlerde, kahvaltısını kuran kursundaki çocuklarla birlikte yapmaya gidiyor ve bundan büyük bir mutluluk duyuyordu.

Hayrettin Dede

Oldum olası çocukları çok seven ve tabiri yerindeyse onlarla birlikte çocuklaşan Hayrettin Atmaca; tanıdık tanımadık tüm küçüklerin kalbini hoş tutmak için elinden geleni yapardı. Bir bayram günüydü. Çocuklar pek çok aile gibi Atmaca ailesinin de kapısını çalmıştı. Fakat ortada bir hayli ilginç bir durum yaşanıyordu. Çocuklara diğer evlerden bayram harçlığı olarak 5, belki 10 en fazla 20 lira verilirken, bu ailenin babası her bir çocuğa 100 lira vermekten çekinmemişti. Önce başlarını okşayan, sonra ceplerine 100 lira koyan Hayrettin Atmaca'nın; evlerinde kapının hemen girişinde bir kâse vardı. Hayrettin Atmaca; o kâseye her daim; insanlara verilmek üzere para bırakırdı ve o kâse hiçbir zaman boş kalmazdı. O gün; ellerindeki para ile mutlu mesut evden ayrılan çocuklardan en haylazının aklına süper bir fikir geldi. Dışarıya çıkar çıkmaz; mahallesindeki başka çocuklara dedi ki; "Sokağın başındaki evde 100 lira veriyorlar. Sende git, ama 50 lirası benim olacak." Bunu duyan mahallenin çocukları üşüştüler Atmaca ailesinin evine. Hane halkı şaşırıldı tabii; diğer bayramlardan daha fazla çocuk şimdi el öpmeye geliyordu. Kısa bir süre sonrasında gerçek ortaya çıktı. Yine aynı bayram; Atmaca ailesinin evinde çok para verildiğini duyan çocuklardan biri, kıyafetlerini değiştirip değiştirip Atmaca ailesinin kapısını çaldı ve tüm aile gülererek bu çocuğa bakakaldı.

Hayrettin Atmaca'nın 12 torunu var. Her biri dedelerinden bir iz

Hayrettin Atmaca'nın tamı tamına birbirinden sevimli 12 torunu vardır ve hep bir ağızdan şöyle derler: "Seni çok özledik dede"

taşıyor. Kimi ismi ile onu yaşıyor, kimi ise bakışları ile 'aynı dedesine benziyor' dedirtiyor. Fakat biri vardır ki, o Hayrettin Atmaca'nın en özeliydi ve onun yeri bambaşkaydı: Adem... Naşide'nin ilk çocuğu, Atmaca ailesinin ilk torunu.

Adem'in hatıralarında dedesi ile birlikte yaşadıkları anılar hafif bulanık dahi olsa bir kareyi hiç unutamıyor. O da tüm aile gibi; araba sevdalısıydı. Adem; o zamanlarda ona 'Ne istiyorsun?' diyen dedesine tatlı tatlı 'Mercedes Ferrarisi' demişti. Ve bu sözlerin hemen akabinde hep yaptıkları gibi başlarını arkaya atarak doya doya gülmeye başlamışlardı.

Hayrettin Atmaca'nın artık hastalığının iyice ilerlediği ve evden dışarıya adım atmasının dahi yasak olduğu dönemlerde; sadece

onu uzaktan gören aile fertleri, belki bir zamanlar diyemedikleri pek çok sözü; o zamanlarda haykırırcasına söylüyorlardı; seni çok seviyoruz baba! Torunları ise o vakitlerde Hayrettin Atmaca'ya Kristal Evin hemen bahçeye açılan penceresinden bakıyor, dedelerinin pencereden kendilerine ceviz vermesini mutlulukla karşılıyorlardı. Onların hatıralarında şüphesiz ki Hayrettin Atmaca; onlara 'ceviz veren dede' olarak kalacaktır ve bu hoş anıyı bir gün büyüdükleri zaman dahi unutmayacaklardır.

**

Hâsılı kelimeler; ailesi, dostları, akrabaları bir gün olsun yalnız bırakmadılar Hayrettin Atmaca'yı... Kristal Ev; her daim onu görmeye ve helallik istemeye gelen insanlarla doldu, taşı. Sadece İstanbul'un dört bir yanından değil; Ağrı'dan da tanıdık, tanımadık pek çok insan yollara düşüyor ve hayatları boyunca onlara 'gizli bir el' gibi yardım eden bu yüce gönüllü adama karşı son görevlerini yerine getirmek istiyordu. Hayrettin Atmaca'nın Kristal Kola'yı satın aldığı zamanlarda tanıştığı Mahmut Erdoğan ve yine süregelen yıllarda yürekte bağlandığı ve dost bildiği Enver Ören bunlardan sadece ikisiydi. Bir gün; Hayrettin Atmaca'nın artık hastalığının son demlerinde olduğu bir zaman diliminde; bu iki yakın dost Atmaca ailesinin kapısını çaldılar. Hayrettin Atmaca, bitkin ve de bir hayli yorgundu fakat şimdi iki yakın arkadaşını yanında görmekten dolayı duyduğu memnuniyeti yüzünde fazlasıyla hissettiriyordu. Mahmut Erdoğan ve Enver Ören; yakınına kadar oturdular. Hayrettin Atmaca; uzun zamandır tanıdığı iki yakın dostuna baktı ve Ören'e dönerek şöyle dedi: "Hakkını helal et Enver abi. Emri hak baki olacak, yakındır" Ortam bir anda hüzünlendi. Gözyaşlarını saklamak için yoğun bir mücadele içerisinde olan Ören; Hayrettin Atmaca'nın ellerinden tuttu ve o gün o odada olan herkesi bir hayli şaşırtacak şu cümleyi söyleyiverdi: "Hayrettin; ben vefat etmeden sen ölmeyeceksin". Şaşırdılar, çünkü Enver Ören; hastaydı fakat sağlık durumu o kadar kötü değildi. Buna karşın Hayrettin Atmaca; artık hastalığının son safhalarındaydı. Uzun bir

süre kimsenin ağzını bıçak açmadı. Hayrettin Atmaca'nın ise yüzüne kan; yüreğine umut doldu. Mahmut Erdoğan'a döndü ve şöyle dedi: "Enver abi dediyse doğrudur" O kadar güveniyor, o kadar itimat ediyordu abisine. Nitekim bu sözlerin ne kadar da doğru olduğu kısa süre içerisinde belli olacaktı. Hayrettin Atmaca'nın hastalığı iki yakın dostunun kendisini ziyarete gelmesinden kısa bir süre sonrasında daha vahim bir hal almaya başladı. Artık hastaneye yatırılmak zorunda kalan Hayrettin Atmaca; kendisine kimseyle konuşmama yaşağı getirilmesine rağmen; yakın dostu Mahmut Erdoğan'ı her gün hasta yatağından arıyor ve Enver Ören'in nasıl olduğunu merakla soruyordu. Yıllar geçtikçe Hayrettin Atmaca'ya daha çok bağlanan ve onu bir kardeşten öte gören Mahmut Erdoğan; bu soruya bir süre sonrasında artık nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemedi. Çünkü Hayrettin Atmaca'nın hastaneye yatmasından kısa bir süre sonrasında Enver Ören'in hastalığı kötüye gitmeye başlamış ve hastaneye kaldırılmıştı. Bir yanda canından can Hayrettin Atmaca, diğer tarafta canının bir diğer yarısını kaybetmekle karşı karşıya kalan Mahmut Erdoğan; Hayrettin Atmaca'nın moralini bozmak istemiyor ve sadece Enver Ören'in iyi olduğunu söylüyordu bu görüşmelerde. Fakat gönlü el vermiyordu yalan söylemeye. Çok değil; bir süre sonrasında artık yalan söylemesine gerek kalmadı. Önce Enver Ören; yumdu gözlerini; onun bir hafta sonrasında da Hayrettin Atmaca Hakkı'n rahmetine kavuştu. O günleri acı ile hatırlayan Mahmut Erdoğan; çevresindeki insanlara yaşadığı bu vahim olayı şu sözlerle anlatacaktı: "Birbirlerinin vefatından haberleri olmadan verdikleri sözü tuttular."

Ah Hayrettin ah!

Tarih; 5 Mart 2013. Atmaca ailesi; o gün daha önce hiç görmedikleri insanların 'başınız sağ olsun' demelerini sessiz sedasız izliyor, kimseden ses çıkmıyordu. Ara ara hıçkırıklar duyuluyor, boğazda düğümlenen gözyaşları gözlerden sicim sicim akıyordu. Her biri; kendi toprakları içerisinde filizlenip büyüyen Hayrettin Atmaca için gelmişti. Hayrettin Atmaca; on yıl boyunca mücadele ettiği hastalığına o gün yenik düşmüş ve tüm sevenlerini tarifsiz duygularla bırakarak; Hakk'ın rahmetine kavuşmuştu. Arkasında sayısız yatırımlar bırakmasından çok önce; aradan kaç yıl geçerse geçsin; hiçbir zaman anlamını yitirmeyecek değerler bıraktı Hayrettin Atmaca. Doğruluk, dürüstlük, güzel ahlak bunlardan sadece ilk anda akla gelenlerdir.

Cenaze merasimine İstanbul'dan, Ağrı'dan, Balıkesir'den ve hatta Kore'den bile gelenler oldu. Bir nevi vefa borçlarını ödemek için bir araya gelen insanlardan biri de; o dönemin Irak Büyükelçisiydi. En küçük kardeş Kemal Atmaca, cenaze merasiminde bir araya geldiği Büyükelçi'nin o gün söylediği sözleri unutamıyor: "Kendisi ile sadece bir kere görüşebildik. Fakat şu anda çok müteessirim ve çok değerli bir insanı kaybettiğimizizin farkındayım."

Şüphesiz ki; bu kayıptan en çok etkilenen isimlerden belki de ilkiydi Hacı Nurettin Atmaca... En büyük oğlunun yokluğuna dayanamayan Nurettin Atmaca; Hayrettin Atmaca'nın vefatının iki yıl sonrasında vefat etti.

Hayrettin Atmaca vefat ettikten sonra Hacı Nurettin Atmaca; her gece evinde otururken; öyle bir ah, öyle bir ah çekermiş ki; yer gök birlikte başlarmış ağlamaya. Hacı Nurettin Atmaca şöyle dermiş gözleri yaşlı bir şekilde; "Ah Hayrettin, ah... Ben ihtiyar bir adamdım, kendi ölümümü beklerken, gözümün aydınlığının nurunu kaybettim."

Ardından kapanmayan hayır defterleri

Hayrettin Atmaca; hayatı boyunca dostlarını ve doğup büyüdüğü yeri asla unutmadı. Hatta daha çok bağlandı. Ağrılılar der ki; “Hayrettin, Ağrı’ya geldiği zaman ellerinde poşetlerle gelir, onu gören çocuklar hemen çevresine toplasılardı. Kulaktan kulağa yayılırdı. Hayrettin Atmaca geldi! Koşun; Hayrettin Atmaca geldi! Hayrettin eli boş hiç gelmezdi. Cepleri dolu dolu olurdu. Onu sevgiyle ve özlemlerle karşılayan çocuklara elindeki poşetlerde ne varsa verir, harçlıklarını da ceplerine koymayı ihmal etmezdi.”

Hayrettin Atmaca, verdikçe kazanacağını düşünen ve bu düşüncesi bugün hayatının gidişatına bakıldığı zaman kanıtlanan bir hikâyenin başkahramanıdır. Bir gün Ağrılı iş adamları ile bir araya geldiği zaman onlara şöyle seslendi:

“Ağrı’ya yatırım yapmaktan ve insanlara yardım etmekten korkmayın. İlk zor olur fakat artık ikinci ve de üçüncüsünde bünyeniz alışır. Korkak alıştırmayın elinizi.”

Hayrettin Atmaca Ağrı’ya; bir Anadolu Lisesi, bir cami, bir yurt ve İmam Hatip Lisesi olmak üzere çok sayıda eser kazandırdı. Hayrettin Atmaca’nın neredeyse yardım elini uzatmadığı Ağrılı yoktur. Küçük kardeş Kemal Atmaca’ya vasiyeti de tam olarak buydu Hayrettin Atmaca’nın. Şöyle demişti ona:

“Aman ben bu dünyadan göçüp gittikten sonra sizin kapınıza gelen kimseyi boş çevirmeyin. Ben bana büyük bir umutla gelen

kimseyi geri çeviremem. O insanın umutlarını nasıl yıkabilirim? Siz benden sonra da buna devam edin”

Ve Atmaca ailesi; Hayrettin Atmaca’nın vasiyetini yerine getirdi. Bugün Ağrı’da Hayrettin Atmaca ve de babası Nurettin Atmaca’nın izlerinin sokaklarda elle tutulur, somut bir şekilde yer almasının yanı sıra, insanların yüreğinde olmaya da devam ediyor. Hayrettin Atmaca’nın yardımcıları bugün bile kanlı, canlı, sanki o hala hayattaymış gibi kardeşleri ve çocukları tarafından gerçekleştiriliyor. Hayrettin Atmaca efsanesi Ağrı’da ilk günkü tazeliğini koruyor ve pek çok işadamına da örnek teşkil ediyor.

Bugün; Ağrı’da işadamları tarafından yapılan hayır müesseseleri içinde ilk olarak onun imzası vardır. Hayrettin Atmaca’nın eğitim hayatının epey zorlu geçmesi; onun Ağrı’ya ilk olarak Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi’ni hediye etmesine vesile olmuş ve yatırımlar bundan sonraki süreçte artarak devam etmiştir: Hayrettin Atmaca Erkek Öğrenci Yurdu; Nurettin Atmaca Üniversite Camii ve sırada önümüzdeki aylarda açılması planlanan İmam Hatip Lisesi var. Hayrettin Atmaca’nın ardından pek çok Ağrılı işadamlarının bu yüce gönüllü adamı örnek alarak; ellerini taşın altına koyduklarını ve onun izinden yol aldıklarını da özellikle belirtelim.

Peki ya Ağrılılar? Elektrik Türkiye’nin bu en doğu kentine 1970’li yıllarda geldi, bu kentin insanları da o yıldan bu yana çokça teşekkür ve de bir vefa borcu olarak teknolojik aletlerinde SUNNY markasından asla vazgeçmediler. Abartısız her Ağrılının evindeki televizyon markası SUNNY’dir. Her çatının uydu alıcısı yine SUNNY imzasını taşır. Bir gün yolunuz düşerse bu topraklara; yürüdüğünüz ve gezdiğiniz caddelere iyi bakın; muhakkak Atmaca Elektronik’i göreceksiniz, bir yemek yemek isterseniz gittiğiniz restaurantta yer alan plazma TV yine Atmaca Elektronik’in en değerli markası SUNNY’ye ait olacaktır, şayet bu sefer yorulduk ve otele gitmek istiyorum derseniz, yine sizi odanızda SUNNY markalı bir televizyon karşılayacaktır.

Ve gerçek Ağrılılar bilirler ki; Cumhuriyet Caddesi’ndeki ikinci

dükkân bugün bir kafe dahi olsa; bir efsane bu topraklarda hemen bu cadde üzerinde kendi gözleri önünde doğup büyümüş ve sınırları aşarak tüm dünyaya yayılmıştır.

Bir gün bir SUNNY pazarlama çalışanı; bir iş için Ağrı'ya gitti, yolda otostop çeken yaşlı bir çiftte denk geldi ve arabasına aldı. Birlikte Ağrı'ya doğru hareket eden birbirini daha öncesinde hiç görmemiş ve birbirleri hakkında küçük bir bilgiye dahi sahip olmayan bu iki insanın yolunun o gün, o saniyelerde kesişmesinin bambaşka bir nedeni daha vardı. SUNNY pazarlama çalışanı Ağrı sınırlarına girdiği anda arka koltukta oturan yaşlı kadının dua ettiğini hem de duasının içerisinde Hayrettin Atmaca ismini geçirdiğini fark etti, acaba yanlış mı duydum diye düşündü ve çokça merakla sordu:

- Tezcecim kim için dua ediyorsun?

Yaşlı kadın, ellerini indirdi ve şöyle dedi:

- Hayrettin Atmaca için.

SUNNY çalışanının merakı gittikçe artmaya başladı.

- Sen, Hayrettin Atmaca'yı tanıyor musun tezcecim?

Kadın gülümser;

- Hiç tanımadım ama çok iyi bir adammış. Bende onun için dua ediyorum.

Hayrettin Atmaca'nın yardım elini açtığı insanların sayısını ve kimler olduğunu tam olarak bilmek mümkün değil. Her daim yardımlarını gizli bir şekilde yapan ve bunu insanlara anlatmaktan çekinen Hayrettin Atmaca, yıllar sonrasında Türkiye'nin en büyük üçüncü elektronik şirketinin sahibi olup, sayısız başarıları imza atmasının sonrasında bir gazeteye vermiş olduğu röportajda bunun nedenini açıklıyordu ve tam da biraz önce belirttiğimiz gibi onun hayırseverliğini neden tam anlamıyla bilemediğimizin cevabını veriyordu. Şöyle diyordu Hayrettin Atmaca; o dönemlerde kendisine sorular yönelten gazeteciye biraz mahçup ve çokça içtenlikle: "Gökyüzüne yükselen kuleleri ben diktim havasında gezinmek son derece yanlış ve tehlikelidir. Çünkü büyüklük kompleksi insana baş

eğdirir. Bu dünya fanidir, burada kalıcı değiliz, geride iyi bir eser bırakmışsak, kendimizden iyilikle söz ettirebildiysek ve insanlara yardım edebildiysek maksadımız hâsıl olmuş demektir." Hayrettin Atmaca, o gün pek mütevazı davrandı, çünkü sözleri arasında geçen kuleler aslında bir benzetme değil, aksine gerçeği yansıtmaktadır. Bugün Atmaca Gayrimenkul imzası taşıyan pek çok gökdelen, adı gibi gökyüzüne kadar uzanır.

Hayrettin Atmaca'nın oğlu Adem Atmaca'dan istediği iki vasiyeti oldu. Bunlardan biri bugün hala inşaat çalışmaları devam eden ve önümüzdeki dönemlerde açılması planlanan Hayrettin Atmaca Kız İmam Hatip Lisesi'dir. Hayrettin Atmaca'nın vefatının ardından çalışmalarına başlanan İmam Hatip Lisesi'nin inşaat çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Ve diğer tüm yatırımlarda; bugün Ağrılılara hizmet ediyor ve Ağrılı pek çok işadamına emsal oluyor. Bir gün hala Ağrı'da kalmaya devam eden Kemal Atmaca'ya Ağrılı bir işadamı şöyle dedi:

"Biz yatırım yapmayı ağabeyinden öğrendik."

Hayrettin Atmaca'nın hikâyesi bugün; doğru ve dürüst bir yaşam, ahlaklı olmanın erdemliliğini, israf etmemenin güzelliğini, iyi düşünmenin ve insanları kazanmanın önemini fısıldar ve şayet o fısıltıya cevap verebilir, onun çizdiği yoldan ilerleyebilirsiniz; siz de bu yüce gönüllü adam gibi huzura ve mutluluğa kavuşabilirsiniz. Şimdi Hayrettin Atmaca'nın dışını tırnağına takarak yapmış olduğu yatırımlara biraz daha yakından bakalım ve onun bize bıraktıklarını aynı onun merhametli ve güzel kalbi gibi izleyelim.

Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi

Hayrettin Atmaca; eğitime çok önem veriyor ve Ağrılıların kendilerini geliştirmesini istiyordu. Şüphesiz ki; kendisinin çok zor şartlarda okumuş olmasının bunda büyük bir payı vardı. 2005 yılında “Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi” açıldı. Hayrettin Atmaca’nın bu okulu açmasından önce Ağrı’da sadece iki lise vardı ve bu liseler Ağrılılara yetmiyordu, çocuklar bir hayli kabalalık olan sınıflarda eğitim görmek zorunda kalıyorlardı. Bu sorun Anadolu Lisesi’nin açılması ile sona erdi. Şu anda 540 öğrencisi bulunan “Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi”nin öğrencileri sadece üniversite sınavlarında büyük başarı oranlarına sahip değiller, aynı zamanda folklor gibi pek çok spor dalında da Hayrettin Atmaca ismini gururla temsil ediyorlar. Okul Müdürü Edip Erdoğan, Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi’nin Ağrı’nın parmakla gösterilen okullarından biri olduğunu söylüyor ve ekliyor: “Hayrettin Atmaca; her sene bizleri arar ve bir ihtiyacımızın olup olmadığını sorardı. Her zaman varlığını hissettik ve bildik.” Bugün Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi; Fatih Projesi kapsamında Türkiye’nin ilk akıllı okulu olmasının yanı sıra; 3 beyaz bayrağın ve beslenme dostu ödülünün de sahibi. Aynı zamanda ‘Z’ adını alan okul kütüphanesi görenleri şaşkına uğratacak kadar güzel. Hayrettin Atmaca Anadolu Lisesi öğrencilerinin, Hayrettin Atmaca’ya belki bir teşekkür olarak; halk oyunlarında Türkiye birincisi olduğunu da özellikle belirtelim.

Nurettin Atmaca Üniversite Camii

Bugün üniversite kampüsünün içerisinde yer alan Nurettin Atmaca Camii; sadece üniversite öğrencilerinin değil; tüm Ağrılıların da gözü gibi baktığı; varaklarla süslenmiş bir cami. Vefatından sadece bir yıl öncesinde açılan bu camiyi görmek Hayrettin Atmaca'ya nasip olmadı. Çünkü o dönemlerde hastalığı artık had safhaya ulaşmış bir durumdaydı. Fakat buna rağmen, caminin halılarını bile kendisi seçmiştir. Bu camide namaz kılmayı çok isteyen fakat bu hayalini gerçekleştiremeyen Hayrettin Atmaca bir gün çevresindeki insanlara şöyle demişti: “Bütün yaptığım yatırımlar arasında beni en çok mutlu eden ve kalbime oturan bu cami olmuştur.”

Hayrettin Atmaca Erkek Öğrenci Yurdu

2008 yılında çalışmalarına başlanan, 2010 yılında faaliyete geçen Hayrettin Atmaca Erkek Öğrenci Yurdu, şüphesiz ki Hayrettin Atmaca'nın geçmiş yıllarda Ağrı ile Kamışlı Köyü'nün 16 km'lik yolunu her haftasonu yürümesini düşünmesinin akabinde gerçekleşmiş bir yatırımdır. Kendi yaşadığı sıkıntıları ve de zorlukları başka hiçbir gencin yaşamasını istemiyordu Hayrettin Atmaca. Bu yüzdendir ki; bugün bu yurttan kalan çoğu öğrenci; ailesi Ağrı'nın köylerinde oturan ve kendileri şehir merkezinde okula giden çocuklardan oluşmaktadır. Yurdun şu anda 150 öğrencisi vardır.

Bugün; tüm bu yatırımlar Atmaca ailesinin hassasiyeti ve ciddi duruşu ile birlikte Hayrettin Atmaca'nın ardından yapılmaya devam ediliyor. 2009 yılında kurulan Hayrettin Atmaca Eğitim Sağlık ve Teknoloji Vakfı aracılığı ile Hayrettin Atmaca'nın memleketi Ağrı'ya ve Türkiye'ye hizmetleri sürmekte. Atmaca Ailesi; önümüzdeki günlerde açılması planlanan İmam Hatip Lisesi'nin ardından bir lise daha açmayı planlıyor. Büyük oğlu Adem Atmaca; babasının izinden tam da onun istediği gibi doğru ve dürüstlük ile ilerliyor ve şöyle diyor: "İmam Hatip Lisesi'ni açtıktan sonra, tekrar bir okul daha açacağız, sonrasında tekrar, tekrar... Aynı babamın istediği gibi..."

Hayrettin Atmaca Kız İmam Hatip Lisesi'nin bu yıl içerisinde açılması planlanıyor.

İstanbul Başakşehir'de yapılan 800 öğrenci kapasiteli Katibe Atmaca Kız Öğrenci Yurdu.

İstanbul Başakşehir'de yapılan Hayrettin Atmaca Camii.

Nisan 2013'te Cerrahpaşa Hastanesi Kemik İliği Nakil Ünitesi devreye girdi. Beş yılda 276 kişiye yeniden can veren ünite, yüzde 95 oranında başarılı operasyonlarla Türkiye'nin gözdesi.

**ALTICI BÖLÜM /
ARDINDA BIRAKTIKLARI**

*“Sevdiğiniz ve becerebildiğiniz işi yapın.
Ancak mesleğinizi sevdiğiniz zaman başarılı
olabilirsiniz.”*

Hayrettin Atmaca

Mahi Atmaca / Annesi
“ONUN GİBİ BİR ÇOCUK DÜNYAYA GELMEDİ”

Bugün dünyaca ünlü bir Türk markasının oluşmasında Mahi Hanım'ın büyük rolü vardır. Mahi hanım, Ağrı'da en küçük oğlu Kemal Atmaca ile birlikte her gün oğluna ve oğlunun hasretine dayanamayarak ondan iki yıl sonrasında vefat eden eşi Hacı Nurettin Atmaca'ya dua ederek günlerini geçiriyor. Torunları ve çocukları ile birlikte; gönülden sevdiği iki insanın gidişine alışamamış dahi olsa; fotoğrafları ile avunuyor. Gelen gideni çok oluyor Mahi Hanım'ın. Her gelen elini öpüyor, helallik istiyor. Mahi Hanım; hemen pencere kenarındaki yatağında özlemle hatırlıyor geçmiş ve şükrediyor bugününe. Ama yine de o kocaman yüreği biliyor ki, kimse ona Hayrettin Atmaca'nın dediği gibi “Mahiii Hanımmmm” diyemeyecek.

Mahi Hanım; Hayrettin Atmaca işlerini büyütüp İstanbul'a gittiği zamanlarda bile oğlunu yalnız bırakmaz, fırsat bulduğu her an soluğu İstanbul'da almış. Hayrettin Atmaca sayesinde Çırağan Sarayı'na bile gitmiş. Yaşı ilerledikçe tekerlekli sandalye kullanmak zorunda kalan Mahi Hanım'ın imdadına yine en sevdiği oğlu Hayrettin Atmaca yetişmiş ve çok daha iyi hareket edebilmesi için o zamanlarda kullandığı tekerlekli sandalye yerine çok daha güzelini almış. Hayrettin Atmaca; annesi İstanbul'a geldiği zamanlarda, bazı bazı evlerinin bahçesine çıkarır ve ana oğul kısa bir yürüyüş yaparlarmış birlikte. Hayrettin Atmaca şöyle dermiş o vakit;

- Bugün nasılsın Mahiiii Hanım?

Hayrettin Atmaca; annesi Mahi Hanım'ın tekerlekli sandalye ile daha rahat gezinebilmesi için İstanbul'daki evlerinin bahçesini parke taşı ile bile döşetmişti. Mahi Hanım, şimdilerde 85 yaşında... Tekerlekli sandalyesi; depoda duruyor ve ona her baktığında oğlu Hayrettin'i hatırlıyor. Mahi Hanım'ın bugün en sevdiği oğlundan kalan, güzel bir yadigarı vardır, altın köstekli saat. Hayrettin Atmaca'nın; İstanbul'a gittiği zamanlarda annesi için aldığı bu paha biçilemez saat bugün Atmaca ailesinin kasasında özenle saklanıyor.

Mahi Atmaca, şöyle anlatıyor hasretle:

“Hayrettin'in mekânı cennet olsun. Melekler ona hizmet ediyor. Çok çalışırdı, çok kuvvetli bir çocuktuk. Onun gibi bir çocuk dünyaya gelmedi, Allah Teâlâ onu bizden aldı, götürdü. Bize layık görmedi. Beni saraylara götürdü. Kucağına alıp gezdirirdi. Benim çocuğum çok değerli bir insandı. O benim gözümün nuru idi. Ortaokulda ve lisedeyken her hafta sonu köye gelirdi. Elleri soğuktan çatlamış ve kanamış olurdu. Ben üzülmediyim diye ellerini saklardı. Boynuma sarılırdı, çok severdi beni. Benim üzülmemeye hiç dayanamazdı.”

Kâtibe Atmaca / Eşi
“EVLENDİĞİMİZDE BEN 16, HAYRETTİN 18’Dİ”

Görücü usulü ile 16 yaşında evlenen Kâtibe Hanım; Hayrettin Atmaca'nın biricik eşi, 5 çocuğunun her şeyden çok sevdiği annesi... Onu tanımlamak için belki bu kelimeler çok az gelir ve daha fazlasını söylemek gerekir. “Her başarılı erkeğin arkasında mutlaka bir kadın vardır” sözü kesinlikle Kâtibe Atmaca için söylenmiştir. Kâtibe Hanım; bugün Hayrettin Atmaca'nın, ‘Hayrettin Atmaca’ olmasının en büyük mihenk taşlarından birisidir. 2013 yılında kaybettiği eşinin ardından, onun gibi her daim aileyi bir araya getirmeye özen gösteren Kâtibe Hanım, eşine olan hasretini ve özlemini 12 torunu ile gidermeye çalışıyor. Bazı bazı evinin bir hayli büyük olan bahçesine çıkıyor ve Hayrettin Atmaca'yı anımsıyor, hatırlıyor ve dualarını eksik etmiyor hayat arkadaşı için. Katibe Hanım; şöyle anlatıyor:

“Evlendiğimizde ben 16 yaşındaydım, o da 18. Görücü usulü ile evlendik. Çok farklı, düzgün ve evcimen bir insandı. Her şeyden önce iyi bir eşi. İsrâfı hiç sevmeydi, babasına ve ailesine çok düşküdü. Çocuklarını düşünerek Ağrı'dan ayrıldı. Hep onları düşünerek hareket etti. Ne yaşarsa yaşasın, başına ne gelirse gelsin, her zaman şükrederdi. Bazen benim üzüldüğüm zamanlarda, ‘Üzülme... Allah sana en güzelini verir’ derdi. Aynı zamanda çok disiplinliydi. Her zaman diyorum ki, iyi ki öyle bir babaymış... Onun bu kişiliği sayesinde çocuklarımız çok düzgün yetiştiler. Birlikte çok mücadele

ettik. Evlatları arasında ayrımcılık yapmazdı, onun için bepsi aynıydı. Gelinleri de torunları da ayırmazdı. Her zaman derdi, Rabbim bana her şeyi verdi, daha ne isteyebilirim? Onu anlatmak için ne desem yetersiz kalır. Allah ondan razı olsun...”

Naşide Atmaca Karadoğan / En büyük kızı
“BABAM BENİM DAĞIMDI”

Atmaca ailesinin ilk çocuğu Naşide; babası Hayrettin Atmaca gibi her zaman çok duygusal oldu. Onu özlemekten hiçbir zaman vazgeçemedi. Attığı her adımda, her yaşadığı olayda babasını hatırlıyor. En büyük destekçisi olmuştu yaşamı boyunca. Atmaca ailesi, Kamışlı Köyü'nden, önce Ağrı'ya ve en sonunda İstanbul'a geldiklerinde, tüm süreçlere hâkim olacak ve babasının bugün Türkiye'nin en değerli simalarından biri olma serüvenini birebir görerek, adeta bu süreçleri onunla birlikte yaşayacaktı. Naşide, babasını bazı akşamlar rüyasında görüyor, mutlulukla uyanıyor ertesi güne... Ona bir kez daha bakmak, rüyada bile olsa, gülümsetiyor çokça Naşide'yi...

“Babam hiçbir zaman duygularını belli etmezdi ama bizler her zaman hissederdik. Bilirdik ki, her zaman arkamızda. Davranışları ile bize her zaman önderlik yaptı, kibirli olmamayı, yalan söylememeyi, misafirperverliği hep ondan öğrendik. Ancak babam vefat ettikten sonra bize nasıl bir iyilik ve de güzellik yaptığını anladık. Çocukları çok severdi, çocuklarla çocuk gibi eğlenirdi. Eve gelen misafirle o an mutsuz bile olsa o kadar mutlu davranırdı ki, o misafir bunu hissetmezdi bile. Ben dedemin o zamanlarda ‘kız çocukları okutulmaz’ düşüncesinden dolayı okuyamadım, babam bunun eksikliğini hep yaşıyordu. Derdi ki ‘keşke seni de okutsaydım’,

sürekli bunu tekrarlardı ve bu durumu telafi etmeye çalışırdı. Bana en son hasta yatağındaiken dediklerinden çok etkilendim ve aklımda hep kaldı. Şöyle demişti: ‘Kızım evde eşlerinizin değerini çok iyi bilin. Mutlu bir aile olun, en güzel yerde oturun. Hayatın hep tadını çıkarın ve doğru olun. Beş kardeş her zaman birlikte olun ve hiçbir zaman ayrılmayın.’ Zaten onun hayatı, her kelimesi, her davranışı bizim için bir nasibatti. Şimdi öldükten sonra çok daha iyi anlıyorum. Hani derler ya, baba dağdır diye. Babam benim dağımdı. Her sıkıntıda koşar, yardım ederdi. Her zaman arkamdaydı. Eksikliğini çok hiss ediyorum, keşke olsaydı diye her gün tekrar ediyorum. Ona sevgim çok büyük ve de sonsuz. Onun çok güzel bir yerde olduğunu biliyorum. Hiss ediyorum... Rüyalarım da da görüyorum. Ona sarılmak isterdim, hem de doya doya...”

Şule Atmaca Karaarslan / Kızı
“BABAM, MÜKEMMEL BİR İNSANDI”

Şule... Atmaca ailesinin Ağrı'ya ilk adım attıklarında şans getirdiğine inandıkları mücadeleci ve asla pes etmeyen, hep durmadan çalışan kızları... Kızının üniversite yıllarında bir gün Hayrettin Atmaca, yurtdışı gezisinde olmasına rağmen aldı eline kâğıt, kalem ve başladı kızı Şule'ye olan sevgisini anlatmaya. Şule Karaarslan şöyle diyor o zamanları hatırladığı vakitlerde: “Bir babanın evladına üniversitede yazı yazması bilmiyorum kaç kişiye nasip olmuştur?” Baba Hayrettin Atmaca; çok güveniyordu kızına... Öyle ki, evin bütçesini bile Şule hesaplıyordu, tüm sorumluluklar ona aitti. Şule, “mükemmel bir insandı” diyerek başladı anlatmaya:

“Bizim için her zaman bir şeyler yapmaya çalıştı. Hep bizi düşündü. Eğitimimiz için İstanbul'a geldi. Hakikaten bu çok önemli bir adımdı. Babam ve annem hep derler; 'senin doğumun bize uğur ve bereket getirdi' diye. Farklı bir güven ilişkisi vardı aramızda. Evin tüm sorumluluğunu bana vermişti. Mesela evin yapılması gereken masraflarını her zaman bana bırakırdı. Üniversitedeyken, bana yazı yazmıştı, çok şaşırmıştım. O zaman yurtdışındaydı ve bir otel odasından yazmıştı. Hangi üniversite öğrencisine nasip olur ki böyle bir durum? Her zaman, kendimizin bir şeyler başarmasını ve kendi yolumuzu kendimizin çizmesini isterdi. Hiçbir zaman 'şunu yap, bunu yap' demedi, ya da 'şurada yetersizsin' gibi sözler

babamdan duymadık. Üniversite zamanlarımda bazen hafta sonu ziyarete gelirlerdi ve geldikleri zaman fazla fazla yiyecekler alırlardı. Arkadaşlarıma da dağıtayım diye. Çok fazla ebeveyn bunu yapmazdı. Ama babam sadece beni değil, arkadaşlarımı da düşünürdü. Orada bile farklılığımı gösteriyordu. Bazen nasihat ediyoruz, 'çocuğum yalan söyleme, art niyetli olma' diye. İnanın, bu sözler aslında çok boş. Bunları tamamen yaşayarak gösterebilirsiniz ve şimdi düşünüyorum da, babam bizim için tam olarak da bunu yaptı. Her zaman mütevazı olmamızı nasihat ediyordu. Son zamanlarında, artık kendisi yemek yiyemez duruma geldiği zaman, ben yemek yediriyordum. Bir gün, elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. Hayatım boyunca o dakikaları unutamam. Keşke daha dolu dolu yaşayabilseydik, konuşabilseydik, paylaşabilseydik. Hiçbir zaman onu kaybedeceğimi düşünmemiştim.”

Adem Atmaca / En büyük oğlu BENDEN RAZI MISIN BABA?

Bir gün, daha çok küçük olduğu zamanlarda, babasının odasına girer Adem Atmaca ve arkadaşları ile birlikte hoş bir sohbetin içerisinde olan Hayrettin Atmaca'ya şöyle der: "Kalk artık, hep sen mi patron olacaksın? Biraz da ben oturayım ve ben patron olayım"

Adem Atmaca'nın bu isteği; yıllar yıllar sonrasında gerçek olur ve Adem çok genç yaşında, tam olarak 33 yaşında, patronluk koltuğuna oturmak zorunda kalır. Bugün, Atmaca Holding'in başında Hayrettin Atmaca'nın büyük oğlu Adem vardır. Adem Atmaca, babasının odasında, ondan boşalan koltuğu hakkı ile doldurmak için canla başla çalışıyor. Odasında masasının hemen arkasında Hayrettin Atmaca'nın gülümseyen bir fotoğrafı vardır. Kapının girişinde ise; Hayrettin Atmaca'nın vefatına kadar geçen süre içerisinde almış olduğu ödülleri gelenleri karşılar. Her zaman saygıyla andığı dedesi Hacı Nurettin Atmaca'nın bastonu ise özenle; odasında en güzel yere yerleştirilmiştir. Hayrettin Atmaca'dan kalan küçük oyuncak arabaları da unutmamak lazım. Adem; aynı babası gibi her hafta tüm aileyi bir araya getirmeye ve babasının hatırasını yaşatmaya özen gösteriyor. Kendisinin de ifadesi ile; o her zaman Hayrettin Atmaca gibi düşünmeye ve onun tam da öğrettiği gibi hareket etmeye özen gösterdi. Bu hayattan tek isteği ise, birgün gözlerini yumduğu zaman bu fani dünyaya, babasının ondan razı olması.

"İlkokuldayken; hayran olduğumuz kişiyi yazmamızı istediler. Tüm arkadaşlarım o zamanlar Cüneyt Arkın'a hayrandı. Bense kendimi bildim bileli babama hayrandım. Onun yanındayken kendinizi güvende hissediyordunuz, benim babam güzel yemek de yapardı, güzel araba da kullanırdı ve hiç tecrübe etmediği bir iş hakkında söylediği şeyler bile sonrasında doğru çıkardı. Ve her zaman biliyordum ki, sıkıntı ne olursa olsun, babam en doğru tercihi yapar. Tüm hayatım boyunca onun bana bıraktıklarını izlemeye çalıştım ve hala çalışıyorum. Benim için babam bir referans noktası, artık her şeyi babamla özdeşleştiriyorum. Annem tabii ki benim için değerli ama babamın eşi olduğu için ayrı bir değeri var. Kardeşlerim artık benim için kardeş değil, babamın oğulları ve de kızları. Hayattayken onun kurmuş olduğu düzenin ve insanlarla olan sıcaklığım devam etmesini istiyorum. Mümkün olduğunca Adem Atmaca olarak hareket etmedim, hep Hayrettin Atmaca'nın çizgisi ne ise ona benzemeye çalıştım. Benim için birinci gaye ne daba çok başarılı olmak, ne daba çok para kazanmak. Eğer şu anda babam hayatta olsaydı ona soracağım tek bir şey olurdu. Benden razı mısın baba derdim. Benim hayat gayem Allah rızasını kazanabilmek adına hayırlı bir insan olduğundan hiç şüphe duymadığımız babamın rızasını kazanmaktır."

Nuri Atmaca / Oğlu
“ÖZLEDİM... HEM DE ÇOK...”

Evin en haylaz çocuğu olmasına rağmen, bu haylazlığı hiçbir zaman babasının yanında göstermeyen Nuri... Babasının biricik evladı; kendisinin deyimiyle ailenin ‘dört numarası’ Babasını her hatırladığı anda gözyaşlarının akmasına engel olamıyor, hep hatırında 13 yaşlarındayken ağabeyi Adem ve babası ile birlikte yüzmeye gittiği zamanlar var. Hayrettin Atmaca; Nuri askere gittiği zaman kapının tokmağına bakıp; oğlunun arkasından hüngür hüngür ağlayacak kadar duygusal bir adamdı. Nuri’nin aklında her zaman kalan ve daima kalmaya devam edecek olan hatıraları tazeliğini her daim koruyor. 2007 yılında evlenen ve 2010 yılında oğlunu kucağına alan Nuri; oğluna babasının adını veriyor: Hayrettin... Hayrettin Atmaca; Nuri oğluna kendi ismini koyduğu zaman inanmıyor, ta ki küçük Hayrettin’in kimliğini görene kadar. Ve çok duygulanıyor. Nuri’nin babası ile yaşadıkları şimdi satırlara sığmakta güçlük çekiyor. Hayrettin Atmaca, oğlu Nuri’ye her zaman ‘Mecbur’ diye seslenirmiş. Bunun hoş bir anısı vardır aile arasında. Nuri; okulda öğretmenleri ondan bir şey istedikleri zaman, babasına gider ve baba ‘mecbur yapmak zorundayız’ dermiş. Hayrettin Atmaca, o zamanlarda çok gülermiş Nuri’nin haline, bu yüzden küçük oğlunun adını ‘Mecbur’ koymuş. Zaman zaman seslenirmiş, “Mecbur ne yapıyorsun?” Hayrettin Atmaca’nın

ona taktığı isim ile Mecbur yani küçük oğlu Nuri; boğazına düğümlenen hıçkırıklarını bastırmaya çalışarak, anlatmaya başlıyor:

“Babam herkesten duygularını saklayan bir insandı. Askere gideceğim zaman kapının otomatığı bozuluyor ve kapı kendi kendine açılmaya başlıyor. Açıldığı zamanda rüzgârdan dolayı kapı durmadan duvara vurup vurup duruyor. Düşünün ki; evde oturuyorsunuz ve her beş dakikada bir güm güm sesleri geliyor. Askere gitmeden hemen önceydi, bir ip aldım ve kapıyı parmaklıklara bağladım. Askerliğimi Isparta’da yapmıştım. Askerliğim bitti, Isparta’dan döndüm, bir gün annemle konuşurken öğrendim. Babam ben kapıyı her bağladıktan sonra önünden geçerken ağlarmış. Yemin törenimde de gizli gizli ağladığını söylediler. Bu durum, bana çok garip gelmişti, çünkü hiçbir zaman babamı ağlarken görmemiştim. İnanın, söylenecek çok şey var, özledim. Hem de çok. Keşke daha çok zaman geçirebilseydik, zor... Farklı bir insandı, başımızda olsaydı keşke, yanımızda olmasını isterdim. Herkesi sever kollardı. Keşke vefat etmeseydi de yanımızda olsaydı... Çok özledim, çok...”

Sinem Atmaca Ete / En küçük kızı
“ELİMDEN SADECE ONU SEVMEK GELDİ”

Daha kırk günlüktü, İstanbul'a geldiğinde Atmaca ailesi. Hayrettin Atmaca'nın kıyamadığı en küçük kızı Sinem. Uğruna türküler söylediği Sinem... Belki de en şanslı çocuklardan biriydi Sinem. Diğer çocuklara nazaran küçük olmasından ötürü, daha çok gösterebildi sevgisini Hayrettin Atmaca'ya. En çok Hayrettin Atmaca'nın ensesinden öpmeyi özledi. Sinem babasına olan sevgisini, oğlunda yaşattı. Babasına ilk, 'senin ismini koymak istiyorum baba' dediği zaman, Hayrettin Atmaca; 'Koyacaksan ismimi, hepsini koy, soyadımı da koy' dedi şakayla karışık ve Sinem çocuğunu kucağına aldığı zaman babasının söylemiş olduğu bu isteği hemen yerine getirdi. Şimdi oğlu Hayrettin Atmaca'ya her baktığında canından çok sevdiği babasını hatırlıyor.

“Ben en küçük çocuk olduğum için diğer kardeşlerime göre babama biraz daha yakındım. Yakınlıktan ziyade daha rahat olabiliyordum. Güzel bir ilişkimiz vardı, hiçbir zaman çekinmedim. Rabattım, sevgim çok büyüktü. Benim adıma türküler söylerdi. Hepimiz bir masanın etrafında bütün aile oturuyorduk. Beni masaya çıkartırlardı, orada alkışlarla türkü söyleniyordu. Ağrı'da zor bir bayat geçirdiler, İstanbul'da ben daha rahat bir döneme denk geldim. Çok dürüst bir insandı. Cumhurbaşkanı bile karşısında olsa babam asla dürüstlüğünden ödün vermezdi. Ben de yalandan nefret ederim, babamın en çok sevdiğim bu yönüdür. İnsanları çok severdi,

kim olursa olsun insanları inanılmaz severdi. Sevgisi, dürüstlüğü, çalışkanlığı, kardeşlerine, ailesine düşkünlüğü her zaman bana örnek olmuştur. Kötü de olsalar insanlara kucak açardı. Kavgaya etmedik, kavgaya edemezdik, ama babam bana her zaman derdi ki, sen ailenin kabadayısısın, bir tek sen böylesin. Benim adım kabadayıydı. Bazen düşünüyorum, çok öpmeyi severdim. Sarılmayı, öpmeyi... Ensesinden öpmeyi çok severdim... Unutulmuyor. Onu çok sevdiğimi söylemek isterdim. Onu çok özledim. Çocuklarım bile söylüyor, keşke cennete gitsek de dedemi görsek. Kavuşacağımız günü bekliyorum. Babam ben evlendiğim zaman kararı bana bırakmıştı. Eşimi ve ailesini tanıdıktan sonra düğün günü babamın yüzünde o kadar büyük bir sevinç vardı ki, böyle bir mutluluk daha öncesinde hiç görmemişim. Kamerada bile izlerken babamın ağzı kulaklarındaydı. O anı unutamıyorum ve beni çok ama çok mutlu etmişti. Hayatta tek isteğim suydur, babamı mutlu etmek. Babalar gününde babama hediye aldım ve mektup yazdım. Dedim ki, keşke elimde bir güç olsa bütün sıkıntını üzüntünü her şeyi elinden alabilseydim. Ama yapamadım dedim, elimden hiçbir şey gelmiyor sadece seni seviyorum dedim. Elimden sadece seni sevmek geliyor.”

Necmettin Atmaca / Kardeşi
“SUNNY’NİN TEMELİ BUTAŞLAR SAYESİNDE ATILMIŞTIR”

Necmettin Atmaca'nın Kamışlı Köyü'nde yaşadıkları dün gibi hatırlıyor. Özlemle ve de hasretle *“Bu köyde çok mutlu olduk. Çünkü sorunsuz bir köydü. Mutlu bir hayatımız vardı. Hep bir aileydik. Bütün evler bizimdi. Her yere istediğimiz gibi girip çıkabiliyorduk”* diyor ve ekliyor: *“Yaşam zordu, hayat zordu. 12'nci ayda kar yağıyordu. Yollar kapanırdı. At kızaklarına binerdik, Ağrıya öyle giderdik ya da yürürdük, buna rağmen hayat güzeldi. 3 saat karda yürüdüğümüz olurdu. Sorunsuz bir hayatımız vardı. Şimdiki gibi değildi. Hayat kolaylaştıkça sorunlar artmaya başladı”* Hayatları zor olmasına rağmen, her zaman mutlu olan Atmaca ailesinin fertlerinden Necmettin Atmaca; sözlerine şöyle devam ediyor:

“Kamışlı Köyü'nde biz ekmeğimizi taştan çıkarırdık. Ağabeyimle birlikte taşları kamyonla yüklerdik. Ve sonrasında gidip Ağrı'ya satardık. Sadece bizim değil, bütün köyün geliri bu taş ocaklarından karşılanmıştır. Taş ocakları bizim en büyük gelir kaynağımızdı. Belki SUNNY'nin bile temeli bu taşlar sayesinde atılmıştır.”

Nizamettin Atmaca / Kardeşi
“AĞRI’DAN KAÇARKEN AĞABEYİME YAKALANDIK”

İstanbul'a en son ayak basan Atmaca ferdi Nizamettin Atmaca, ağabeyi Hayrettin Atmaca'nın kendisini kovaladığı zamanı dün gibi hatırlıyor. Hayrettin Atmaca; kardeşinin okumasını çok istiyordu ama Nizamettin Atmaca yaramazlık ve de haylazlık yapmakta kararlıydı. Bir gün arkadaşı ile birlikte karar verdiler evden kaçmaya, evden kaçıp İstanbul'a gideceklerdi. Fakat ağabeyi Hayrettin Atmaca'ya yakalandılar. O anları gülererek hatırlıyor Nizamettin Atmaca:

“İşi söylemekten ziyade yaparak ve yaptırarak gösterirdi. Bizlere en büyük nasibati buydu. Kendisi yaparak örnek olurdu. Şöyle bir vizyonu vardı; büyümek. Kendi işimi daha fazla nasıl büyütürüm diye düşünürdü her zaman. Bu yüzden de çok kısa sürede mesafe alabiliyordu. İşini hep büyütürük götürdü. İşinde her zaman çok başarılıydı. Çünkü severek yapıyordu ve işine yatırım yapmaktan da asla vazgeçmedi. Farklı bir kişiliği vardı, sıradan insanlar gibi davranmazdı. Benim babam da, kişilik olarak çok farklı bir insandı. En çok bizim ailede babamdan sonra farklı kişiliğe sahip olan Hayrettin abimdi. Babama en çok benzeyen oydu. İkisinin de birbirlerine yakın kişilikleri vardı.”

Mehmet Atmaca / Kardeşi
“BEN ONUN EVLADIYDIM ASLINDA...”

İstanbul'a ağabeyinden kısa bir süre sonra gelen Mehmet Atmaca, Hayrettin Atmaca'nın can yoldaşı olmuştu. Kimi zaman bir sırdaş, kimi zaman en yakın dost ve kimi zaman da olması gerektiği gibi bir kardeş, ama çoğunlukla omzunu dayayabileceği ve güvenebileceği yegâne insan. Mehmet Atmaca'dan bahsediyoruz. Mehmet Atmaca; ailenin o kadar içinde bir insandı ki, son çocuk Sinem bile çok uzun süre Mehmet amcasını gerçekten bir ağabeyi sandı. İstanbul'daki tüm badirelerin, başarıların bazen de hayal kırıklıkların tanıklarından biri oldu Mehmet. Onun gözü önünde filizlendi SUNNY ve her şey Mehmet Atmaca'nın gözlerinin önünde çiçek açtı. Ağabeyi Hayrettin'i tanımlarken; “Ben hayatta her şeyimi ondan öğrendim” diyerek başlıyor sözlerine ve şöyle devam ediyor:

“Öğretmenim gibiydi, baba gibiydi, abiydi benim için. Onun yanında büyüdüm. Ağrı'da bulunduğumuz dönemlerde kendimize idol olarak seçtiğimiz bir insandı. Başarılı, dürüst, herkesin sevgisini kazanan bir insandı. Bize dediği şeydi: ‘Asla dürüstlüğünüzden ödün vermeyin. Hiç kimsenin arkasından konuşmayın. Bir şeyi konuşacaksanız eğer insanların yüzüne konuşun. Ve eğer birisi dedikodu yapıyorsa çağırın yüzleştirin. Arkadan sakın iş yapmayın, kesinlikle. Birisi size bir iftira mı attı bir şey mi söylüyor çağırın hep beraber konuşun. İşinize sahip olun, işinizi çok fazla önemseyin.

Sizin işiniz olmazsa kimse size selam vermez, dünya artık menfaat çıkar dünyası olmuş. İşinizi çok fazla sevin, değer verin.’ İş onun için çok önemliydi, kesinlikle israfı sevmezdi. İsfraf yapmayın derdi. Bildiği bir şeyi bilmiyormuş gibi bize sorardı. Kendisi biliyor aslında ama bize öylesine sorardı, bakalım biz biliyor muyuz bilmiyor muyuz diye. Bir gün bana dönüp de demedi ki sen şurada şu hatayı yaptın. Asla azarlamadı ve de gönül koymadı. Her zaman ticarettir kar zarar vardır diye düşündü. Niye şu malı fazla aldın diye sormazdı. Emin olduğu insanların da çok fazla üzerine gitmezdi, nasıl yapacağımızı ne yapacağımızı gösterdi. Onun hedefi çok fazla insan çalıştırmaktı. Onun amacı daha çok insan çalıştırayım daha fazla istihdam artsın oldu her zaman. Eksikliğini her an hissediyorum. Bazen sormak istediğim, danışmak istediğim bir şey oluyor. Ben onun evladiyım aslında, onun yanında büyüdüm.”

Kemal Atmaca / En küçük kardeş
“O KADAR MERHAMETLİ BİR İNSANDI Kİ...”

Hayatı boyunca Hayrettin Atmaca'nın izinden giden Kemal, Ağrı'da kalan sayılı kardeşlerden biri ve Hayrettin Atmaca efsanesi onun sayesinde dimdik ayakta duruyor. Vefatından önce kendisine ağabeyi Hayrettin'in vasiyet ettiklerini bir bir yerine getiren ve hala gerçekleştirmek için canla başla çalışan Kemal'in sözlerine kulak verelim:

“Belki akademik bir kariyeri yoktu ama herbalde hadiselere basiretle bakma özelliğinden dolayı çok güzel tabliller yapabiliyordu. Ve istişareye açık bir insandı. Hiçbir zaman bireysel karar vermezdi. Çok hayati bir meseleyle ilgili karar vermesi gerektiğinde mutlaka istişare ederdi. Herbalde istişare eden hiçbir zaman kaybetmez. O da kazandı. İnanıyorum ki o madden ve de manen her zaman kazandı. Bugün o kazanımlarının sermayesini şu anda biz tüketiyoruz. Hayrettin Atmaca gerçekten de örnek alınacak bir şahsiyetti. Çalışmaya müthiş bir iştiağı olan bir insandı. Bu çobanlıkla, taş işçiliği ile daha sonra kamyon şoförlüğü ile... Hayrettin Atmaca hiçbir zaman geldiği yeri unutmadı. Onunla tanışmış olan insanlar birkaç dakikalık konuşmadan sonra her zaman olumlu kanaate sahip olurlardı. Hayrettin Atmaca'da erdemli kişilerin kendisinde olması gereken bütün meziyetlerin hepsi mevcuttu. Başarı öyküsünde kendisine felsefe edindiği bir düstur vardı, o da parayı hiçbir zaman

amaç olarak görmedi. Para onun için ideallerini gerçekleştirmek ve insanları mutlu etmek için sadece bir araçtı. Ve bana vasiyet etmişti: “Bak Kemal; kapına gelen hiç kimseyi boş çevirme.” Bana her ay bir bütçe gönderirdi ve derdi ki; “Buraya büyük bir umutla gelen kimseyi hayalleri kırılmış bir şekilde gönderme. İsteyenden hiçbir zaman esirgeme” Ben de, gelip bizden bir şeyler isteyen hiç kimseyi eli boş göndermedim. Birçok insan onu emsal aldı: Ağrılı iş adamlarına örnek oldu. Belki ilk olarak Ağrı'da bir eğitim kurumu yapan odur. Sonrasında Ağrılı iş adamları da bir uğraş içerisinde oldular. Başkasını mutlu etmek onu mutlu ediyordu. Cenaze namazında Türkiye'nin her tarafından insan geldi. Belki iki gün boyunca oturma imkânı bulamadık. Kalabalık bir taziye oldu. Hem İstanbul'da hem Ağrı'da. İnsanlar sel oldu aktı. Güney Kore'den bile insanlar geldi, her dinden her mezhepten insanlar geldi, her sene gelip ziyaret edenler hala var. Ağabeyim o kadar merhametliydi ki; benimle bütün sırlarını paylaşırdı. Ara ara beni arar, telefonda bazen yutkunamadığına ve sonrasında hıçkırıklarla ağladığına şabit olurdum. O hayatta karşı karşıya kaldığı problemleri; bir öfke olarak karşısındaki insanlara yansıtmıyor fakat onu bir keder olarak kendi içerisine atıyordu. Bu yükü benden gayri kimse taşımasın hassasiyetindeydi.”

Adem Karadoğan / En büyük torun
ONA KIRMIZI MERCEDES FERRARİSİ ALACAKTI

Adem... Atmaca ailesinin ilk torunu ve Hayrettin Atmaca'nın ilk göz bebeği. Adem, şu sıralarda üniversiteye hazırlanıyor ve tıp okumak istiyor. Nedeni; belki de kendisinin de ifadesi ile dedesinin bilinçaltına ittiği hastalığından dolayı hayatını kaybetmesi olabilir. Belki de... Adem'in hatıralarını zenginleştiren ve aklına geldiği zaman duyulanmasına sebep veren başka bir olayı daha var. Dedesi Hayrettin Atmaca ile birlikte başlarını arkaya alarak, kıkır kıkır gülmeleri. Ne çok gülerlerdi, ne çok eğlenirlerdi birlikte. Hayrettin Atmaca, Adem daha çok küçükken ve o zamanlarda kimselerde yokken sırf torunu istedi diye ona akülü araba almıştı. Ailenin araba tutkusu küçük Adem'de boy göstermeye başlamıştı. Küçük Adem akülü arabaya bindiği zamanlarda 'arabanın sinyalleri neden yok' diyemez, onun yerine ağzı ile sinyal sesi çıkarmaya çalışır ve sadece 'neden yok' kelimelerini kullanabilirmiş.

Adem'in gözlerinin içi ıslık ıslık. Aynı dedesi gibi. Dedesinin bıraktığı doğruluk, dürüstlük ve adaletli olma hissiyatlarını Adem'de görebilirsiniz. Bakın, daha hayatının baharında olan bu genç delikanlı nasıl anlatıyor Hayrettin Atmaca'yı:

"Ben çocukluğumdan beri araba hayranıyım. Arabalara karşı ayrı bir tutkum var. Dedem de ben Boğaziçi Üniversitesi'ni kazanırsam 'sana Mercedes Ferrarisini alacağım' derdi, ben o zaman

Mercedes Ferrarisini derdim. Biz Tarabya'dayken dayımın kırmızı bir Mercedes'i vardı. Ona bayılırdım hala da ilgim vardır. Şu anda son sınıfım, seneye üniversiteye başlayacağım. Eğer üniversite sınavını kazanırsam dedeme vekâleten Adem dayımdan arabanın alınmasını bekliyorum. Ben tıp okumak istiyorum, doktor olmak istiyorum. Dedemin hastalığından dolayı tıp okumak istemem belki yok gibi gözükse de bilinçaltımda böyle bir etki olmuş olabilir."

Kemal Özmen / Kuzeni
“ELİNİ ATTIĞI HER ŞEY ALTIN OLUYORDU”

Dayı hala çocukları olmalarına rağmen, iki akrabadan çok iki kardeş gibi oldular zamanla. Kemal Özmen; Hayrettin Atmaca'nın başarılı geçmişini ve hayallerini en çok bilen ve buna bizzat şahit olan en önemli isimlerden biri.

“Nerede kaldıysa orada başarılı oldu, köydeyse köyde, şehirdeyse şehirde. Elini attığı her şey altın oluyordu. Ufku geniş bir insandı. Dünyaya farklı bakan bir insandı. Hep derdi ki, ‘sevdiğiniz ve becerebildiğiniz işi yapın. Ben bu işi yapıyorum, bundan para kazanıyorum. Herkes bunu yapıp para kazanacak diye bir şey yok. Çiftçilik yapıyorsan, ancak onu sevdiğin zaman başarılı olabilirsin.’ Bu yüzden her zaman çevresindeki insanlara bunu öğütlerdi. Aynı zamanda vefakâr bir insandı, dostluk ettiği bir insanla her zaman dostluğunu devam ettirirdi. Sağlam bir karakteri ve kişiliği vardı. Oldum olası hayal ettiği şeyleri gerçekleştirmeye yatkın bir kişiliği vardı. Örnek bir insandı, genç yaşlarında da hep böyleydi. Hayrettin; her zaman farklı biri olmuştu.”

Mehmet Hanifi Atmaca / En yakın arkadaşlarından
“ANLATMAKLA BİTMEZ HAYRETTİN...”

Mehmet Hanifi Atmaca, Hayrettin Atmaca'nın can ve hayat arkadaşı oldu yaşamı boyunca. Ölüm onları ayırana kadar hiç kopmadı iki dost. Kendisinin de ifadesi ile anlatmakla bitmiyordu onların dostlukları...

“Aynı köyde doğduk, ilkokula birlikte başladık ve birlikte bitirdik. Ortaokul da öyle. Liseye de beraber başladık, beraber bitirdik. Askere aynı gün gittik, aynı gün terhis olduk. Hayrettin, kafasına koyduğu şeyi yapardı, pes etme gibi bir buyu yoktu, çok hareketliydi. Hayrettin hiçbir zaman kendini anlatmazdı. Belki reklam gibi olur diye düşünürdü. Küçükken birlikte kuzuları olatmaya giderdik. Yağmur yağdığı zaman elbiselerimizi çıkarırdık ve bir kayanın dibine koyardık, bir iç çamaşırı kalırdı üzerimizde. Yağmur bittikten sonra giyerdik. Çok güzel günlerdi. Çok çile çekti Hayrettin. Bugün soruyorlar; Hayrettin nasıl zengin oldu diye. İnanın, ben bunun sahibiyim, hiç kolay olmadı. İstanbul'da daha da alçakgönüllü oldu. Hep mütevazıydı. Anlatmakla bitmez Hayrettin...”

Rifat Karakayalı / Müdür
“DÜĞÜN DAVETİYEMDE BABAM OLARAK ONU YAZDIM”

Hayrettin Atmaca'nın İstanbul'a ilk geldiği yılların belki biraz ileri zamanında tanışmışlardı. Rifat o zamanlarda üniversite öğrencisiydi ve bir muhasebe bürosunda çalışıyordu. Hayrettin Atmaca ile tanıştıktan sonra Rifat'ın hayatı tamamen değişti, Rifat Karakayalı bugün hala SUNNY'de çalışmaya devam ediyor.

“Onunla çalışmaya başladıktan sonra çok daba iyi tanıdım. Kendisi benim için bir patron değildi, bir babaydı. Artık ben de onun için bir oğul olmuştum. Benim düğünümü kendisi yaptı, hatta düğün davetiyesine baba adına onu yazmıştım. Beni kardeşlerinden çocuklarından hiçbir zaman ayırmadı. Bize her zaman şunu derdi; ‘ticaretinizde her zaman dürüst olun, hiçbir zaman yalan konuşmayın. Yalancının mumu yatsıya kadar sürer. Yatsıdan sonra biter’ Ticaretinde çok açıktı, kimseyle gizli, saklı iş yapmazdı. Ve bunun sonucunda bize çok büyük bir itibar bıraktı. En büyük sermayemiz şu anda itibarımız. Bu şirket onun itibari ile sermaye sahibi oldu. Bana her zaman ‘müdür bey’ diye seslenirdi.”

Mehmet Tekel, kızı ve eşi / yakın aile dostları
TEKEL AİLESİNİN GÖZÜNDEN HAYRETTİN ATMACA

Hayrettin Atmaca'nın Ağrı'ya taşındığı zamanlarda tanıştığı ve dostlukları her daim devam eden Tekel ailesinin reisi Mehmet Tekel, onun beş kızından biri olan Ayşe Hanım ve eşi Safiye Hanım şöyle anlatıyorlar Hayrettin Atmaca'yı:

Mehmet Tekel: *“Bir gün sabah beraber kahvaltı yapıyoruz, yorgun olduğu için zamanı öldürmek istiyor, bir yandan da dinlenmeye çalışıyor, lokmayı alıyor ağır ağır ağzına götürüyor, ‘Hayrettin sen ne yapıyorsun dedim’ gülmeye başladı, ‘biraz zaman geçsin dinleneyim diye böyle yapıyorum’ dedi.”*

Ayşe Tekel: *“İyi günümüzde, kötü günümüzde hep yanımızda olan değerli insandı. Onu her zaman gülümseyen, hüzünlü ve düşünen yüzü ile batırıyorum.”*

Safiye Tekel: *“Heyecanını kesinlikle belli etmezdi. Her zaman ileriye görüp daba iyi bir şeyler yapmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Hiçbir zaman ayrılmadık. Ağrı'dan taşınırken balı bediye etmişti ve eşyalarımızı kendi eli ile kamyonla taşımıştı.”*

İbrahim Çakır / Çaycı

“TEK ŞANSIM HAYRETTİN BEY’LE TANIŞMAK OLDU”

Hayrettin Atmaca'nın hayatını değiştirdiği belki de en değerli isimlerden biri, İbrahim. Hayrettin Atmaca'yı Tahtakale zamanından tanıyan ve onun sayesinde hayatını şekillendiren, hayatına çeki düzen veren ve kendisinin de ifadesi ile hayallerinin gerçekleşmesinde aracılık eden isim aynı zamanda. Hafif ton ton, çokça güleç yüzlü İbrahim, Hayrettin Atmaca'yı anlatırken göz yaşlarına engel olamıyor. 16 yaşında gelmiş İstanbul'a, on yıl sonrasında tanışıyor Hayrettin Atmaca ile. Ve bu tanışıklıktan sonra hayatı mucizevi bir şekilde değişiyor. Şöyle anlatıyor o günleri özlemle anımsıyarak İbrahim Çakır:

“Bir gün birileri bana Hayrettin Abi ile ilgili neler düşünüyorsun diye sorsunlar diye hep hayal ederdim. Allah önüme getirdi. Allah razı olsun. Hayrettin Abi'nin benim üzerimde çok büyük bir emeği var. Ben 53 yaşındayım. Dünyada saygı duyduğum en birinci sıradaki insanlardan birisidir Hayrettin Abi. Benim hayatımda da çok büyük etkisi vardır. Eğer bugün bu çay ocağı dönüyorsa ve çocuklarımızı üniversitede okutabiliysek önce Allah'ı Teâlâ; sonra Hayrettin Abi sayesinde. Eğer Hayrettin Bey gibi Türkiye’de 15-20 insan daha olmuş olsaydı, ekonomimiz çok daha iyi olur, bu ülkede terör de kalmazdı. İnanın; her yönüyle bütün olayları halledebilecek ve her şeyin üstesinden gelebilecek bir insandı. Şahsi olarak Hayrettin Bey'in

insanlar üzerinde bıraktığı etkiyi bırakmak isterdim. Hayrettin Bey gibi bir insan, herkes tarafından sevilen, sayılan bir insan olmak isterdim. Bugün neyim varsa, Hayrettin Abi'nin sayesinde olmuştur. Bu zamana kadar hiç şans yüzüme gülmedi, tek şansım Hayrettin Bey’le tanışmak oldu. O şans ta Hayrettin Abi'nin şansıydı, benim şansım değildi.”

*Sinan Yücel / Birlikte Çin'e gittiği arkadaşı
"GÖZÜ KARA, İNATÇIYDI..."*

Atmaca Elektronik'in temelleri Sinan Yücel ile Hayrettin Atmaca'nın Çin'e gitmesi ile birlikte atıldı. Sinan Yücel, Hayrettin Atmaca'nın İstanbul'a ilk geldiği yıllarda tanıştığı isimlerden biri olmasından çok, en güvendiği olmuştu. Hayrettin Atmaca'nın ilk yurtdışı gezisinde bir arada olan ve nice badireler atlatan iki yakın dostun, arkadaşlıkları her zaman devam etti, hiçbir zaman ayrılmadılar. Sinan Yücel, Çin gezilerini ve sonrasında yaşadıklarını hatırladıkça gülümsemesine engel olamıyor. Çok özlüyor arkadaşını. Ondan iş hayatına ve yaşama dair pek çok ders alan Yücel; Hayrettin Atmaca'nın gözükaralığını da unutamıyor. *'Çok cesaretliydi, çok... Kimsenin cesaret edemediğini, Hayrettin yapardı. Asla korkmazdı ya da korktuğunu belli etmezdi'* diyerek başladığı konuşmasına şöyle devam etti o günlerin en canlı şahitlerinden Sinan Yücel:

"En son görüştüğümüzde iyileşmişti, Çin'den ilaçlar getiriyordu. Çok iyi yüzerdi, fırsat buldukça yüzmeye giderdi. Hastalığı bir anda nüksetti. Hastanede ziyarete gittim, dediler ki yüzyüze görüşemiyorsunuz ancak kameradan görüşebilirsiniz. Bende öyle görmek istemedim ve sadece geldiğimi iletin dedim. Çok dürüst bir insandı. İnançlı biriydi ve çok gözü karaydı. Hiç bir şeyden korkmuyordu. Ticaret hayatının ilk yıllarında çok da tekin olmayan insanlara satıyordu ürünlerini. Kızıyordum ona. Ama hiç sıkıntı

yaşamadı. Ben cesaret edemezdim. Çok iyi anlaşırđık, arada bir tartışınca yürümeye gidiyorduk Cagaloğlu'na. O inat ediyordu; ben inat ediyordum, sonra bir araya geliyorduk. Dürüstlükte ender insanlardan biriydi. İngilizce'yi kısa zamanda çok iyi öğrenmişti. İnatçıydı ve istediğini mutlaka yapardı."

Erol Yüksel / Next Nextstar Yönetim Kurulu Başkanı
“BENİM KALBİMDE TAHT KURDU”

Hayrettin Atmaca'nın fuarda tanıştığı ve sonrasında dostlukları her daim devam eden Erol Yüksel, herkesin bildiği ismi ile Next Nextstar'ın Yönetim Kurulu Başkanı. Her ikisinin uzun ve de çoğu kimsenin anlayamayacağı kadar değerli dostlukları vardı. Hatta bir gün yurtdışına birlikte çıkacaklar ve Erol Yüksel, Hayrettin Atmaca sayesinde ıstakoz yiyecek, hayatının bundan sonraki dönemlerinde hep deniz ürünleri yediği zaman Hayrettin Atmaca'yı hatırlayacaktı. Hayrettin Atmaca, onun için kendisinin de ifadesi ile 'ağabeyiydi' ve ona bir gün şöyle demişti: “Benim ağabeyim olmanı çok isterdim” O halde kendisine bırakalım mı sözü?

“Hayrettin Atmaca'ya söylediğim tek bir şey vardı, gerçekten seni bir ağabey olarak çok seviyorum. Onda kendimi görüyordum. Sözü'nün eri, düzgün ve ticarete ahlaklıydı. Bana hep derdi ki; “Ölümlü dünya, çok dert etme ve üzülme” Çok sık görüşmüyorduk, ama biz birbirimizi sıcak karşıladığımız için o sıcaklık birbirimize yetiyordu. Her zaman için esprili ve her şeyi güler yüzle karşılayan bir yapısı vardı. Vermenin hazzını bilmeyen insanlar başkaları için hayatlarını idame ettirmeyi düşünmezler. Vermenin hazzını bilen insanlar ise kendi hayatlarını değil de başka insanların hayatlarını düşünürler her zaman. Hayrettin Ağabey de böyle

biriydi. Hayrettin Abi Türkiye için bir kayıptır. Ben, Hayrettin Abiyi yürekten seven bir adamım. Söylenecek çok şey var, Hayrettin Abiyi bu kadar kısa anlatmak mümkün değil, yaşamak lazım. Hayrettin Abi her zaman benim kalbimde taht kurmuş bir insandır.”

Mahmut Erdoğan / Kristal Kola Kurucusu
“KISA SÜRE, AMA İZLER ÇOK DERİN...”

Hayrettin Atmaca'nın; Kristal Kola zamanlarından tanıdığı Mahmut Erdoğan ile dostluğu bambaşkaydı. Hayrettin Atmaca; Mahmut'u mutlu ve mutsuz günlerinde dahi yalnız bırakmamıştı. Öyle ki hasta olduğu zamanlar; Mahmut Erdoğan'ın babasının vefatı zamanlarına denk gelecek ve Hayrettin Atmaca o vakitlerde hastalığını bir kenara atarak, can dostunu yalnız bırakmamak için gece yarısı da olsa Mahmut Erdoğan'ın memleketi Manisa'ya gitmekten kendini alıkoyamayacaktı. Erdoğan bu anları hatırladığı zaman şöyle der: *“Ayakta duracak hali yoktu. Hatta evden dışarıya bile çıkmaması gerekiyordu. Gece baş sağlığı için geldi ve kalmadan geri döndü.”*

Hayrettin Atmaca; bu kadar iyi yürekli ve dostlarını unutmayan bir insandı. İsterseniz şimdi sözü; sorularımızı bu iki adamın tam da tanışmasına vesile olan Kristal Kola'nın merkezinde cevaplayan Mahmut beye verelim:

“Hayrettin Abi gibi insanlar ülkemize zaruri lazım insanlardır. Allah ondan razı olsun. Böyle insanların yeri dolmuyor. Kelimelerle ifade edemiyoruz. Ben Türkiye'nin önde gelen tüm kurumlarında iş yaptım. Değişik derneklerde yönetim kurulu başkanlığı da yaptım, pek çok meslek kuruluşlarında da yer aldım. Ama açık söylüyorum Hayrettin Abi ve Enver Abi kadar bende iz bırakan başka kimse olmamıştır. Unutamadığım bir anım var. Bir akşam üç dört arkadaş

çay içelim dedik. Hayrettin Ağabey hasta. Benim bir oğlum var, fazla konuşmayan ve sevgisini fazla ifade edemeyen. Oğlum o zaman Hayrettin Ağabeye demiş ki, bizim evde içelim. Hayrettin kime hayır demiş ki ona hayır desin. Bir kış günü, dışarıda kar ve fırtına var. Evde toplandık ve Hayrettin Ağabeyleri beklemeye başladık. On dakika geçti, on beş dakika geçti gelmedi. Geliyorum dediyse gelmemesi için hiç hareket edememesi lazımdı. Meraklanmaya başlamıştım. Aradım telefonu cevap vermiyordu. Bindim arabaya, bir baktım ki fırtınanın içerisinde iki kişi benim geldiğim tarafa doğru geliyor. Gördüklerime inanamadım. Hayrettin abi ve eşi ellerinde bastonu ile fırtına içerisinde yürümeye çalışıyorlardı. Meğer arabası çalışmamış. Bize dese severek gelirdik. Bizden bir iş istedi diye mutlu olurduk. Kimseye o saatte rahatsızlık vermeyeyim diye yokuşu çıkmaya çalışıyorlardı. Bindirdim arabaya, buz gibi olmuştu elleri. Ben her gün; Enver Abi, babam ve Hayrettin Ağabeye hiç unutmadan dua okuyorum. İstinasız... Çok arkadaşlarım var ama bu insanların bende çok derin izleri vardır. Kısa süre, ama izler çok derin.”

HAYALLERİ AŞAN HAYAT

Sayfalara sığmayacak kadar çok başarı ve iyiliğe imza atan koca yürekli adam Hayrettin Atmaca'nın hikâyesini okuduğunuzda, onun sadece ailesinin ve Ağrı'nın medarı iftiharını değil, Türkiye'nin unutulmayacak yegâne isimlerinden biri olduğunu anlayacaksınız. Ağrı'nın küçük bir köyünde elleri toz, pas içerisinde taş kran küçük bir çocuğun, dünya devleri ile yarışan bir Türk markası oluşturmaya kadar geçen süreçteki başarının öyküsünü göreceksiniz.

57 gibi genç bir yaşta ayrıldı aramızdan. 5 Mart 2013 tarihinde, yaklaşık 10 yıl boyunca mücadele ettiği hastalığına yenik düştü. Sevenlerinin yası, hala dinmedi. Ardında, sayısız okul, camii, yurt ve Atmaca Şirketler Grubu'nu bırakmasının çok ötesinde, isimleri dahi bilinmeyen ve hiçbir zaman bilinmeyecek olan sayısız kişiye sonsuz iyilikler yaptı. SUNNY markası ile elektronik ve ev aletleri sektöründe geniş bir ürün yelpazesine sahip, bin 500'den fazla çalışmanı ile istihdama katkıda bulunan, Türkiye'nin üçüncü büyük yerli üreticisi olan bir dev bıraktı.

Bu kitabın amacı sadece onun hikâyesini anlatmak değil. Hayrettin Atmaca'nın yaşam felsefesini anlayıp, bize bu hayatta nasıl daha mutlu ve başarılı olacağımızın ipuçlarını vermeyi amaçlıyor. Onun iyiliğe adanmış hayatının, doğruluk ve dürüstlükten asla şaşmayan yolunu herkese göstermek ve aynı yolda yürümeye davet etmek istiyor.